

Mộc Lan Trắng

Contents

Mộc Lan Trắng	1
1. Chương 1: Buổi Sáng Ở Kinh Thành Tomoeda	2
2. Chương 2: Cuộc Gặp Gỡ Định Mệnh	5
3. Chương 3: Haruka Tenoshiwa	10
4. Chương 4: Lễ Hội Hoa Đăng	14
5. Chương 5: Trăng Trên Rừng Mộc Lan (phần 1)	18
6. Chương 6: Trăng Trên Rừng Mộc Lan (phần 2)	21
7. Chương 7: Âm Mưu Bắt Đầu	23
8. Chương 8: Chuyển Dã Ngoại	26
9. Chương 9: Một Đêm Trong Rừng	30
10. Chương 10: Tomoyo Và Hoàng Đế	34
11. Chương 11: Tiệc Sinh Nhật Đáng Nhớ	38
12. Chương 12: Chuyển Đi Tìm Sự Thật	41
13. Chương 13: Bí Ẩn Quanh Chiếc Vòng Cẩm Thạch	46
14. Chương 14: Truy Tìm Tung Tích Người Cung Nữ	49
15. Chương 15: Tứ Đại Gia Tộc	53
16. Chương 16: Chính Biến Huyền Vũ Môn	56
17. Chương 17: Tomoyo Và Sakura Gặp Biến Cố	61
18. Chương 18: Cuộc Tìm Kiếm	66
19. Chương 19: Hạnh Phúc Mong Manh	71
20. Chương 20: Bách Hợp Đỏ	76
21. Chương 21: Những Buổi Lễ	81
22. Chương 22: Mùa Xuân, Sóng Gió Và Tình Yêu	87
23. Chương 23: Kết Thúc Của Một Mối Tình	92
24. Chương 24: Ra Trận	97
25. Chương 25: Chỉ Là Trò đùa Thôi Phải Không?	100
26. Chương 26: Đám Tang Rỗng	106
27. Chương 27: Tình Yêu Mù Quáng	109
28. Chương 28: Lửa Hận Hoàng Thành	114
29. Chương 29: Tiếng Khóc Giữa Rừng Mộc Lan	119
30. Chương 30: Ngoại Truyện 1: Lời Tỏ Tình	126
31. Chương 31: Ngoại Truyện 1: Lời Tỏ Tình (2)	129
32. Chương 32: Ngoại Truyện 2: Giác Mộng Anh Đào	135
33. Chương 33: Ngoại Truyện 2: Giác Mộng Anh Đào (2)	139

Mộc Lan Trắng

Giới thiệu

Disclaimer: Card captor Sakura Thể loại: Hành động, lãng mạn Pairing: Hầu hết các nhân vật trong Sakura và 1 số nhân vật khác

1. Chương 1: Buổi Sáng Ở Kinh Thành Tomoeda

Vương quốc Tomoeda là một vương quốc đẹp và giàu mạnh, kinh thành Tomoeda vô cùng trù phú và đông đúc, tấp nập người qua lại buôn bán. Và ở cửa phía nam của kinh thành có một hiệu buôn bán đồ gốm nhỏ mang biển hiệu Daidouji. Lúc này đứng trước cửa hiệu đó là một người phụ nữ có khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, mái tóc ngắn màu bạch kim ôm sát lấy khuôn mặt thanh tú. Lúc này bà đang loay hoay sắp xếp lại những chiếc bình bày trên kệ. Bà ấy chính là Sonomi Daidouji, chủ của cửa tiệm này. Chồng bà, ông Kusuda Daidouji đã qua đời ba năm trước vì bạo bệnh. Kể từ đó bà thay chồng quản lý cửa hiệu này và quản lý luôn ba đứa con hai gái, một trai. Chợt bà cất tiếng gọi:

- Tomoyo, đem giúp mẹ hai chiếc bình ở phía sau lên đây nào!

- Con đem lên đến nơi rồi này mẹ.

Một giọng nói êm ái vang lên và một cô gái hết sức xinh xắn xuất hiện từ phía ngạch cửa. Cô gái ấy có một mái tóc màu tím cùng đôi mắt tím biếc trong veo. Cô mặc trên người một chiếc váy màu xanh nhạt trông đơn giản nhưng lại khiến cô trông càng xinh đẹp hơn và trên tay cô thì đang ôm hai chiếc bình gốm. Cô chính là Tomoyo Daidouji, người con thứ hai trong nhà

- Nào, mẹ để con làm việc này cho!

Bà mẹ mỉm cười và trao lại chiếc khăn bà đang cầm trên tay cho cô con gái. Rồi bà bước đi và biến mất sau ngạch cửa. Tomoyo nhìn theo mẹ mỉm cười rồi bắt tay vào việc lau chùi những chiếc bình gốm, vừa làm cô vừa cất tiếng hát khe khẽ. Đột nhiên một người xuất hiện từ phía sau lưng cô và chụp lấy vai cô hù một tiếng rõ to. Quá bất ngờ, Tomoyo giật mình đánh rơi chiếc bình đang cầm trên tay xuống đất nhưng người kia nhanh chóng đưa tay chụp kịp chiếc bình và đưa trả lại cho cô

- Sakura, cậu làm tớ giật cả mình suýt chút nữa là làm vỡ chiếc bình rồi.

- Tớ xin lỗi Tomoyo! Tớ chỉ muốn hù cậu một chút thôi. May mà chiếc bình không vỡ.

- Cậu thật là. Đường đường là tiểu thư của gia tộc Kinomoto mà cậu suốt ngày cứ nghịch ngợm như vậy sao?

- Hihi, tớ thấy cậu giống tiểu thư hơn tớ đấy Tomoyo. Hay cậu và tớ đổi chỗ cho nhau nhé.

Tomoyo nguyền rủa bạn một cái và quay trở lại với công việc của mình. Và cô gái tên Sakura vội ngồi xuống một chiếc ghế gần đấy lặng lẽ nhìn Tomoyo. Cô có mái tóc màu nâu nhạt và cặp mắt màu xanh lục, khuôn mặt cô gái này xinh xắn không kém gì Tomoyo nhưng lại toát lên vẻ cương nghị và mạnh mẽ. Sakura không giúp Tomoyo làm vì cô biết hễ cô động tay vào thì thể nào cũng có việc đổ vỡ xảy ra vì cô rất hậu đậu trong công việc nhà. Ai bảo cô là tiểu thư của gia tộc Kinomoto danh giá bậc nhất kinh thành.

Chắc chắn sẽ có người tự hỏi tại sao một tiểu thư danh giá như cô lại làm bạn với một cô gái thường dân như Tomoyo. Đó là vì tính tình Sakura vốn rất thân thiện và gần gũi, cô lại không xem cái thứ quy tắc gọi là phân biệt giàu nghèo, đẳng cấp ra gì. Một lần ở trên phố, sau khi gây sự với một đám lưu manh để giải cứu cho một ông lão nghèo bị chúng hà hiếp, cô bị thương nhẹ ở chân và chợt nghe thấy có một giọng nói dịu dàng phía sau lưng đề nghị giúp cô băng bó vết thương. Và cô quen biết Tomoyo từ đó. Sakura tính cá tính mạnh mẽ, hoạt bát lại giỏi võ nên hoàn toàn tương phản với cá tính dịu dàng, thùy mị của Tomoyo. Cũng chính vì vậy mà kể từ khi làm bạn với Tomoyo, cô luôn tự xem mình là người bảo vệ cho cô bạn yếu đuối của mình. Ba của cô, ông Fujitaka là đại thần thuộc hàng cao nhất trong triều đình nhưng là một người tốt bụng, thương dân nên không những không phản đối cô qua lại với Tomoyo mà còn rất thương yêu Tomoyo như con gái ruột của mình.

- Tomoyo này, mỗi ngày cậu đều làm công việc này mà không thấy chán sao?

- Sao lại chán? Tôi làm việc này là để đỡ đần cho mẹ mà. Tôi thích công việc này.

- Ủh, có lẽ với cậu là thế. Còn tớ áh, nếu ngày nào cũng phải làm những việc giống nhau thì chắc tớ sẽ chán chết thôi

- Thế thì tớ hiểu tại sao cậu hay trốn khỏi nhà ra đây rồi.

- Nhờ thế mà tớ mới quen cậu chứ phải không?

Sakura mỉm cười bối rối. Tomoyo quả đúng là người hiểu thấu cô còn hơn cả chính cô nữa. Ba cô bận bịu công vụ suốt ngày, mấy năm trước khi anh Touya của cô còn nhỏ, anh ấy vẫn hay chơi chung với cô nhưng khi anh ấy vừa đủ 18 tuổi thì ba cô đã đưa anh vào cung nhận chức Đội trưởng Cẩm vệ quân và từ đấy anh cũng bận rộn y như cha cô. Và thế là Sakura trở nên cô đơn trong ngôi nhà rộng lớn ấy.

- Cậu không ở nhà ngoan ngoãn học làm tiểu thư đài các thì sau này làm sao về nhà chồng đây

- Tớ cóc thèm lấy chồng đâu. Mấy tên con trai tên nào cũng bị tớ đánh cho gãy cẳng chổng gọng hết. Chúng làm sao đáng để tớ lấy chứ

- Thế Ly Syaoran thì sao? Chẳng phải lần trước cậu đã thua anh ta sao?

- Cái tên Syaoran chết tiệt ấy! Hắn dám làm tớ bẽ mặt trước đám đông. Tớ nhất định không bỏ qua cho hắn đâu.

Mặt Sakura sa sầm lại tức tối. Cứ nhớ đến việc ấy là Sakura không thể không giận dữ. Ly Syaoran là con trai trưởng của gia tộc Ly, danh giá không kém gia tộc Kinomoto.

Một tháng trước,

Sakura đang đi trên phố thì bắt gặp một tên công tử nhà giàu đang trêu ghẹo một cô gái. Không cần suy nghĩ, cô xông tới cho hắn một cú đá vào ngay giữa ngực. Tên công tử vô cùng tức giận vội ra lệnh cho thuộc hạ xông vào tính dạy cô một bài học. Khổ thân bọn chúng không biết rằng đã gặp phải một cao thủ nên cứ lần lượt từng tên một ăn liên tiếp mấy cú đá vào người ngã chổng vó ngay giữa đường. Sau khi giải quyết hết đám lâu la, cô nhảy đến bên tên công tử và dùng tay bẻ quặt tay hắn về phía sau. Tên công tử hoảng sợ vội vàng khóc lóc xin cô tha mạng. Sakura điềm nhiên nói:

- Bỏ cái thói bắt nạt con gái nhà lành đi nhá. Nếu còn để bản cô nương bắt gặp mi tái phạm một lần nữa, bản cô nương sẽ bẻ tay mi đấy.

Nói rồi cô buông tay ra, bọn chúng vội bỏ chạy không kịp nhìn cô lấy một cái. Sakura bật cười nói to:

- Con trai là một lũ vô dụng không ra gì

- Nay, cô xử lý tên khốn nạn ấy là đúng lắm. Nhưng có gì cô lại mắng con trai bọn tôi chứ.

Một giọng nói vang lên từ đám đông và một tên con trai lặng lẽ bước về phía cô. Anh ta có mái tóc màu nâu như cô nhưng mắt anh ta lại có màu hổ phách.

- Syaoran! Người vừa lên tiếng đấy àh?

- Phải, là ta đấy. Sao cô lại mắng con trai như thế chứ. Cô đúng là cái đồ ngạo mạn.

- Người... người nói gì? Người tưởng người là đội trưởng đội cận vệ Đông Cung là dám lên tiếng nhục mạ ta sao?

- Ta nói cô là cái đồ ngạo mạn, không coi ai ra gì. Là tiểu thư danh giá mà không lo ở nhà học tập lễ nghi, lại chạy ra đường đánh nhau với đàn ông. Tôi dám đảm bảo hoặc là sẽ không ai dám lấy cô hoặc là kẻ lấy phải cô là do ăn ở không có đức suốt ba kiếp

- Người dám nói ta như thế ư? Ta phải cho người một bài học mới được.

Nói rồi Sakura vội vàng vung nắm đấm về phía chàng trai ấy. Bình thường, đối thủ đã lãnh trọn cú đấm vào mặt nhưng chàng trai này chỉ nhẹ nhàng nghiêng đầu về một bên là đã tránh được ngay. Thậm chí anh ta còn dùng tay chặn nắm đấm ấy lại và cứ nắm như thế không buông ra. Sakura tuy tính tình phóng khoáng nhưng vẫn là một cô tiểu thư nên dĩ nhiên khi bị con trai nắm tay, cô đỏ mặt hết lên.

- Người có buông tay ta ra không hả tên kia?

- Cô còn phải học nhiều lắm, nắm đấm của cô chỉ dọa được mấy tên chết nhát kia thôi, chứ với ta thì đừng có hòng.

- Mi đợi đấy, cái tên lão xược kia.Ta quyết không quên việc này đâu.Ta nhất định sẽ tìm mi để tính sổ.

- Được thôi, Cô muốn thì cứ đến phủ mà tìm ta.Ta sẵn sàng giao chiến với cô bất cứ lúc nào đấy tiểu thư Kinomoto.Nhưng trước hết, cô hãy lo luyện võ công của mình cho giỏi hơn đã nhé.

Nói rồi hắn vừa cười vừa bỏ đi, bỏ lại Sakura đứng tức tối đằng sau.Từ đó đến nay đã hơn một tháng mà Sakura vẫn chưa nguôi tức giận

“Hắn là một tên đáng ghét!Mình nhất định phải nghĩ cách làm hắn bẽ mặt mới hả giận” – Sakura nghĩ thầm

Tomoyo nhìn mặt bạn là biết ngay bạn đang nghĩ gì.Cô hiểu rằng từ bé đến giờ Sakura muốn gì được nấy, lại chưa từng thua ai bao giờ nên bây giờ bị anh chàng tên Ly Syaoran ấy đánh bại là một cú sốc lớn với cô ấy.

“Nhưng như thế cũng tốt.Ít ra cũng có một người có thể đánh bại Sakura và biết đâu sẽ chiếm được con tim cậu ấy luôn không chừng” – Tomoyo mỉm cười

- Cậu cười gì thế Tomoyo?

- Đâu có gì!Bây giờ tớ ra chợ mua thức ăn, cậu có đi với tớ không hả Sakura?

- Không, tớ chỉ ghé qua thăm cậu một lát.Giờ tớ phải vào cung gặp anh Touya đây.Có vài lá thư gửi cho anh ấy.

Tomoyo không hỏi tại sao Sakura phải tự đem thư vào cung.Vì cô hiểu Sakura nhớ anh trai mình nên nhân lúc có cớ là cô chạy vào cung ngay.Thế nên cô mỉm cười và vẫy tay chào tạm biệt Sakura.Đoạn cô dặn dò em gái Yuri trông coi cửa hàng và xách giỏ ra chợ.Và cô không hề biết rằng, cô sắp có một cuộc gặp gỡ định mệnh ngay tại chính nơi đó.

2. Chương 2: Cuộc Gặp Gỡ Định Mệnh

Trong cung điện phía Đông của Hoàng cung lúc này đang nháo nhào cả lên.Thị vệ, thị nữ chạy khắp nơi, vừa chạy vừa gọi vang: Thái tử, người đang ở đâu?..Nhưng tuyệt nhiên không hề thấy bóng dáng của Thái tử Eriol đâu.

- Thôi rồi, chắc Thái tử lại trốn ra khỏi cung chơi rồi.Mau báo cho Đội trưởng Ly biết để ngài cho người tìm Thái tử về.

Trong lúc đó, trên phố có một tên con trai khuôn mặt thanh tú, trông có vẻ hơi thư sinh, mái tóc đen phủ lò xo xòa vài sợi xuống cặp mắt cũng màu đen, và trên khuôn mặt đó còn có một cặp kính gọng cũng đen

nốt.Cậu ta vừa đi vừa thích thú ngắm cảnh phố phường đông đúc nhộn nhịp, miệng thì lẩm bẩm:

- Ở ngoài này vui như thế, chẳng bù với trong cung một đồng quy tắc, đã thế lúc nào cũng có kẻ theo làm phiền

Chàng trai này chính là Eriol Hiragizawa, Thái tử đương triều, con trai duy nhất của Hoàng đế Urushi và Hoàng hậu Mieko.Gia tộc Hiragizawa đã nắm giữ ngai vàng hơn 100 năm nay và luôn hùng mạnh.Nhưng đến đời cha cậu thì đã suy yếu đi, một phần do ông chỉ có mình cậu là con trai.

Cậu vốn không thích khung cảnh tuy kiêu sa lộng lẫy nhưng vô cùng gò bó trong cung, lại còn vô số kẻ hầu người hạ và một đồng quy tắc, lễ nghi phải tuân theo.Về điểm này cậu khá giống với Sakura (◡ ◡).

- Mà sao Sakura lâu quá không vào chơi với mình nhỉ.Mình mà được như Sakura thì sướng quá rồi.Cô ấy có thể ra khỏi nhà để đi chơi bất cứ lúc nào.Chẳng như mình...

Nếu Eriol ngoan ngoãn ở lại trong cung thì thế nào hôm nay cậu cũng gặp được Sakura.Nhưng cậu lại trốn ra khỏi cung nên người cậu sẽ gặp không phải là cô ấy.

Mãi suy nghĩ nên Eriol không chú ý đường xá cho lắm.Và vì vậy cậu va vào một cô gái trên đường và hất đổ chiếc làn trên tay cô xuống đất.Cậu vội vàng cúi xuống nhặt giúp cô gái những món đồ vương vãi

- Thật lòng rất xin lỗi cô, tôi thật là không cẩn thận

- Không sao, anh đừng áy náy!

“Một giọng nói thật dịu dàng” – Eriol nghĩ thầm và ngược nhìn cô gái. “Ôi trời, cô ấy thật là đẹp quá.Mái tóc màu tím dài phủ vai, đôi mắt tím trong veo.Chưa có cô gái nào ta từng gặp đẹp như cô gái này cả”.

- Mau tránh ra!!!!

Một tiếng người hét lên lanh lảnh, Eriol nghe thấy tiếng hét vừa quay đầu nhìn thì thấy một chiếc xe ngựa đang lao vun vút về phía hai người.Hoảng hốt, cậu vội vàng kéo Tomoyo sang một bên và do lực kéo của cậu quá mạnh nên Tomoyo ngã chúi vào người cậu.Cậu vội vàng hỏi:

- Cô có sao không?

- Tôi không sao.Oái!!!Chân tôi!!!

Chợt cô gái kêu lên, Eriol vội vàng đỡ cô ngồi sang vệ đường và xem xét chân cô.

- Chân của cô bị trặc rồi, đều là lỗi tại tôi cả.

- Không đâu, nếu không có anh tôi đã bị chiếc xe ngựa kia đâm phải rồi.

- Nhưng nếu không do tôi va phải cô thì cô đâu phải ngồi lại đó để nhặt các thứ chứ. Thôi, bây giờ để tôi đưa cô về nhà và toàn bộ chi phí thuốc men của cô sẽ do tôi chịu, được chứ?

- Oh, tôi...

- Cứ quyết định vậy đi! Àh, mà cô tên gì nhỉ? Tôi là Eriol, Eriol Hiragi

- Tên tôi là Tomoyo Daidouji, nhà tôi ở cửa nam đấy.

Thế là Eriol từng bước dìu Tomoyo về nhà. Sau khi đến nhà Tomoyo, cậu giải thích rõ ràng với bà Sonomi mọi việc, Eriol xin phép được gửi thầy thuốc đến xem xét vết thương cho Tomoyo mỗi ngày cho đến khi chân cô lành lặn hẳn. Sau đó cậu cáo lui ra về. Bà Sonomi nhìn theo và nói:

- Cậu ta là một quý tộc đấy!!!

Eriol vừa rời khỏi nhà Tomoyo chừng vài trăm bước, đã thấy một chàng trai trẻ mặc quân phục đứng bên vệ đường. Eriol thở dài:

- Syaoran, là cậu đấy à? Cậu phát hiện ra tung tích của ta từ bao giờ thế?

- Từ trước khi Người vào căn nhà đó thừa Thái tử. Nhưng thần nghĩ cứ để người làm cho hết trách nhiệm đã. Thần chỉ mới vắng mặt một ngày mà Người đã làm loạn lên rồi.

- Chẳng mấy khi có cơ hội hiếm có cậu không ở bên ta, ta đương nhiên phải tận dụng chứ.

Syaoran lắc đầu ngao ngán. Cậu thừa biết cá tính Thái tử không thích những gò bó trong cung đình, lại thêm cô tiểu thư ngang bướng Sakura suốt ngày rót vào tai Thái tử những lời hay ho về thế giới bên ngoài cung điện nên càng làm cho Thái tử hứng thú với thế giới bên ngoài hơn.

“Bỏ đi, Thái tử chỉ mới 17 tuổi mà” – Syaoran nói câu ấy ra mà không hề nhớ rằng mình cũng chỉ mới 18 tuổi. Có lẽ do sinh trưởng trong gia đình có truyền thống làm tướng quân và lại là con trai trưởng nên cậu đã sớm trưởng thành hơn kẻ khác. Cũng chính vì cậu chẳng chạc hơn cái tuổi 18 của mình mà cậu được Hoàng đế đặt vào chức vụ Đội trưởng đội cận vệ Đông Cung, chuyên bảo vệ và kèm cặp Thái tử.

- Syaoran này, cậu cử ngay một thái y đến nhà ấy để chăm sóc vết thương cho tiểu thư Tomoyo nhé.

- Thần sẽ làm ngay thừa Thái tử. Thật hiếm có một cô gái xinh đẹp, dịu dàng như cô gái ấy. Chả bù với...

- Chả bù với ai cơ?

- Dạ, không có gì đâu ạ!!!

“Dĩ nhiên là chả bù với cô tiểu thư Sakura Kinomoto ngang ngược kia rồi” – Syaoran nghĩ thầm – “Cô ta mà được một nửa thể này thôi thì cung đình cũng đã bớt ồn ào rồi đấy”

- Eriol!!! Con thân là Thái tử mà sao suốt ngày cứ rong chơi mãi thế? Thế này thì còn ra thể thống gì nữa.

- Con xin lỗi thừa Phụ vương! Con chỉ muốn ra ngoài tìm hiểu cuộc sống dân chúng thôi.

Hoàng đế đang đứng ngay chính điện của Đông Cung thét lên với Eriol, còn cậu thì đang quỳ ngay trước mặt ông một cách hết sức lễ phép và hối lỗi. Cậu luôn luôn như thế mỗi khi phạm lỗi nên Hoàng đế cũng chẳng thể la rầy cậu lâu được

- Bệ hạ, xin đừng la rầy Thái tử nữa, Thái tử đã biết lỗi rồi! – Hoàng hậu Mieko vội đỡ lời cho Eriol. Bà đã quá quen với công việc này rồi.

Hoàng đế tuy vẫn còn giận nhưng vì nể mặt hoàng hậu nên ông không la rầy cậu thêm. Ngài chỉ ra lệnh cậu phải ở yên trong cung đóng cửa kiểm điểm lại bản thân mình. Rồi Ngài giận dữ bỏ đi. Hoàng hậu thấy vậy thở phào và dặn dò Eriol thêm vài câu rồi nổi bước theo chồng

Eriol thở phào nhẹ nhõm:

- May quá, sóng yên gió lặng rồi!!!

- Thái tử, người có hối lỗi thật không đây – Syaoran tinh quái nheo mắt nhìn Eriol.

- Đương nhiên rồi. Ta mệt rồi, ta đi nghỉ đây!!! – Eriol bối rối và rảo bước.

Sáng hôm sau, Eriol vẫn còn đang mơ màng, thì những giọt nắng mai trên cửa sổ hắt nhẹ lên khuôn mặt cậu và tiếng chim líu ra líu rít trên nhánh cây khiến cậu chợt tỉnh giấc. Cậu uể oải lăn mình cuộn tròn người vào chăn, tính ngủ thêm một chút thì một tiếng thét lạnh lạnh vang lên:

- Người nói gì chứ, đồ cái tên tiểu tử kiêu căng kia. Người có tin ta sẽ dạy cho người một bài học không?

- Cô mà dạy được ai cơ chứ. Lần trước bị bẽ mặt như thế vẫn chưa sợ à?

- Ta chưa thua đâu, người cứ đợi đấy.

- Có chuyện gì mà ồn ào vậy? – Eriol cúi kính vì bị phá giấc ngủ.

- Bẩm thái tử, đó là tiếng tiểu thư Kinomoto và công tử Ly đang cãi nhau àh.

Nghe thấy 4 chữ “Kinomoto” Eriol lập tức tỉnh ngủ ngay. Cậu vợ vội cặp kính trên bàn và lao đi làm vệ sinh cá nhân. 10 phút sau, cậu đã đường hoàng bước ra và vừa cười vừa nói:

- Hai người lại cãi nhau đấy àh? Sao lúc nào hai người cũng cãi được thế nhỉ?

- Eriol, cậu đây rồi. Cái tên Syaoran kiêu căng này dám bảo tớ là đồ con gái không ra con gái đấy.

- Không phải sao? Cô thử nhìn lại xem có đứa con gái nào như cô không? Đồ tiểu thư ngang bướng. Cô chẳng bằng một góc cô gái hôm qua Thái tử gặp.

- Thôi nào Syaoran!!!

- Cậu gặp cô gái nào hả Eriol? Kể cho tớ nghe đi!!!

Thế là Eriol vội vàng thuật lại câu chuyện hôm qua cho Sakura nghe và nhờ cô đến thăm hỏi Tomoyo giúp cậu. Cậu mong ngóng gặp Sakura cũng vì như vậy. Vì cậu bây giờ đã bị nhốt trong Đông Cung, Syaoran lại là con trai mà lại luôn bận công vụ. Chỉ có Sakura là thích hợp nhất.

- Hòe, cô gái mà cậu nói là Tomoyo uh? Tomoyo bị thương sao? Àh, tớ phải đi thăm Tomoyo mới được.

Nói rồi Sakura ù té chạy mất khiến Eriol không kịp kêu lên một tiếng. Cậu ngạc nhiên trong khi Syaoran mỉm cười tủm tỉm.

- Này, cậu cười cái gì thế? Mà Sakura làm sao thế nhỉ?

- Có gì đâu, chắc chắn cái cô Tomoyo ấy là bạn của cô tiểu thư ngang bướng này rồi.

Eriol hiểu ra và thầm khâm phục trí thông minh của Syaoran. Cậu lắc đầu và quay vào bàn bắt đầu ăn bữa sáng của mình.

- Tomoyo!!!!!!!!!! – Sakura hét lên ngay khi vừa đến cửa nhà

- Cậu làm gì mà chạy hớt hải thế hả?

- Tớ nghe nói cậu bị thương.Cậu có sao không?Có đau không?Cảm thấy thế nào rồi hả?

- Cậu bình tĩnh nào.Cậu hỏi nhiều như thế làm sao tớ trả lời kịp.Tớ chỉ bị trặc chân nhẹ thôi, vài ngày sẽ khỏi.Mà sao cậu biết nhanh thế?

- Àh, tớ nghe cái tên làm cậu bị thương kể đấy?

- Cậu quen công tử Hiragi sao?Àh, mà cũng đúng.Công tử ấy sang trọng như thế thì chắc là con nhà giàu.Mà đã thế thì cậu quen cũng không lạ.

Sakura không hỏi gì thêm mà tíu ta tíu tít bên cạnh Tomoyo suốt một ngày, chăm sóc cho cô bạn nhỏ chỉ li tận tình từng chút một.Đây quả là một cố gắng vượt bậc của cô vì người ta chưa bao giờ thấy Sakura dịu dàng như thế bao giờ.Còn Syaoran mà nhìn thấy cô lúc này chắc cũng chẳng dám thốt lên tiếng nào chê cô (^o^)

Vậy là Eriol và Tomoyo đã gặp nhau.Vận mệnh đã bắt đầu chuyển động rồi.Và kéo theo sau đó là những biến cố gì thì không ai rõ.Chỉ biết lúc này Eriol và Tomoyo đều đang ngồi mỗi người một chiếc ghế ở hai nơi cách xa nhau nhưng trong lòng lại đang nghĩ về đối phương đầy cảm mến.

3. Chương 3: Haruka Tenoshiwa

Chiều hôm đó sau khi Sakura ra về, và Tomoyo thì đang ngồi trông cửa hàng thay mẹ.Cô đang đọc sách thì chợt thấy ánh sáng từ phía cửa ra vào bị che khuất.Cô ngược nhìn lên thì phát hiện có một chàng trai khoảng 20 tuổi vừa bước vào cửa hàng.Phải nói là chàng trai này rất đẹp với mái tóc màu nâu đỏ dài đến ngang vai và cặp mắt màu đen vô cùng tinh anh và toát lên vẻ cương nghị, chính trực trong khi dáng người anh cao lớn và có vẻ rất dũng mãnh.Cô vui mừng thốt lên:

- Anh Haruka!!!

- Chào Tomoyo.Anh nghe nói em bị thương nên ghé qua thăm em.Chân của em thế nào rồi?

- Anh Yamazaki nói với anh sao?Em chỉ bị trặc chân nhẹ, vài ngày là khỏi thôi mà.

- Em phải cẩn thận nhé.Anh đem đến cho em vài cuốn sách hay đây.

- Hay quá!Cảm ơn anh rất nhiều

Chàng trai mỉm cười kéo ghế ngồi bên cạnh Tomoyo và đưa cho cô một cái túi trong đó có mấy quyển sách. Chàng trai này chính là Haruka Tenoshiwa, anh ta là bạn của Yamazaki – anh trai Tomoyo. Hai người cùng làm việc trong quân đội gác cổng kinh thành phía Tây và anh ta là cấp trên của Yamazaki. Tomoyo chẳng biết hai người quen nhau như thế nào, chỉ biết có một ngày anh trai cô đưa người bạn này về giới thiệu với gia đình. Từ đó Haruka thỉnh thoảng vẫn ghé thăm cô và Yu ri, đem cho hai chị em sách vở và một số thứ cần thiết. Tomoyo rất yêu quý Haruka, xem anh như người anh thứ hai của mình. Bà Sonomi từng nói Tenoshiwa là một cái họ cũng rất danh giá tại kinh thành và cũng từng hỏi anh rằng anh có quan hệ như thế nào với gia tộc Tenoshiwa. Nhưng anh nói rằng anh chỉ là một người mang họ Tenoshiwa và chẳng có quan hệ sâu đậm gì với Tả đại thần Inagaki Tenoshiwa. Từ đấy, gia đình Daidouji cũng không truy hỏi gì thêm và họ xem anh như một thành viên của gia đình.

Suốt cả buổi chiều hôm ấy, Haruka giúp Tomoyo sửa chữa vài thứ vật dụng hư hỏng trong nhà mà Yamazaki vì quá bận rộn nên chưa sửa được, rồi anh giải thích cho Yu ri hiểu một số điều trong cuốn sách lịch sử mà nó đang đọc mấy hôm nay. Đối với một cô bé 16 tuổi như Yu ri, anh là một chàng trai vừa tài giỏi, tính tình tốt và lại còn đẹp trai. Nên nghiêm nhiên anh đã trở thành thần tượng trong lòng cô bé.

Tối muộn hôm đó, sau khi dùng xong bữa tối với nhà Daidouji, Haruka ra về, không quên chúc cả nhà ngủ ngon. Nhưng sau khi đợi bà Sonomi và Yu ri vừa khuất bóng, anh quay lại nhìn Tomoyo và mỉm cười:

- Mau khỏe nhé Tomoyo! Anh lo lắng cho em lắm đấy.

Và rồi anh cúi xuống đặt lên trán cô một nụ hôn khiến hai má Tomoyo nóng bừng lên, mặt thì đỏ gay như con tôm luộc. Anh không nói gì thêm và quay người bước ra khỏi cửa bỏ lại Tomoyo vẫn còn chưa hết ngưỡng ngùng phía sau.

Khi vừa trở về gần đến cửa phía Tây, Haruka phát hiện có một người đang quỳ gối phía trước. Người này mặc một chiếc áo choàng đen che kín cả thân hình lẫn khuôn mặt. Ngay lập tức anh nhận ra ngay kẻ đó là ai và đến đây với mục đích gì. Anh cất tiếng hỏi:

- Takeshi, ông ta lại sai người đến đây làm gì đây hả?

- Cậu Haruka!!! Đại nhân sai thuộc hạ đến mời cậu về phủ có việc ạ?

- Ông ta lại muốn gì nữa đây?

- Đó không phải là việc thuộc hạ nên biết ạ!!!

- Ta hiểu rồi, người mau đi cho khuất mắt ta đi

Haruka cúi kính nói rồi quất ngựa phi thẳng về phía trước

Còn lại một mình, Tomoyo cứ suy nghĩ miên man không dứt. Cô tự đặt ra cho mình không biết bao nhiêu là

câu hỏi.Nào là sao anh Haruka lại hôn mình?Sao anh Haruka luôn luôn đối xử với mình đặc biệt hơn mọi người khác?Còn anh chàng Eriol kia nữa, anh ta là người thế nào?Liệu mình còn cơ hội nào gặp anh ta nữa không nhỉ?

Và cứ thế, Tomoyo ngồi im mãi cho đến khi bà Sonomi đến gần bên và nhẹ nhàng bảo cô vào phòng ngủ.

- Sakura, thế nào rồi.Kể cho tớ nghe đi mà!!! – Eriol năn nỉ Sakura.

Sáng nay Eriol cho người đến mời Sakura vào cung nên bây giờ cô đang ngồi trong Đông Cung và mỉm cười khoái trá khi thấy Thái tử đang phải năn nỉ mình.Cô chợt hắng giọng:

- Tớ sẽ kể cho cậu nghe với một điều kiện là cậu phải giúp tớ chơi khăm tên Syaoran kia một lần nhá.Còn nếu cậu không giúp thì ít ra cũng bâng quan không ngăn cản tớ, được chưa nào?

- Thôi được, tớ đồng ý là không can dự gì vào cả.Cậu mau kể tớ nghe đi!!!

Đây là Eriol đang năn nỉ Sakura kể cho cậu nghe về tình hình của Tomoyo.Có vẻ như cô gái xinh đẹp ấy đã khiến cậu nhưng nhớ suốt hai ngày qua.Và dĩ nhiên là Sakura không bỏ lỡ cơ hội bắt chẹt người bạn tội nghiệp của mình.Chả là Sakura vừa có một kế hoạch trả thù Syaoran cho bồ ghét.Cái cô cần là Eriol không phản đối cô vì địa điểm dự định chính là ở Đông Cung này.Sau khi bỏ thời gian ngồi thuật lại cho Eriol nghe về cuộc gặp của mình với Tomoyo ngày hôm qua, Sakura bỏ Eriol lại một mình suy nghĩ vẩn vơ và hát đầu với mấy thị nữ thân thiết với cô ở Đông Cung này. Họ kéo đến một góc bàn bàn tính tính gì đó rồi tản ra.

Một lát sau, khi Syaoran vừa bước vào Đông Cung đã thấy có gì đó khác lạ so với thường ngày.Các thị vệ và cung nữ cứ lăm lét nhìn cậu rồi quay sang cười khúc khích với nhau.Cậu cảm thấy rất lạ lùng nhưng không biết đang có việc gì xảy ra.Nhưng Syaoran cứ tăng lơ và đi tiếp về phía chính điện.Đột nhiên có một tên thị vệ nhào ra và ngã chúi ngay phía trước mặt cậu.Cậu vội vàng cúi xuống đỡ anh ta dậy.Anh ta cảm ơn cậu riu rít và chạy đi, vẻ mặt có vẻ rất hoan hỉ.Một lát sau, cậu lại thấy một nhóm ba thị nữ đang đứng dưới một tán cây sồi và cố với lấy một chiếc khăn bị gió thổi bay lên cây.Cậu vội vàng nhảy lên lấy và trao trả cho họ.Họ cũng cảm ơn cậu riu rít và bỏ đi.Cứ thế nguyên cả buổi sáng cậu cứ giúp đỡ hết người này đến người khác.và việc đó khiến cậu không thể tập trung làm được bất kỳ điều gì.Giữa trưa, khi cậu đang ngồi ở một góc trong chính điện thì tất cả những thị vệ và thị nữ cậu đã giúp ban sáng đều chạy đến.Họ mỉm cười vui vẻ và nói với cậu:

- Công tử Ly, thời hạn đã hết rồi.Cậu sẽ trao phần thưởng cho chúng tôi phải không ạ?

- Các người đang nói cái gì vậy?Giải thưởng gì chứ?

- Cậu tính nhắm mắt cho qua sao ạ?Chẳng phải cậu đã thách rằng nội trong buổi sáng hôm nay ai chạm được tay cậu sẽ được cậu thưởng cho 5 đồng sao?Cả Đông Cung này ai cũng biết việc này cả.Tất cả chúng tôi đều làm được nên cậu sẽ phải thưởng cho chúng tôi mỗi người 5 đồng đấy.

- Cái gì?Ta thách như thế hồi nào?

Syaoran vô cùng ngạc nhiên khi nghe việc này.Chợt cậu nghe có tiếng cười khúc khích đằng sau tấm màn che.Và một giọng nói tinh quái cất lên:

- Ôi trời, quý công tử Ly Syaoran thách đồ người ta cho đã rồi bây giờ thua thì tính chạy làng kìa.Như thế có đáng mặt không nhỉ?

- Là cô, cô đã gây ra việc này phải không?

- Là tôi thì sao, mà không là tôi thì sao?Anh có chứng cứ gì không?Nhưng nói chung là mọi người đều biết anh thách đồ họ và bây giờ thì không chịu thực hiện lời hứa kìa.

Syaoran điên tiết khi nhận ra mình vừa bị Sakura chơi khăm.Nhưng cậu lại không thể làm gì cô ta được vì chả có bằng chứng gì.Còn những thị vệ và thị nữ hình như cũng bắt đầu hiểu ra vấn đề nên họ cũng tản ra khi nhìn thấy mặt công tử Ly Syaoran bùng bùng lửa giận.Dĩ nhiên là họ chả dại ở lại để hứng chịu cơn giận đó.Syaoran gầm như gầm lên:

- Cô được lắm Sakura, cứ chờ đó đi.Tôi nhất định phải cho cô một bài học nữa mới được.

- Cái thứ hữu dụng vô mưu, chỉ giỏi bắt nạt con gái như anh thì cùng lắm là đánh tôi thôi chứ có làm gì được đâu nào.

- Cô...cô..

Và rồi Syaoran hậm hực bỏ đi, còn Sakura thì cười khúc khích ra chiều rất thích thú.Eriol đến đằng sau cô lắc đầu ngao ngán.

- Cậu với Syaoran định chiến tranh đến bao giờ đây?

- Đến khi nào hắn chịu thua tở và phải biết ngoan ngoãn nghe lời tở

- Thế thì hai cậu sẽ phải chiến tranh cả đời.Tở chắc chắn Syaoran cũng suy nghĩ giống cậu đấy.

- Tốt thôi, cứ chờ xem ai thắng ai.

Rồi Sakura cũng bỏ đi, để lại Eriol một mình.Cậu cũng chẳng quan tâm lắm đến cô, vì cậu đang bận suy nghĩ cách nào để chuẩn ra khỏi cung đi thăm Tomoyo.Nhưng ngặt nỗi, Phụ vương vẫn chưa cho cậu ra ngoài, Syaoran thì luôn canh chừng cậu không rời mắt, mà nhờ Sakura đi gặp Tomoyo mãi thì cậu không muốn.Lúc này cậu đang rất mong được gặp cô.Chỉ mới 2 ngày mà cậu đã thấy nhớ ánh mắt, giọng nói, nụ

cười của cô.

- Mình làm sao thế này, sao cứ bứt rứt không yên vậy nhỉ? – Eriol bối rối.

4. Chương 4: Lễ Hội Hoa Đăng

Lúc này đã vào cuối hè mà khí trời vẫn còn rất nóng bức, bầu trời thì không gọn chút mây nào, nắng gắt chói chang. Chim chóc cũng biến đi đâu mất sau những tán lá cây. Nhưng không vì thế mà đường phố ở kinh thành Tomoeda vắng người qua lại. Hôm nay trên đường, người ta thấy có 3 người hai nam một nữ đang đi cùng nhau. Một chàng trai tóc nâu có vẻ rất nghiêm nghị, một chàng trai tóc đen đeo kính thì trông khá hiền lành, còn cô gái duy nhất kia thì trông rất lạnh lợi nhưng khuôn mặt thì lại đang nhăn nhó. Họ chính là Syaoran, Eriol và Sakura. Sở dĩ Eriol có thể có mặt ở đây là nhờ Sakura hiến kế cho cậu đi năn nỉ Hoàng hậu. Hoàng hậu vốn là người khá yếu mềm, lại thương con nên Eriol chỉ cần năn nỉ một lát là bà đã chấp thuận nói giúp cho cậu với Hoàng đế để cậu có thể ra khỏi hoàng cung và dĩ nhiên là với lý do tìm hiểu cuộc sống của dân chúng. Hoàng đế vì nể Hoàng hậu nên đồng ý cho phép cậu xuất cung với điều kiện là có Syaoran đi theo bảo vệ. Chính vì sự xuất hiện kèm theo này nên khuôn mặt của Sakura mới nhăn nhó như thế.

Ba người hướng về phía cửa nam của kinh thành, nơi có một cửa hiệu đồ gốm. Và trong cửa hiệu ấy có một cô gái rất xinh xắn đang ngồi trên ghế và may vá gì đó.

- Tomoyo, chúng tớ đến thăm cậu này!!!!

- Sakura! Cả anh Eriol nữa sao? Còn người này là...?

- Là Ly Syaoran, kẻ thù không đội trời chung của cô tiểu thư sắp ế chồng này. – Syaoran tự giới thiệu khiến cho Sakura sa sầm mặt mày lại.

Tomoyo biết là sắp có chiến tranh xảy ra nên vội vã mời họ vào nhà nên Sakura không có cơ hội phát hỏa trong khi khuôn mặt Syaoran hiện rõ vẻ thách thức.

Eriol đặt vào tay Tomoyo một bó hoa mộc lan trắng với vẻ ngượng ngùng lộ rõ trên mặt. Khổ thân Eriol, từ nhỏ đến lớn đã tặng hoa cho con gái bao giờ đâu nên cứ lúng ta lúng túng đến khổ sở. Đầu đuôi cũng do Sakura bảo rằng đi thăm bệnh thì phải mang hoa, mà hoa Tomoyo thích nhất là Mộc lan trắng nên lúc này ba người phải ghé vào một hiệu hoa ven đường và giờ đây cậu mới phải bối rối như thế này đây. Tomoyo mỉm cười rạng rỡ đón lấy bó hoa. Từ trước đến giờ chưa có chàng trai nào tặng hoa cho cô cả, ngay cả Haruka cũng chỉ đem đến cho cô sách và các vật dụng cần thiết. Dĩ nhiên hoa không hữu ích bằng sách nhưng đối với một cô gái tuổi 17 như Tomoyo thì đây lại là hành động vô cùng lãng mạn và đáng yêu. Cô nhẹ nhàng nói lời cảm ơn Eriol.

Ba người ở chơi với Tomoyo cả một buổi. Đúng hơn là chỉ có Eriol và Sakura chơi với cô, còn Syaoran thì lặng lẽ tách mình ra một góc và chúi đầu vào một cuốn sách cậu tìm thấy trên bàn. Tomoyo thỉnh thoảng vẫn liếc nhìn Syaoran và tủm tỉm cười. Cô cảm thấy anh chàng này rất đẹp và có sức hút với người khác,

hơn nữa tính tình anh ta cũng không điềm đạm 100% như vẻ bề ngoài. Trông anh ta vẫn còn có nét gì đó trẻ con đáng yêu và cô cảm thấy nếu anh ta mà thành một cặp với Sakura thì chắc chắn sẽ có khối chuyện thú vị xảy ra.

Sau khi rời khỏi nhà Tomoyo, ba người quay trở về hoàng cung và trên đường về Syaoran vẫn không ngừng châm chọc Sakura khiến cô phát cáu lên và đáp trả lại. Thế là lại cãi nhau và Eriol lại phải đứng ra dàn hòa cho hai người. Cậu nghĩ thầm rằng Syaoran bình thường luôn điềm đạm chính chắn thế mà cứ mỗi lần đứng trước Sakura thì lại không còn là chính mình nữa. Cậu mỉm cười suy nghĩ vẫn vơ rằng có khi nào hai người này sẽ thành cặp không nhỉ?

“ Chắc là thú vị lắm đây!!!” - Chắc, sao mà cậu và Tomoyo lại có cùng suy nghĩ thế nhỉ?

Đột nhiên Eriol dừng lại bên đường và cất tiếng gọi hai người kia. Thì ra là cậu nhìn thấy một tấm thông cáo dán trên đường rằng một tuần nữa sẽ tổ chức lễ hội hoa đăng tại cửa bắc của kinh thành. Cậu có vẻ rất hứng thú hỏi xem Sakura và Syaoran có muốn đi cùng cậu hay không. Sakura đương nhiên là rất thích thú vì cô vốn thích những lễ hội náo nhiệt, Syaoran thì không phản đối mà chỉ nói Eriol đi đâu thì cậu đi theo đấy. Eriol ngập ngừng hỏi

- Sakura này, cậu nghĩ tiểu thư Tomoyo có muốn tham dự lễ hội này không?

- Tôi nghĩ Tomoyo sẽ rất thích đấy. Thế để tôi rủ cậu ấy cùng đi nhé.

- Được vậy thì hay quá!!! Vậy thì đành làm phiền cậu vậy Sakura!

Tối hôm đó khi nằm trên giường, trong đầu Eriol cứ hiện lên hình ảnh của Tomoyo mãi khiến cậu cứ lẩn qua lẩn lại, trằn trọc mãi mà không ngủ được.. Đột nhiên cậu nghĩ ra một điều gì đó và cất tiếng gọi thị nữ cho người truyền tin đến phủ Kinomoto mời Sakura sáng sớm mai nhập cung gặp cậu.

Một tuần sau, Sakura và Tomoyo vừa đi trên đường vừa trò chuyện vui vẻ. Hôm nay chân của Tomoyo đã lành hẳn nên cô đi lại đã bình thường. Vì thế hôm trước khi nghe Sakura nói Eriol muốn mời cô cùng tham gia lễ hội hoa đăng Tomoyo đã sốt sắng nhận lời ngay. Hôm nay Tomoyo mặc một chiếc váy màu vàng nhạt trong khi Sakura lại mặc váy màu hồng. Cả hai cô gái đều xinh xắn nên khiến cho người đi đường không thể không để mắt tới. Hai người dừng lại trước một quán trà có tên là “Sugar” và bước lên lầu trên. Ngay chiếc bàn ở sát lan can, Eriol và Syaoran đã chờ sẵn. Người đi đường đã không thể làm ngơ trước vẻ kiều diễm của hai cô thì Eriol lại càng không thể. Cậu ngẩn ngơ khi vừa nhìn thấy hình bóng của Tomoyo thấp thoáng đằng xa. Cô vừa bước đến, cậu đã vội vã đứng lên kéo ghế cho cô và Sakura ngồi. Sakura ngượng dài một cái:

- Cậu thật là lịch sự Eriol ạ, chả bù với kẻ nào mang danh công tử nhà giàu lại chẳng biết chút phép tắc lịch sự nào cả.

Syaoran trừng mắt nhìn cô trong khi Sakura trừng mắt nhìn lại. Và hai người cứ nhìn nhau chằm chằm như muốn ăn tươi nuốt sống nhau như vậy mãi. Eriol thấy vậy vội vàng giảng hòa:

- Hôm nay hai người có thể vì tôi mà dừng cãi nhau nữa được không vậy?

- Phải đấy, hai người cứ thế này làm sao chúng tôi vui vẻ được đây! – Tomoyo tán đồng

Syaoran lập tức thu ánh mắt về hướng Sakura trước khi làm việc ấy còn phóng cho Syaoran một cái liếc sắc như dao. Eriol nhẹ nhàng cầm ấm lên và rót ra hai tách trà, đưa cho Tomoyo và Sakura, miệng thì nói:

- Bây giờ vẫn còn khá sớm, chúng ta uống trà xong sẽ xuống đó!

Sau khi rời khỏi quán trà, bốn người xuôi theo dòng đường tấp nập người qua lại. Hai bên đường, các gian hàng bày bán lồng đèn và các nhà ở cũng treo lồng đèn trước cửa khiến cho cả một con đường sáng rực lên lung linh huyền ảo. Tomoyo đưa mắt nhìn hai bên đường, không giấu được vẻ mặt thích thú. Eriol cũng rạng rỡ không kém khi nhìn thấy nụ cười của Tomoyo. Chợt cậu nháy mắt với Sakura và Sakura mỉm cười tinh quái gật đầu. Đoạn Sakura giả vờ ngồi xuống đất như hụt một thứ gì và cất tiếng gọi Syaoran. Syaoran nghe thấy tiếng gọi không thể không giật mình quay lại nhìn và nhân cơ hội đó Eriol kéo tay Tomoyo đi về phía trước. Chẳng mấy chốc chẳng còn thấy hai người đó đâu. Syaoran lạnh lùng hỏi:

- Này, cô sao vậy?

- Chẳng sao cả. Tôi chỉ muốn tách anh ra khỏi Eriol và Tomoyo thôi.

- Cô... Cô có biết như thế rất nguy hiểm không hả? Lỡ Thái tử gặp việc gì thì sao?

- Chẳng sao đâu. Thật ra thì Eriol muốn anh và tôi làm vài việc cho cậu ấy.

Nói rồi Sakura quay người bỏ chạy nên Syaoran không còn cách nào khác là phải chạy theo cô. Sakura vốn thường trốn nhà ra đây chơi nên đường xá trong kinh thành cô cũng biết khá rõ. Cô dẫn Syaoran chạy theo một đường tắt ra đến bờ sông và bắt tay vào khâu cuối cùng trong cái việc mà Eriol đã nhờ cô.

Trong khi đó, Tomoyo cũng đã phát hiện mình đã lạc Sakura và Syaoran. Cô hết sức lo lắng trong khi Eriol có vẻ điềm tĩnh hơn. Cậu trấn an cô rằng đã hẹn với Syaoran và Sakura đích đến cuối cùng là bờ sông nên thế nào họ cũng ra đó. Và giờ thì cậu và cô cứ việc ra bờ sông chắc chắn sẽ gặp hai người kia. Nghe vậy Tomoyo thở phào nhẹ nhõm nhưng bước chân cô thì càng lúc càng nhanh hơn. Chợt Eriol lên tiếng:

- Gượm đã Tomoyo! Ra bờ sông thì đâu thể bỏ qua thú vui độc đáo nhất của lễ hoa đăng được.

- Thú vui độc đáo ư?

- Phải, cô chờ tôi ở đây một lát nhé!

Rồi Eriol rảo bước đi về phía một gian hàng lồng đèn. Một lúc sau cậu quay trở lại với hai chiếc lồng đèn loại dùng để thả nổi trên sông trên tay.

- Anh muốn nói đến việc viết điều ước đặt vào lồng đèn và thả trên sông sao?

- Đúng vậy! Giờ thì chúng ta ra bờ sông đi

Nói rồi hai người cùng hướng về phía bờ sông. Lúc này bờ sông cũng đã đông đúc, tấp nập người có cùng mục đích như hai người. Nét mặt của Tomoyo thoáng thất vọng. Eriol nhìn thấy và mỉm cười:

- Cô đừng lo việc có quá nhiều người bên sông. Tôi đã chuẩn bị sẵn rồi.

Nhìn theo hướng tay Eriol vừa chỉ, Tomoyo nhìn thấy một chiếc thuyền hoa đang dang thông thả chèo đến chỗ hai người. Đứng ở mũi thuyền lúc này là Sakura và Syaoran. Tomoyo quay sang Eriol và nở nụ cười. Khi thuyền vừa cập bến, Eriol nhả xuống trước và đưa tay đỡ cô xuống thuyền. Và rồi chiếc thuyền nhẹ nhàng tách bến bờ về phía xa bờ bỏ lại sau lưng những dòng người đông đúc đang ở bên bờ sông.

Chiếc thuyền cứ chèo như vậy cho đến khi trước mặt xuất hiện một bến nước và người chèo thuyền nhẹ nhàng cập vào đấy. Eriol và Syaoran bước lên bờ, Eriol lại đưa tay đỡ Tomoyo và Sakura bước lên trong khi Syaoran lạnh lùng đứng nhìn. Và Sakura lại được dịp ban tặng cho Syaoran một cái liếc dài khi đi lướt qua cậu. Tomoyo ngạc nhiên hỏi:

- Sao chúng ta lại vào đây?

- Vì ở đây không đông người như ở bờ sông và có nhiều điều thú vị để xem. – Eriol đáp một cách bí ẩn

Bốn người tiến tới cho đến khi xuất hiện trước mắt họ là một khung cảnh khiến cho Tomoyo không thể không bất ngờ và reo lên thích thú. Cả một mái đình treo bốn chiếc lồng đèn kéo quân ở bốn góc, xung quanh là hàng trăm ngọn nến đang cháy lung linh, ở giữa đình là một bàn tiệc trà đã bày sẵn. Eriol mỉm cười nắm tay Tomoyo kéo cô vào đó. Sakura và Syaoran thì không có vẻ gì ngạc nhiên đi theo sau. Cũng phải thôi, vì chính họ đã chỉ huy việc chuẩn bị này theo sự dặn dò của Eriol mà. Thì ra hôm trước Eriol nghĩ ra điều này để làm Tomoyo bất ngờ. Và với sự giúp đỡ đắc lực của Syaoran cộng với cái đầu tinh quái của Sakura, cậu đã đạt được mục đích. Cậu đã đưa Tomoyo đi hết từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác trong sự thích thú vô cùng. Sau khi uống trà một lát, cậu nhắc Tomoyo nhớ đến hai chiếc lồng đèn ước nguyện. Tomoyo gật đầu ra ý hiểu và cầm lấy cây bút Eriol đưa cho viết điều ước của mình lên đó. Eriol cũng làm theo trong khi Sakura và Syaoran thì không có hành động gì. Tomoyo cất tiếng hỏi:

- Cậu không muốn ước gì sao Sakura?

- Àh, tớ không hứng thú lắm với mấy trò này. Và tớ nghĩ anh chàng công tử kiêu ngạo này chắc cũng nghĩ như tớ.

Lần đầu tiên Syaoran không phản đối lời nói của Sakura vì quả thật cậu không thích mấy cái trò mà cậu cho là ưt ưt này. Thế nên rốt cục chỉ có Eriol và Tomoyo ra bờ sông thả lồng đèn. Trong khi Tomoyo loay hoay với chiếc lồng đèn của mình thì Eriol quay ra sau gật đầu với Sakura một cái. Và khi Tomoyo vừa buông tay cho chiếc lồng đèn trôi ra xa thì một tiến nổ vang lên và bầu trời đêm sáng rực khiến cô giật mình quay lại nhìn. Và trước mắt cô là một cảnh tượng đầy màu sắc và đẹp vô cùng. Hàng trăm ngọn pháo hoa được bắn lên trời với đủ màu sắc vui mắt, hết đợt này đến đợt khác.

Khi chùm pháo hoa cuối cùng tắt đi, cô quay sang nhìn Eriol và hỏi:

- Việc này là do anh làm sao?

- Phải, hy vọng nó làm cô vui. Nó cũng như lời xin lỗi tôi dành cho cô khi đã lỡ tay làm cô bị thương.

- Cảm ơn anh. Đây thật sự là điều bất ngờ với tôi. Từ trước đến nay chưa bao giờ tôi tham gia một lễ hội vui như thế. Kể cả những lễ hội hoa đăng mấy năm trước.

Eriol mỉm cười mãn nguyện khi cậu đã đạt được mục đích của mình.

Sau bữa tiệc trà, Eriol và Syaoran đưa Tomoyo và Sakura về đến nhà an toàn và trở về cung.

Tối hôm đó Tomoyo không tài nào vồ được giấc ngủ. Trong đầu cô lúc này toàn là hình ảnh của buổi tối, và cả ánh mắt, nụ cười, từng lời nói mà Eriol dành cho cô. Cô thấy tim mình đập liên hồi khi nghĩ về chàng trai ấy. Bất giác trên môi cô nở một nụ cười hạnh phúc.

Trong khi đó, Eriol cũng không khá hơn cô là bao. Cậu cũng ngồi bên cửa sổ, ngược nhìn bầu trời đêm mà trong đầu thì toàn là hình ảnh của Tomoyo và trên môi cũng nở một nụ cười hạnh phúc.

Và rồi cả hai người cũng nghĩ “Chả lẽ mình yêu rồi sao?”

5. Chương 5: Trăng Trên Rừng Mộc Lan (phần 1)

Đã ba tuần trôi qua từ lễ hội hoa đăng đêm ấy. Tomoyo ngày nào cũng vừa giúp mẹ trông coi cửa hàng vừa phóng tầm mắt ra đường mong được nhìn thấy bóng dáng một người. Nhưng người ấy dường như đã quên bằng mất sự hiện diện của Tomoyo rồi, cả Sakura cũng không thấy ghé qua. Hôm trước Sakura cho người đến báo tin cô phải vào cung suốt ba tuần theo yêu cầu của Hoàng đế nên cả cô và Eriol đều không thể đến gặp Tomoyo được. Điều này khiến Tomoyo rất buồn, và khuôn mặt cô không còn thấy mùa xuân đâu nữa, nó gần như chỉ có mùa đông hiện diện. Điều này khiến cho mẹ cô, bà Sonomi vô cùng lo lắng. Bà không hiểu tại sao con gái mình lại buồn phiền như thế, và cho dù bà có dò hỏi như thế nào thì cô bé vẫn không chịu hé răng kể cho bà dù chỉ một lời. Cô chỉ im lặng và phóng ánh mắt xa xăm về phía cuối con đường.

Cùng lúc đó Eriol cũng như muốn phát điên vì bị bó chân bó cẳng trong cung mặc dù cậu cũng rất nhớ và

muốn gặp Tomoyo. Suốt cả tuần lễ nay cậu, Syaoran và Sakura phải ngoan ngoãn ở trong Hạng năm cứ đến dịp cuối hè là thời gian các vị công tử, tiểu thư của ba gia tộc lớn Kinomoto, Ly và Tenoshiwa phải vào cung diện kiến Hoàng đế và Hoàng hậu. Họ phải ở trong cung suốt ba tuần, học tập lễ nghi và tham dự đại lễ Hoàng kim do Hoàng đế chủ trì. Vì thế cho nên dù rất nhớ Tomoyo nhưng Eriol và Sakura không tài nào đi thăm cô được. Lúc này đây Sakura đang ngồi ở chính điện Đông Cung trò chuyện với Eriol và không quên thỉnh thoảng liếc Syaoran một cái.

Bỗng một thị nữ đi vào và truyền đạt lệnh của Hoàng hậu là tối nay Đại tiệc Hoàng kim sẽ được cử hành và ba người phải chuẩn bị sẵn sàng. Và rồi thị nữ đó lui ra. Sakura lắc đầu ngán ngẩm đứng lên và trở về phòng mình để chuẩn bị. Cô vốn rất ghét mấy cái đại lễ mà cô cho là phiền phức này. Vì cô nói rằng tham dự nó là phải giữ đúng lễ nghi của quý tộc mà cô thì chúa ghét mấy cái lễ nghi phức tạp đó.

Eriol nhìn theo bóng dáng của Sakura và đứng lên quay người bỏ đi. Cậu cũng có cùng cảm nhận như Sakura vậy. Lúc này, cậu chỉ muốn trốn ra khỏi cung gặp Tomoyo ngay thôi. Nhưng nghĩ tới việc ngày mai là đã được tự do, cậu lại phần chần trở lại.

Tối hôm đó, tại ngự hoa viên của Tây Cung, lồng đèn treo khắp các dãy hành lang bao bọc tây Cung, các chậu hoa với đủ các loại kỳ hoa dị thảo quý hiếm trên đời được bày biện vô cùng sang trọng. Có hai chiếc bàn một to một nhỏ hơn đặt ở vị trí cao nhất và trang trọng nhất. Thấp xuống phía dưới là hai dãy bàn một dài một ngắn bên trái và một dãy bàn dài bên phải. Trên mỗi bàn đều là các loại thức ăn sơn hào hải vị, các loại trái cây ngon lành và một bình rượu cùng một chiếc ly. Các thị nữ qua lại đông đúc để chuẩn bị cho đại lễ. Và khi chuông đồng hồ vừa điểm tám tiếng thì tất cả các thị nữ đều đứng vào vị trí phía sau mỗi bàn. Một hồi kèn nổi lên và một người đàn ông bước vào. Ông chính là Hoàng đế Urushi Hiragizawa, và trông ông thật uy nghi đỉnh đặc trong bộ quần áo sang trọng màu đen. Đi bên cạnh ông là một phụ nữ vô cùng xinh đẹp. Bà chính là Hoàng hậu Mieko Hiragizawa. Và bộ váy màu đen bà mặc càng tôn thêm nét sang trọng, quý phái của bà, cũng như rất phù hợp với bộ trang phục mà chồng bà mặc.

Sau khi ngồi xuống bàn, Hoàng đế Urushi ra lệnh cho mời ba vị đại thần vào. Và từ phía ngoài có ba người đàn ông bước vào. Đi bên trái là một người đàn ông có vẻ mặt khá thâm sâu, khó dò. Ông ta cũng mặc đồ đen nhưng ông lại mang đến cho người ta cảm giác sợ hãi hơn là cảm giác kính phục của Hoàng đế. Ông ta chính là Tả đại thần Inagaki Tenoshiwa. Đi bên phải là một người đàn ông có khuôn mặt phúc hậu với nụ cười luôn hiện diện trên khuôn mặt và cặp kính rất uyên bác. Bộ trang phục màu bạc ông mặc trên người khiến cho người ta cảm thấy ông vô cùng cao quý. Ông chính là Hữu đại thần Fujitaka Kinomoto – cha của Sakura. Đi chính giữa là một người đàn ông có vẻ mặt cương nghị và có dáng vẻ rất anh dũng. Ông mặc một bộ trang phục màu đỏ lại càng làm tôn thêm nét anh dũng đó. Ông chính là Ly Kakuyo – Đại tướng quân của vương quốc Clow và là cha của Syaoran.

Ba người đàn ông này là ba trụ cột của vương triều. Họ có chức vụ và quyền lực ngang nhau đồng thời cũng là chủ nhân của ba gia tộc cao quý đã cùng dòng họ Hiragizawa lập nên vương quốc Clow hơn 100 năm trước.

Ba người khi vừa bước đến gần bàn của Hoàng đế và Hoàng hậu liền cúi mình quỳ xuống thi lễ. Hoàng đế mỉm cười ra lệnh cho họ vào ngồi ở ba vị trí danh dự ở dãy bàn bên trái. Sau đó Hoàng đế cho truyền gọi Thái tử Eriol vào. Và từ bên ngoài, cậu bước vào và cúi mình thi lễ trước cha mẹ mình. Hoàng đế Urushi ra lệnh cho phép cậu ngồi vào chiếc bàn nhỏ hơn ở gần mình. Và cuối cùng Ngài ra lệnh cho phép các vị công tử tiểu thư vào tiệc.

Ở ngay lối tiếp giáp giữa khu vườn và khu vực bên ngoài là một người thị tùng. Ông ta ngay khi nghe lệnh của Hoàng đế thì lập tức thi hành nhiệm vụ của mình. và ông cất cao giọng giới thiệu.

- Công tử Touya và tiểu thư Sakura của gia tộc Kinomoto xin được phép yết kiến.

Và từ phía bên ngoài một chàng trai có mái tóc đen và cặp mắt đen vô cùng sắc xảo, tinh anh bước vào. Anh khiến cho người ta cảm thấy hơi có phần sợ hãi nhưng đó là vì vẻ uy nghi của anh. Khoát tay anh lúc này là Sakura trong bộ lễ phục màu hồng vô cùng xinh đẹp. Và cả hai anh em khiến cho các thị nữ phải trầm trồ thốt lên trước vẻ đẹp của họ. Cả hai cúi đầu quỳ xuống thi lễ trước các vị bề trên. Hoàng đế mỉm cười cho họ đứng lên và quay sang nói với ông Fujitaka:

- Đã lâu ta không gặp Sakura, con bé đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp rồi đây. Còn Touya thì luôn là một vị tướng quân làm tốt chức trách của mình. Ngài quả thật rất biết dạy con đây.

- Thần xin cảm tạ Bệ hạ đã khen ngợi

Hoàng đế cho hai anh em ngồi vào chiếc bàn bên phải. Tiếng người thị tùng lại vang lên:

- Công tử Syaoran và tiểu thư Mi ko của gia tộc Ly xin được phép yết kiến

Và rồi Syaoran bước vào với vẻ mặt lạnh lùng cố hữu trên khuôn mặt. Đi bên cạnh cậu lúc này là một cô gái trạc tuổi Sakura. Cô gái này vô cùng xinh đẹp và có nét trong sáng, thánh thiện vô cùng. Cô chính là Ly Miko, em gái của Syaoran. Hai anh em Syaoran cũng cúi mình thi lễ và nhận được sự khen ngợi của Hoàng đế khiến Ly tướng quân có vẻ rất hài lòng.

- Tiểu thư Chiharu của gia tộc Tenoshiwa xin được phép yết kiến.

Và một cô gái không kém phần xinh xắn với mái tóc nâu giống Sakura như được buộc thành hai bím bước vào. Tuy nhiên khác với vẻ ngoài sinh động và thánh thiện của hai cô tiểu thư trước, cô tiểu thư này lại có vẻ nhút nhát và có phần rụt rè. Cô bước đi từng bước chậm và cúi chào thi lễ rất đúng bài bản nhưng lại khiến cho người ta cảm giác có cái gì đó không thật ở cô. Ngài Tenoshiwa sa sầm mặt nhìn cô khiến cô càng thêm bối rối. Hoàng đế cũng khen ngợi cô vài câu lấy lệ rồi cho cô về chỗ của mình. Và rồi bữa tiệc diễn ra theo đúng trình tự bài bản của nó. Vẫn là những lời chúc tụng, những lễ nghi rườm rà, những màn ca múa, ngắm hoa, đọc thơ, đàn hát. Thế cho nên ngay khi hoàng đế chop phép họ lui ra thì Sakura và Eriol thở phào nhẹ nhõm và ngay cả Syaoran cũng không nén được vẻ vui mừng dù chỉ là một chút. Touya và hai vị tiểu thư còn lại thì không có cảm xúc gì đáng kể.

Vừa rời khỏi đó, Touya lập tức mất đi sự im lặng mà anh giữ bấy giờ và quay sang Sakura:

- Này, quái vật, hôm nay em sẽ vẫn ở trong cung hay là về nhà đây?

- Em sẽ về nhà!!! Nhưng em không phải là quái vật!!!

- Anh ví von đúng thật đấy! Cô em gái của anh đúng là một con quái vật! – Syaoran thành linh phát ngôn khiến Sakura và cả Touya quay sang nhìn với ánh mắt hình viên đạn. Sakura mở miệng định phản công thì bàn tay Touya đã đặt lên đầu cô và anh nói:

- Này, thằng nhóc kia. Nó đúng là quái vật đấy nhưng chỉ mình tôi được gọi thể thôi chứ cậu thì không có quyền nghe rõ chưa?

Nói rồi anh nắm tay Sakura và kéo cô đi thẳng. Chiharu cũng vội vã quay người bỏ đi sau khi cúi chào hai anh em Syaoran. Miko quay sang nói với Syaoran:

- Em chưa từng thấy anh giở giọng châm chọc ai như thế bao giờ cả.

- Vì anh chưa bao giờ gặp ai ương bướng và ngang ngược như cô ta cả.

- Một cô gái có thể làm mình trở nên đặc biệt trong mắt một người con trai thì cô ấy đã có một vị trí quan trọng trong lòng anh ta rồi đấy.

- Em đùa sao? Àh, mà có lẽ cũng đúng. Cô ta quả là đặc biệt thật. Cô ta là kẻ thù của anh.

Miko lắc đầu và khoác tay Syaoran đi thẳng.

6. Chương 6: Trăng Trên Rừng Mộc Lan (phần 2)

Sáng hôm sau, Eriol phải hoàn thành cho xong một bài tập kiểm pháp để cha cậu kiểm tra nên cậu vẫn chưa rời khỏi cung được. Nhưng đến buổi chiều tối thì cậu đã tìm ra được cơ hội. Tuy nhiên lần này, cậu lại dặn Syaoran đừng bám sát theo cậu mà hãy bảo vệ từ xa. Còn cậu thì một mình đến tìm Tomoyo. Phần Tomoyo, vì đã được Sakura thông báo lúc sáng rằng hình phạt mà Sakura vừa chịu đựng đã kết thúc nên Tomoyo đoán Eriol cũng sẽ sớm đến tìm cô. Và quả thật cô vừa nghĩ đến Eriol đã thấy cậu đứng trước cửa nhà mỉm cười nhìn cô. Cô vui mừng chạy vội ra cửa và mời cậu vào nhà. Nhưng Eriol không vào mà hỏi cô xem có thể ra ngoài với cậu ta được không? Tomoyo hơi ngập ngừng nhưng rồi nghĩ đến việc suốt hai tuần rồi không gặp Eriol khiến cô không thể từ chối. Cô vội vàng chạy vào xin phép mẹ cho mình ra ngoài và sửa soạn lại ngoại hình rồi rạng rỡ cùng Eriol rời khỏi nhà.

- Chúng ta đi đâu bây giờ nhỉ? Thật ra tôi cũng ít khi ra khỏi nhà nên cũng không biết nên đi đâu.

- Thế chúng ta đi chèo thuyền đi. Hôm nay là ngày trăng tròn, chèo thuyền ngắm trăng trên sông sẽ rất thú vị đấy.

Eriol tán đồng với đề nghị của Tomoyo và hai người ra bờ sông thuê một chiếc thuyền nhỏ. May cho Eriol là cậu đã từng học chèo thuyền nên không đến nỗi mất mặt trước Tomoyo. Hai người cứ chèo như thế, và có lẽ là vì sắp chuyển sang tiết thu nên khí trời đỡ oi bức hẳn. Gió thổi nhẹ rất mát, khiến cho mái tóc dài của

Tomoyo khẽ phát phơ càng khiến cô xinh đẹp hơn rất nhiều. Lúc này trăng đã lên cao hơn và ánh trăng soi xuống mặt nước rất đẹp. Mặt nước khẽ lay động mỗi khi mái chèo của Eriol quạt nước khiến cho ánh trăng soi dưới bóng nước lay động theo. Và rừng mộc lan ven bờ sông đang kỳ nở hoa toả hương thơm ngào ngạt, những cánh hoa bị gió thổi bay lả tả trong gió, đáp xuống mặt nước, xuống khoang thuyền và cả mái tóc của Tomoyo. Eriol nhìn thấy nên nhoài người về phía Tomoyo, nhẹ nhàng đưa tay gỡ lấy những cánh hoa vương trên tóc cô. Chưa bao giờ Eriol và Tomoyo trở nên gần nhau đến vậy nên khiến cho Tomoyo đỏ mặt ngượng ngùng. Eriol nhắc thấy nên vội vàng ngồi ngay ngắn lại chỗ cũ:

- Xin lỗi, tôi đã quá thất lễ rồi.

- Không sao đâu, tôi...

Nói rồi Tomoyo cúi mặt xuống ngượng ngùng hơn nữa. Eriol cũng thế nên hai người chỉ ngồi im lặng không nói gì thêm. Nhưng rồi khung cảnh xung quanh hai người quá lãng mạn khiến cậu không thể kềm chế mình và đưa tay chạm nhẹ vào tay Tomoyo. Cậu đột nhiên thấy run bắn cả người trước sự bạo dạn bất ngờ của mình. Cậu nhắm mắt chờ đợi một tiếng thét của Tomoyo và cả sự phản ứng của cô. Nhưng rồi đợi mãi không thấy gì nên cậu mở mắt ra và thấy Tomoyo đang cúi đầu mỉm cười có vẻ ngượng ngùng lắm

- Tomoyo!!! Tôi thích em, thật sự rất thích em. Có thể tôi đã thích em ngay lần đầu tiên tôi gặp em rồi. Nhưng từ trước đến nay tôi chưa bao giờ đến gần một cô gái nào ngoại trừ Sakura. Nhưng với Sakura thì tôi lại không có cảm giác như với em. Thế nên tôi cứ lung túng với tình cảm trong mình mãi cho đến hôm nay.

- Em cũng có những cảm giác rất lạ về anh. Em nghĩ có lẽ em thích anh. Nhưng em chỉ là con gái một gia đình thường dân thì sao có thể xứng với một công tử nhà giàu như anh chứ.

- Công tử nhà giàu ư? Tôi vẫn còn giấu em một chuyện. Tên tôi không phải là Eriol Hiragi mà là Eriol Hiragizawa.

- Anh là ...Thái tử ư?

- Phải, tôi là Thái tử như thế thì đã sao? Thái tử là không có quyền được yêu sao? Mà đã yêu thì làm gì có phân biệt giàu nghèo, sang hèn cơ chứ. Tôi không quan tâm đến việc đó. Tôi chỉ biết là tôi yêu em là đủ rồi. Vậy nên em cũng đừng quan tâm đến vấn đề đó. Hãy cứ sống thật với tình cảm của mình thôi. Có được không Tomoyo?

Tomoyo rơm rớm nước mắt, vì hạnh phúc mà cô vừa có được và cả vì lo lắng cho những gì cô sắp phải đương đầu khi yêu một Thái tử. Nhưng giờ đây trong mắt cô chỉ còn có hình ảnh của Eriol mà thôi.

Và trên chiếc thuyền nhỏ giữa dòng sông mênh mông sóng nước, khi mà ánh trăng đang độ đẹp nhất và hoa mộc lan đang bay trong gió, có hai người trẻ tuổi đang say đắm trong tình yêu vừa chớm nở. Và khung cảnh chung quanh như đang làm chứng nhân cho mối tình này. Họ không hề biết rằng cái đang chờ họ phía trước là gì, và tình yêu của họ không hề êm đềm như họ tưởng.

Bánh xe vận mệnh đã quay rồi...và cuốn theo nó là vận mạng của bao nhiêu con người.

7. Chương 7: Âm Mưu Bắt Đầu

Mặt trời đã lên cao, những tia nắng chói chang hắt vào cửa sổ tạo thành những vệt dài trên mặt đất nhưng Eriol thì vẫn ngoan cố chưa chịu rời khỏi giường. Niềm hạnh phúc tối qua vẫn bám riết lấy Eriol nên cậu muốn tử thưởng cho mình những giây phút thoải mái trên chiếc giường thoải mái. Nhưng rồi bất chợt có một kẻ phá bình xuất hiện ngay trước mắt cậu khiến cho mọi sự thoải mái như biến đâu mất

- Syaoran, cậu làm ơn đừng có chào buổi sáng ta bằng cái bộ mặt lạnh lùng, u ám của cậu được không?

- Thần không có ý làm Ngài không vui thưa Thái tử. Nhưng Ngài cần phải thức dậy đi. Ngài quên rằng Ngài còn phải đến thỉnh an Bệ hạ và Hoàng hậu sao?

Những lời nói của Syaoran lọt vào tai Eriol khiến cậu tỉnh hẳn người và vội rời khỏi giường đi chuẩn bị.

Trong lúc đó Sakura đang ngồi im nghe Tomoyo kể lại việc tối hôm qua với vẻ mặt vô cùng thích thú.

- Cuối cùng thì hai người cũng thổ lộ tình cảm rồi đấy àh? Không ngờ tên Eriol ấy lại lãng mạn đến thế. Cậu khiến người ta ghen tị đấy Tomoyo àh.

- Nhưng tớ rất lo Sakura. Liệu hoàng gia có chấp nhận một thường dân như tớ không?

- Ôi dào, cậu lo chuyện ấy làm gì. Rồi Eriol sẽ lên ngôi Hoàng đế, lúc ấy cậu ấy muốn làm gì thì làm, chẳng ai cản được. Thế nên cậu cứ an tâm đi nhé.

- Cậu suy nghĩ đơn giản quá Sakura àh. Mà tại sao cậu không nói cho tớ biết Eriol là Thái tử hả Sakura?

- Tại tên Eriol ấy nhờ tớ giấu đấy chứ. Tớ không cố ý đâu. Đừng giận tớ nhé Tomoyo. Tớ yêu cậu nhất mà, đừng giận tớ nhé!!!

Sakura long lanh đôi mắt chớp chớp nhìn Tomoyo khiến Tomoyo không thể giận cô bạn thân của mình dù chỉ một chút thôi.

Sau khi Eriol rời khỏi Tây Cung, Hoàng đế nhìn Hoàng hậu và nói:

- Eriol đã 17 tuổi rồi, có lẽ cũng nên tính đến chuyện hôn nhân của nó đi thôi.

- Thiếp hiểu, nhưng Bệ hạ nghĩ vị tiểu thư nào trong ba vị tiểu thư phù hợp với chàng bé đây?

- Ta cảm thấy có thể loại con bé Chiharu ra khỏi danh sách này được đấy. Con bé ấy quá yếu đuối và không có phong thái của bậc mẫu nghi thiên hạ. Hơn nữa, Tả đại thần hình như cũng có những điều khuất tất nên ta cần hết sức chú ý.

- Vậy là chỉ còn Sakura và Miko thôi. Thần thiếp thấy hình như Người rất có cảm tình với con bé Sakura phải không?

- Con bé ấy hoạt bát, đáng yêu, lại thân thiết với Eriol hơn cả. Nhưng đáng tiếc, nó cũng không phù hợp với vị trí Thái tử phi. Cá tính nó quá tự do và phóng khoáng mà đất nước này không cần một vị Thái tử phi như thế. Nhất là khi Eriol cũng có những tư tưởng tự do giống y như nó.

- Vậy tức là Người ưng ý Ly Miko àh?

- Phải, con bé ấy chính là người có đủ các yếu tố để trở thành một thái tử phi và một hoàng hậu tốt trong tương lai. Nó sẽ là người bổ sung các khuyết điểm cho Eriol. Tuy nhiên ta cũng sẽ nhận Sakura làm con gái nuôi và phong cho nó làm công chúa vì ta rất thích con bé ấy. Hơn nữa ta đang nghĩ sẽ ban hôn cho nó với Syaoran. Hai đứa trẻ này rất hợp nhau đấy.

- Bệ hạ, thiếp có nghe một thị nữ ở Đông Cung nói rằng hai đứa trẻ này suốt ngày cứ gây chuyện với nhau đấy. – Hoàng hậu mỉm cười

- Không lo, Hoàng đế ta không nhìn lầm đâu. Nàng có dám cược với ta không? Ta nói rằng chúng sẽ yêu nhau đấy.

Hoàng đế bật cười sảng khoái khiến hoàng hậu cũng phải cười theo ông. Chẳng biết lời ông nói có đúng không như hiện giờ thì Syaoran và Sakura vẫn coi nhau như kẻ thù không đội trời chung. (^o^)

Tại phủ Tả đại thần

- Người chắc chắn không? Hoàng đế đã có ý chọn con bé Ly Miko làm Thái tử phi àh?

- Vâng thưa Ngài! Ngoài ra còn có một việc nữa ăh! Thái tử có mối quan hệ tình cảm với một cô gái thường dân tên Tomoyo Daidouji.

- Người nói sao? Vậy là lại thêm một đối thủ nữa rồi. Người mau cho người tìm hiểu về con bé Tomoyo ấy đi.

Sau khi tên thuộc hạ rời khỏi đó, Inagaki Tenoshiwa ngồi trầm ngâm suy nghĩ như đang mưu tính một điều gì đó. Ông ta không hề hay biết rằng phía sau bức vách có một cô gái đang đứng im lặng lắng nghe những gì ông nói từ nãy đến giờ. Khuôn mặt cô ta không biểu lộ một cảm xúc rõ rệt gì và rồi cô quay mình bỏ đi

một cách lặng lẽ.

Trên đường phố, một chàng trai đang cưỡi một con ngựa trắng phi nhanh về phía cửa nam của kinh thành. Chàng ghìm cương lại trước một cửa hiệu đồ gốm và nhanh chóng nhảy xuống ngựa, lao vào trong nhà. Lúc đó Tomoyo đang loay hoay lau chùi một chiếc bình nên không biết ai vừa đến, cô quay người ra mỉm cười thật tươi:

- Xin chào, quý khách muốn mua gì ạ!!!..Ồ, là anh sao anh Haruka?

- Tomoyo, anh nghe nói em và Thái tử Eriol có quan hệ tình cảm có đúng không?

- Em...Anh nghe ai nói vậy? Là anh Yamazaki sao?

Khuôn mặt của Tomoyo ngượng đỏ chín mặt nhưng lại bừng bừng hạnh phúc khiến Haruka hiểu ra rằng điều anh lo sợ là sự thật chứ không phải chuyện đùa vui. Khuôn mặt anh cau có lại rất khó coi và đột nhiên anh ôm chầm lấy Tomoyo:

- Tomoyo, tất cả là lỗi tại anh. Anh cứ luôn cho rằng em vẫn còn là một cô bé nên không dám mở lời với em. Và anh đã thua tên Thái tử đó một bước rồi. Em nghe đây Tomoyo, anh thích em. Và anh sẽ không dễ dàng bỏ cuộc, chịu mất em vào tay tên Thái tử đó đâu. Anh nhất định sẽ giành lại em. Vậy nên em hãy ghi nhớ nhé.

Và rồi anh hôn lên trán cô một cái và quay mình bỏ đi. Tomoyo vẫn chưa hết bàng hoàng thì Haruka đã rời khỏi nhà cô rồi. Yu ri đứng ngay ngạch cửa trông theo hình dáng Haruka và nói với Tomoyo

- Chị thật hạnh phúc, chị có hai chàng trai đẹp trai, hào hoa yêu mến. Nhưng nếu là em, em sẽ chọn anh Haruka đấy. Anh ấy thân thiết và tốt với chúng ta như vậy mà.

- Em không thích Eriol àh?

- Em không nói vậy. Nhưng với em anh Haruka là người tốt nhất.

Nói rồi Yu ri quay người bỏ vào nhà và trên khuôn mặt cô bé xuất hiện nét buồn vơi vợi. Và hiển nhiên điều đó không lọt qua được cặp mắt sắc bén của Tomoyo. Tuy nhiên cô lại không thể lý giải được nét buồn đó là từ đâu ra. Hơn nữa trong lòng Tomoyo lúc này đang rối bời đủ chuyện từ việc Eriol là Thái tử đến việc Haruka đột ngột thổ lộ tình cảm với cô. Tất cả xoắn lấy trái tim cô, khiến nó nhói lên như báo hiệu cho những việc không hay sắp xảy ra.

8. Chương 8: Chuyến Dã Ngoại

Tomoyo cứ chốc chốc lại ló đầu ra ngoài xem và quay sang hỏi Sakura xem đã đến nơi chưa. Và lần nào Sakura cũng đáp là chưa. Khi cô hỏi đến lần thứ mười thì chiếc xe đột ngột dừng lại và Sakura mỉm cười và bảo rằng:

- Đến rồi đấy Tomoyo!

Sở dĩ Tomoyo phấn khích như thế là vì đây là lần đầu tiên cô đi chơi xa. Sakura nhìn cô và nhớ lại tuần trước.

Vừa vào đến cửa nhà của Sakura, Eriol đã hét ầm lên:

- Sakura này, sắp đến rồi đấy?

- Đến gì cơ?...Àh, tớ nhớ rồi, cậu muốn nói đến chuyến đi dã ngoại ư?

- Phải, cậu nghĩ cậu có thể đưa Tomoyo đi cùng không? Tớ muốn cô ấy cùng tham gia và cũng là dịp cô ấy có thể gặp mặt và tiếp xúc với mẫu hậu.

- Tớ hiểu rồi. Nhưng để tớ hỏi ý cậu ấy xem sao đã.

Hàng năm cứ vào dịp cuối hè là Hoàng hậu sẽ tổ chức một dịp đi dã ngoại đến khu biệt thự hoàng gia ở Lakila. Nơi đó có rừng cây, hồ nước, cảnh vật tươi đẹp và không khí trong lành. Tham gia vào chuyến dã ngoại này là Hoàng hậu, thái tử và các vị tiểu thư, công tử của ba gia tộc lớn. Lẽ ra Tomoyo không thể có mặt trong chuyến dã ngoại này nhưng nhờ vào tài mề nheo nhèo của Sakura nên Hoàng hậu đã đồng ý để cô đưa Tomoyo theo cùng. Đúng lý ra Sakura mời cả hai chị em Tomoyo nhưng Yu ri lại từ chối tham gia. Cô bé nói rằng không thích tham dự mấy hội hè của giới quý tộc. Tomoyo ban đầu cũng rất ngần ngại nhưng với sự khẩn khoản của Sakura và Eriol cuối cùng cũng phải xiêu lòng. Thế nên giờ đây cô đang có mặt trên chuyến đi đến Lakila cùng với Eriol và Sakura.

Xe ngựa bắt đầu đi vào một con đường nhỏ và dừng lại trước một tòa biệt thự rộng lớn lộng lẫy. Có khoảng 5 gia nhân đang đứng chờ sẵn ở trước cửa biệt thự và bước tới đỡ các vị tiểu thư xuống xe.

- Đã có ai đến đây chưa? – Eriol cất tiếng hỏi vị gia nhân lớn tuổi nhất.

- Bẩm Thái tử điện hạ, Hoàng hậu và tiểu thư nhả Tenoshiwa đã đến cách đây một giờ rồi ạ. Hoàng hậu ra lệnh cho chúng thần đưa các vị về phòng nghỉ và Người sẽ tiếp kiến các vị vào tiệc trà chiều nay.

Nói rồi ông ta cúi mình cung kính dẫn đường cho họ. Sakura và Tomoyo nghỉ tại 1 căn phòng xinh xắn ở tầng 3. Sau khi sắp xếp một chút và thay đổi trang phục, hai cô gái trẻ rời khỏi phòng và đi xuống lầu. Ở dưới đó Touya, Eriol và anh em Syaoran đã chờ sẵn. Và rồi họ đi về phía vườn.

Khu vườn ở trang viên này toàn là các cây cổ thụ và cây ăn trái cao lớn um tùm nên ánh nắng mặt trời không thể xuyên qua được. Và dưới một gốc cây táo sum xuê trĩu quả, một bàn tiệc trà với những ấm trà và những đĩa bánh ngọt cùng trái cây đã được bày sẵn. Tiểu thư Chiharu đang ngồi ở vị trí trong bàn. Vừa thấy bóng dáng nhóm Eriol đến, các gia nhân vội ngừng công việc và cúi chào cung kính. Sau đó họ kéo ghế cho các vị công tử và tiểu thư ngồi và đặt trước mặt mỗi người một bộ tách trà. Chiharu mỉm cười và gật đầu chào những người mới đến và nhóm bạn cũng đáp lễ. Chợt có tiếng nói vang lên:

- Hoàng hậu giá lâm!!!

Mọi người trong bàn lập tức đứng dậy chào Hoàng hậu. Bà nhẹ nhàng bước ngồi vào bàn và dịu dàng cho những người trẻ tuổi ngồi xuống. Ánh mắt bà hiền từ quét qua từng đứa trẻ và dừng lại lâu hơn ở Tomoyo. Có lẽ vì đây là lần đầu tiên bà gặp cô chăng. Tuy ánh mắt của bà rất hiền nhưng cũng khiến cho Tomoyo hơi sợ hãi. Sakura thấy thế liền lên tiếng:

- Thưa Hoàng hậu, đây là bạn thân của con. Cô ấy tên là Tomoyo Daidouji.

- Tiểu nữ xin kính chào Hoàng hậu. Được ngồi cùng một bàn với Hoàng hậu thế này là vinh dự vô cùng lớn với tiểu nữ ạh.

- Ta đã nghe Sakura kể về con. Con quả là một cô gái xinh đẹp và rất lễ phép đấy. Nếu có dịp, ta cũng muốn trò chuyện với con nhiều hơn một chút. Còn bây giờ, các con hãy thử nếm một chút trà Earl Grey và bánh táo làm từ chính những quả táo trong khu vườn này nhé. Ta mong các con sẽ vui vẻ với kỳ nghỉ này.

Từ lúc đó mọi người thoải mái dùng trà và cười đùa vui vẻ. Eriol có vẻ an tâm khi thấy mẹ mình có cảm tình với Tomoyo. Cậu quay sang nhìn Tomoyo, nở một nụ cười tình tứ và nhận lại từ cô một nụ cười cũng tình cảm không kém. Những điều ấy không lọt qua khỏi mắt một người nhưng người ấy vẫn im lặng không tỏ ra một cảm xúc gì.

Sau bữa tiệc trà, vì đã được Eriol nhờ vả trước nên Sakura bảo hơi nhức đầu muốn về phòng nghỉ để cho Tomoyo đi dạo một mình với sự tháp tùng của Eriol. Vì nơi đây là trang viên riêng của Hoàng gia và được canh phòng rất nghiêm ngặt nên Syaoran cũng không cần theo bảo vệ Eriol. Cậu ta liền trở về phòng mình ngay lập tức.

Eriol và Tomoyo cùng thả bộ trên một con đường nhỏ. Gió chiều nhẹ nhàng thổi qua khiến hai người cảm thấy rất khoan khoái dễ chịu.

- Tomoyo này, em cảm thấy nơi này thế nào?

- Trang viên này thật là đẹp. Cảm ơn anh đã đưa em đến đây.

- Lúc này em hơi sợ phải không?

- Đúng vậy. Nhưng Hoàng hậu thật dịu dàng nên em cũng thấy bình tĩnh hơn. Và lại có anh và Sakura ở bên nên em cũng yên tâm phần nào.

- Em không cần lo lắng quá, hãy cứ tận hưởng kỳ nghỉ này nhé. Bây giờ chúng ta lên đồi đi. Trên đó có một nơi hay lắm.

Nói rồi Eriol đưa Tomoyo lên đồi. Tuy đoạn đường không dài nhưng vì phải leo lên dốc khiến Tomoyo khi lên đến nơi cũng phải thở dốc một lúc mới thấy lại được hơi thở bình thường. Eriol mỉm cười nhìn cô và nắm tay cô đi về bên phải. Và đột nhiên hiện ra trước mắt Tomoyo là một cánh đồng hoa bồ công anh đang khoe sắc dưới ánh nắng mặt trời lúc chiều tà. Tomoyo thích thú chạy đến giữa cánh đồng hoa và quay đầu nhìn khắp bốn hướng. Chợt một cơn gió thổi qua cuốn theo những cánh hoa bồ công anh. Từng đợt, từng đợt cứ thế bay lên trời và nương theo những cơn gió bay về phía xa xăm. Cũng có những cánh hoa vương lại trên tóc và quần áo Tomoyo và phía sau lưng cô mặt trời đang từ từ xuống núi tạo nên một khung cảnh màu đỏ hoàng hôn đẹp vô cùng. Eriol đứng từ xa im lặng ngắm nhìn cô trong biển hoa ấy cũng hết sức bất ngờ. Chưa bao giờ cậu nhìn thấy một cảnh tượng đẹp như thế, và cũng chưa bao giờ Tomoyo đẹp như thế. Cậu lặng người chìm đắm trong hạnh phúc khi được chứng kiến một bức tranh tuyệt mỹ.

Quá say sưa với cảnh vật ấy, Tomoyo và Eriol không hề phát hiện ra có một cặp mắt đang lặng lẽ nhìn hai người với một sự tức tối. Nhưng rồi người ấy lại quay mình bỏ đi mà không hề có bất kỳ hành động nào.

Sáng hôm sau, sau bữa sáng, mọi người cùng ra hồ chèo thuyền, cứ ba người một chiếc thuyền nên Eriol, Sakura, Tomoyo một chiếc. Còn Syaoran thì phải loay hoay phục vụ hai cô tiểu thư Mi ko và Chiharu. Sakura cất tiếng cười vang:

- Cuộc sống không có tên tiểu tử đáng ghét léo nhéo bên tai thật thú vị

- Đây, lần sau có muốn nói xấu người khác cũng vui lòng nhìn xem người ta có ở sau lưng mình không nhé
- Syaoran cất tiếng từ phía sau khiến Sakura quay đầu nhìn lại với ánh mắt căm thù.

- Ta đâu có nói xấu sau lưng người. Ta nói trước mặt người cơ mà. – Sakura vênh mặt lên.

- Làm ơn đi mà! Hai người cãi nhau từ kinh thành đến đây sao? - Eriol ngán ngẩm nói.

Syaoran hừ một tiếng rõ to rồi rẽ nước lướt đi. Chiếc thuyền của nhóm Eriol theo yêu cầu của Tomoyo không đi nhanh mà chậm rãi lướt trên những con sóng lăn tăn.

- Tomoyo, cậu hát một bài đi!!! – Sakura yêu cầu

Tomoyo mỉm cười chịu theo ý muốn của bạn và cô cất tiếng hát. Giọng hát của cô thánh thót như chim lại vô cùng ngọt ngào khiến Eriol ngẩn ngơ quên cả việc chèo thuyền. Nhóm của Syaoran cũng ngoái nhìn và im lặng thưởng thức. Phía trên bờ Hoàng hậu đang đọc một quyển sách cũng phải bỏ sách xuống và lắng nghe. Những chú chim nhẹ nhàng đáp xuống hai bên mạn thuyền và có một chú đáp xuống trên ngón tay của Tomoyo, xung quanh thuyền, những con vịt trời nhẹ nhàng quây nước. Hoàng hậu không giấu được vẻ

thích thú thốt lên:

- Tuyệt vời thật!!!

Khi Tomoyo kết thúc bài hát, mọi người vội vã vỗ tay tán thưởng khiến cô ngỡ ngàng cúi đầu xuống mân mê vạt áo. Hoàng hậu đón hai nhóm lên bờ với nụ cười dịu dàng và lời khen tặng dành riêng cho Tomoyo:

- Con có một giọng hát tuyệt mỹ lắm Tomoyo. Con khiến ta rất thích thú đấy.

- Cảm ơn Người thưa Hoàng hậu!

Sau bữa trà chiều, một gia nhân đến báo với Tomoyo rằng Eriol đang chờ cô ở bìa rừng. Tomoyo vội vã đi ngay, Sakura nghĩ bạn muốn có sự riêng tư nên chỉ im lặng nhìn theo không nói gì. Đến giờ cơm tối, cô nhẹ nhàng đi xuống lầu và nhìn thấy mọi người đều ở đó, trừ Tomoyo. Cô cất tiếng hỏi:

- Eriol, Tomoyo đâu rồi?

- Tomoyo chẳng phải ở cùng cậu sao? – Eriol ngạc nhiên hỏi lại

- Không phải, lúc chiều một gia nhân đến báo là cậu hẹn gặp Tomoyo ở bìa rừng kia mà?

- Tổ đâu có hẹn Tomoyo bao giờ. Chết rồi! Có khi nào Tomoyo bị lạc trong rừng rồi không?

Eriol hốt hoảng thét lên và Hoàng hậu cũng sững sờ buông rơi chiếc tách trên tay bà xuống đất vỡ tan. Eriol lập tức ra lệnh cho Touya và Syaoran triệu tập các gia nhân đến. Touya nhanh chóng thi hành lệnh và họ chia thành nhiều nhóm tỏa ra tìm Tomoyo. Còn Chiharu và Miko ở lại biệt thự cùng Hoàng hậu Mieko.

Mọi người đốt đuốc sáng rực cả một vùng và gọi vang tên Tomoyo. Họ tìm như vậy suốt một giờ đồng hồ mà không hề thấy tung tích gì của cô. Chợt Touya nghe có tiếng người hét lên thất thanh ở phía trước nên vội vã chạy nhanh đến. Khi anh và Eriol đến nơi thì thấy một kẻ mặc đồ đen che kín hết khuôn mặt đang vùng vẫy lên định chém xuống người Tomoyo. Nhận thấy nguy hiểm, Touya lập tức rút kiếm ra và xông tới kịp thời chặn đường kiếm của kẻ lạ mặt lại. Eriol vội vã chạy tới đưa Tomoyo ra ngoài và đội cận vệ lập tức chia làm đội. Một đội rút gươm bao vây xung quanh Touya và kẻ lạ mặt, còn một đội thì bao vây bảo vệ Thái tử và Tomoyo. Kẻ lạ mặt kia vô công ngang ngửa với Touya nên hai người giao chiến một lúc vẫn chưa phân thắng bại. Đột nhiên kẻ đó ngã mình xuống đất và vùng một tay lên ném một nắm cát về phía Touya. Touya lập tức lùi về phía sau để tránh và kẻ lạ mặt không bỏ lỡ thời cơ phi thân lên một cái cây gần đó và chạy mất. Trước khi chạy hẳn còn quay lại buông một câu hăm dọa:

- Thái tử Eriol, việc này chưa xong đâu.

Eriol tuy nét mặt rất lo lắng nhưng cũng thở phào một tiếng khi nguy hiểm đã qua. Cậu vội vàng nắm tay Tomoyo và hỏi:

- Em có sao không Tomoyo? Có bị thương gì không?
- Em không sao. Em chỉ hoảng sợ quá thôi.
- Sao em lại ở đây hả Tomoyo?
- Thái tử, đưa Tomoyo về và để cô bé bình tĩnh lại đã! – Touya cất tiếng can ngăn Eriol.

Eriol biết là Touya nói đúng nên không hỏi gì thêm mà ra lệnh rút quân trở về biệt thự. Cùng lúc đó...

9. Chương 9: Một Đêm Trong Rừng

Cùng lúc đó, có hai kẻ đang ngồi ở một gốc cây trong rừng, cả hai đều ướt sũng người và run lên cầm cập. Đó chính là Syaoran và Sakura. Lúc này Sakura vì quá lo lắng cho Tomoyo nên cứ vội vã chạy không thềm để ý đến nhóm người phía sau. Đến khi cô giật mình quay lại thì không còn thấy mọi người đâu nữa. Lúc này cô mới méo mặt khi nhận ra tình thế của mình. Cô đi tìm một người lạc trong rừng và bây giờ thì chính cô cũng bị lạc. Sakura sinh ra không sợ bất kỳ kẻ nào trên đời chỉ sợ mỗi mấy con ma không có thật. Hơn nữa trong tay cô chỉ có một ngọn đuốc gần sắp tắt. Chính vì thế mà Sakura run bắn người lên và sợ hãi nhìn xung quanh. Chợt cô nghe thấy một tiếng loạt xoạt phía sau lưng càng khiến Sakura sợ hãi hơn. Thế là cô cứ cầm đầu chạy về phía trước mà không để ý trước mặt mình là cái gì. Một tiếng người thét lên:

- Cẩn thận đấy!!!

Nhưng không kịp rồi, Sakura đã hụt chân và ngã nhào xuống một con sông ngay phía trước mặt. Sakura tuy biết bơi nhưng khúc sông này quá sâu, nước lại chảy xiết, thêm vào đó là việc bị bắt ngờ nên cô đuối sức nhanh chóng. Đột nhiên có một người nhảy ào xuống sông và bơi lại gần phía cô. Khi người ấy đến gần, cô chợt nhận ra đó là kẻ thù của mình – Syaoran. Nhưng trong tình thế lúc này, cô đâu thể từ chối sự giúp đỡ nên vội vàng bám lấy cậu và để Syaoran đưa mình lên bờ. Sau khi đặt cô ngồi dựa vào một gốc cây, Syaoran thở dốc một lúc rồi cúi kính nói:

- Cô làm cái gì vậy? Sao lại tách đoàn chạy một mình. Giờ thì cô trở thành người bị lạc rồi đấy. Báo hại tôi tìm cô muốn chết. Đã vậy còn cầm đầu cầm cổ chạy không biết trời trăng gì nữa. Và giờ thì chúng ta ướt như chuột lột rồi nè.
- Tôi...tôi không để ý lắm vì đang lo lắng cho Tomoyo, hơn nữa tôi rất sợ khi ở trong rừng có một mình lại nghe có tiếng gì đó đuổi theo sau lưng mình.
- Sao lại có thứ người gốc như cô nhỉ?

- Này, anh đừng có quá đáng nhé. Thế sao anh cũng chạy một mình vào đây? Những tùy tùng của anh đâu?

- Lúc này đột nhiên thấy nhóm tùy tùng của cô chạy đến báo là cô mất tích. Nhưng lúc đó vẫn chưa tìm thấy Tomoyo nên tôi bảo nhóm của tôi tiếp tục tìm Tomoyo, còn tôi và nhóm của cô tỏa ra tìm cô. Mãi một lúc sau tôi nghe thấy có tiếng động nên định tới xem xét thì đã thấy cô bỏ chạy thục mạng. Tôi gọi cô nhưng cô chẳng nghe gì cả. Rõ là ngớ ngẩn!!!

- Tôi...xin lỗi. Tôi không cố ý làm anh ướt đầu. Chỉ vì tôi sợ quá.

- Bỏ đi! Bây giờ trời đã tốiมืด, nếu chúng ta di chuyển sẽ dễ bị lạc sâu hơn. Hơn nữa chúng ta đang ướt thế này cơ mà. – Syaoran lần đầu tiên thấy Sakura chịu lép vế như thế nên cũng ko nổi nóng với cô hơn được.

Nói rồi Syaoran thở dài và đi một vòng xem xét chung quanh. Sau đó cậu trở lại chỗ cũ và bảo Sakura cố gắng ngủ một chút lấy sức đợi trời sáng sẽ tìm đường ra khỏi rừng. Lẽ ra Syaoran muốn đốt một đồng lửa nhưng anh lại không mang theo người bất cứ vật dụng gì để tạo ra lửa nên hai người đành chịu. Tuy nhiên Syaoran mới nhắm mắt được một lúc đã nghe thấy tiếng hai hàm răng của Sakura va vào nhau lập cập. Cậu mở mắt ra và đến gần bên cô:

- Cô lạnh sao?

- Phải, quần áo thì ướt nhem, lại không có lửa nên tôi thấy lạnh lắm.

- Làm sao bây giờ, quần áo của tôi cũng ướt y như cô.

Syaoran rất bối rối không biết phải làm sao để giúp Sakura sưởi ấm. Cả hai người chưa bao giờ lâm vào hoàn cảnh thế này nên nhất thời họ không biết phải làm sao mới tốt. Đột nhiên Sakura nói:

- Hay anh thử dùng hai hòn đá đánh vào nhau xem. Biết đâu sẽ có lửa thì sao!

Syaoran vội vàng đi tìm hai hòn đá trong khi Sakura nhặt một ít củi khô ở gần đó xếp thành một đồng nhỏ. Syaoran bặm môi đánh hai hòn đá vào nhau nhưng vẫn không có kết quả gì. Đến lần thứ 6 thì một tia lửa bật ra, bén vào đồng củi và ngọn lửa từ từ bùng lên. Sakura thở phào:

- Tốt quá rồi!!! Thế thì chúng ta có thể sưởi ấm một chút

- Cô cũng được việc đấy nhỉ?

Sakura đỏ mặt quay đi chỗ khác. Đây là lần đầu tiên từ khi quen nhau Syaoran nói một lời dễ nghe với cô và cả Syaoran cũng bất ngờ khi nhận ra mình vừa khen Sakura, khen cô gái mà mình vẫn luôn thấy không ưa nổi. Cậu bối rối nói:

- Cô lại gần đồng lửa mà ngồi đi.

Mặc dù đã có lửa nhưng do quần áo vẫn ướt nên Sakura vẫn cảm thấy lạnh. Syaoran nhìn thấy nên ngồi sát vào người cô và đưa tay ôm lấy cô:

- Được rồi, cô đừng hiểu lầm gì cả. Thế này chắc cô sẽ không thấy quá lạnh và cũng không sợ nữa. Nhưng cô không được nói việc này cho ai biết đấy. Bây giờ thì cố mà ngủ một chút đi.

Sakura ngạc nhiên nhìn Syaoran và từ từ nhắm mắt lại. Cô cảm thấy Syaoran lúc này sao mà dịu dàng như thế mặc dù anh ta hình như vẫn không thừa nhận là mình có lo lắng cho cô. Và rồi cô dần dần chìm vào giấc ngủ trong vòng tay Syaoran. Syaoran thì chẳng thể nào ngủ được. Đây là lần đầu tiên cậu ôm một cô gái xa lạ, mà đây lại là kẻ thù của cậu nữa chứ. Nhưng sao cậu cảm thấy cô ta bây giờ trông bé nhỏ như một con mèo vậy, mất đâu hết vẻ bướng bỉnh thường ngày.

“Lạ thật, cô ta mà cũng có lúc dễ thương như thế này sao?” Syaoran chép miệng nghĩ thầm và bất chợt trên môi cậu xuất hiện một nụ cười dịu dàng.

Cùng lúc đó, sau khi về đến biệt thự, Touya được báo cáo là Sakura và Syaoran vẫn chưa trở về. Liên sau đó, hai toán tùy tùng theo hai người cũng trở về và báo cáo sự việc lại càng khiến Touya lo lắng hơn nữa. Anh vò đầu bứt tóc than trời:

- Hết Tomoyo rồi lại đến Sakura là sao? Chúng đang làm cái gì thế này?

- Bình tĩnh đi anh Touya, ta nghĩ có lẽ Syaoran đang ở cùng với Sakura đấy. – Eriol trấn an - Bây giờ chúng ta mau cho người trở lại đó để tìm họ. Bà Satoko, bà hãy chăm sóc tiểu thư Tomoyo nhé. Mời cả bác sĩ đến khám cho cô ấy nữa.

Sau khi dặn dò bà giúp việc, Eriol cùng Touya tiếp tục quay trở lại rừng. Họ lục sạo trong rừng mãi đến tờ mờ sáng vẫn chưa thấy tông tích gì của Syaoran và Sakura. Một lát sau, họ nghe thấy tiếng gọi:

- Anh Touya, là anh à?

Vậy là họ mau chóng chạy đến và nhìn thấy cả Sakura và Syaoran vẫn đang an toàn đang đi về phía họ. Touya lo lắng chạy đến nắm lấy vai Sakura:

- Em có bị thương gì không?

- Em không sao!!! Em chỉ bị té xuống sông nên quần áo ướt và vì trời tối nữa nên không thể quay về được. Là Syaoran cứu em đấy.

- Cảm ơn người, nhóc con. Bây giờ thì chúng ta mau về đi. Và cầu trời lần này đừng ai lạc nữa nhé.

Và rồi cả nhóm người trở về.

Vừa về đến cửa phòng, Sakura đã lao ngay lên giường của Tomoyo:

- Tomoyo, cậu có sao không? Cậu đã đi đâu vậy hả?

- Sao lần nào cậu cũng hỏi tớ nhiều câu một lúc thế hả Sakura? – Tomoyo nhăn mặt

Rồi Tomoyo thông thả kể lại cho mọi người nghe câu chuyện của cô.

Hôm qua, khi Tomoyo đến bìa rừng, cô không thấy Eriol đâu cả. Nhưng nghĩ là Eriol đến trễ nên cô đứng yên tại bìa rừng đợi. Một lúc sau đột nhiên có tiếng động ở mé trong rừng cách bìa rừng không xa. Cô vội đến đó xem xét thì không thấy gì, đột nhiên lại có tiếng động nhưng thế một lần nữa nên cô lại tiến sâu hơn một chút. Và cứ thế 1 lúc sau cô đã ở trong rừng và không cách nào quay trở ra được. Cô rất sợ nhưng vẫn bình tĩnh đứng im nghĩ cách rời khỏi đó. Cô biết cô không nên di chuyển nhiều hơn nếu không sẽ bị lạc sâu hơn nữa. Cô cứ yên đó như thế mong rằng sẽ có người tìm thấy mình. Đột nhiên có một người mặc áo đen xuất hiện và uy hiếp cô. Khi hắn vừa giơ kiếm lên cao định chém xuống thì Touya xuất hiện kịp thời và giải nguy cho cô.

Hoàng hậu sau khi biết chuyện đã hết sức lo lắng và truyền lệnh tăng cường canh phòng cẩn mật và chuẩn bị trở về kinh thành. Bà không muốn có thêm sự việc đáng tiếc nào xảy ra nữa. Touya và Eriol cũng tán thành với bà nên gấp rút chuẩn bị.

Chiều hôm đó, Tomoyo đang đọc sách trong phòng cùng Sakura thì Hoàng hậu đến. Bà nhẹ nhàng bảo Sakura ra ngoài chơi để bà nói chuyện với Tomoyo.

- Con cảm thấy thế nào rồi? Chắc là con sợ lắm phải không?

- Con không sao thưa Hoàng hậu. Con xin cảm ơn Người đã quan tâm tới con.

- Không hiểu sao ta cứ có cảm giác rất thân thuộc với con. Giống như ta đã từng gặp con ở đâu rồi vậy. Nhưng chắc có lẽ là ta nhầm.

- Con làm gì có điềm phúc được gặp Người trước đây ă!

- Ta có nghe Thái tử nói đã từng vô ý làm con bị thương. Ta rất xin lỗi vì việc đó. Ta rất quý mến con đấy và ta cũng mong sau này có thể gặp lại con.

Nói rồi Hoàng hậu rời khỏi phòng.

Trong lúc đó, Sakura đang thơ thẩn đếm bước trong vườn và nghĩ ngợi về chuyện tối hôm qua, trong lòng chợt thấy có xúc cảm gì đó kỳ lạ. Chợt cô thấy Syaoran đang ngồi đọc sách ở gốc cây lê ngay phía trước mặt cô, cô quay người tính bỏ đi nhưng lại đạp phải một chiếc lá khô khiến Syaoran giật mình ngược lên:

- Là cô sao Sakura?

- Phải, tôi không muốn làm phiền anh nên định bỏ đi. Nhưng giờ thì hình như đã làm phiền thật rồi.

- Không sao, cô ngồi xuống đi.

- Chuyện hôm qua thật lòng rất xin lỗi và cảm ơn anh! – Sakura ngập ngừng nói.

- Oh, không có gì. Mà cô ăn nói như thế này thì tôi mới nghe lần đầu đấy

- Tôi...tôi....Thôi anh đọc sách đi, tôi đi đây!

Nói rồi Sakura đứng lên và quay đi bỏ lại Syaoran đang nhìn theo cô với một ánh mắt trĩu mến lạ thường.

10. Chương 10: Tomoyo Và Hoàng Đế

Ba ngày sau khi trở về từ trang viên, Hoàng đế cho mời Eriol đến gặp:

- Eriol, ta và mẫu hậu con đã bàn bạc với nhau rất nhiều. Năm nay con đã 17 tuổi rồi, cũng đã sắp đến tuổi thành gia lập nghiệp. Ta đã quyết định sẽ lập Thái tử phi cho con. Cô gái đó sẽ nhập cung ngay và học tập các lễ nghi. Mùa xuân sang năm, Hoàng gia sẽ chính thức tổ chức đám cưới.

- Nhưng thưa phụ vương, phụ vương định chọn Thái tử phi như thế nào? – Eriol biến sắc hỏi lại.

- Chúng ta đã quyết định chọn con gái Ly tướng quân: Miko làm Thái tử phi.

- Thưa Phụ vương! Chẳng lẽ con không thể tự chọn thái tử phi cho mình được hay sao ạ?

- Con tự chọn ư? – Hoàng hậu kinh ngạc thốt lên

- Vâng thưa Mẫu hậu. Người con yêu là Tomoyo Daidouji, người mà mẫu hậu đã gặp ở trang viên đấy. Con muốn lập cô ấy làm Thái tử phi.

- Con nói cái gì?Đó chẳng phải là một dân thường ư?Một người như thế làm sao có thể trở thành Thái tử phi được.

- Người chưa gặp cô ấy bao giờ thì làm sao có thể biết được ăh?

- Nếu vậy ta sẽ gặp nó theo ý con.Nhưng ta tin rằng lựa chọn của ta là không hề sai lầm đâu.

Và rồi, Ngải cho Eriol lui ra.Trên đường trở về Đông Cung, Eriol không ngừng suy nghĩ về những điều vừa diễn ra.Cậu đã sớm biết sẽ gặp phải rắc rối này nhưng không ngờ là lại đến sớm như thế.Cậu rất lo lắng vì cậu biết tính cha mình rất cương quyết.Một khi ông đã quyết định thì không ai có thể thay đổi được.Còn mẹ cậu thì tuy thương con nhưng lại vô cùng nghe lời chồng, chưa bao giờ Eriol thấy bà làm trái lời ông bao giờ.Cậu biết Tomoyo là một người con gái tốt nhưng cô vốn không sinh trưởng trong gia đình quý tộc thì làm sao có thể nắm bắt hết mọi lễ nghi cần thiết.Nhờ cậu Sakura dạy cô không được vì chính Sakura cũng chưa chắc đã nắm rõ các quy tắc ấy, huống hồ họ lại không có nhiều thời gian.

“ Nếu thế thì đừng để Phụ vương gặp cô ấy trong cung sẽ tốt hơn.Không khí trong cung quá căng thẳng sẽ làm Tomoyo mất bình tĩnh và dễ phạm sai lầm mất thôi”

Eriol nghĩ như thế và đem việc này bàn bạc với Sakura và Syaoran và cả hai người đều tán đồng với cách nghĩ của Eriol.Syaoran khá bất ngờ khi biết tin em gái mình được chọn làm Thái tử phi.Tuy nhiên cậu vẫn ủng hộ Eriol là vì Eriol là bạn cậu, em gái cậu cũng chưa bao giờ tỏ ý có tình cảm gì với Eriol.Hơn nữa cậu hiểu khi mà trong tim Eriol chỉ có hình bóng Tomoyo thì kết hôn cùng em gái cậu sẽ là bất hạnh cho cả hai.

Chính vì vậy cậu sốt sắng cùng Eriol và Sakura vạch ra một kế hoạch để Hoàng đế và Tomoyo chạm mặt tự nhiên và thuận lợi nhất.

Sau khi bàn bạc kỹ càng, Eriol đến gặp cha mình:

- Thừa phụ vương, Daidouji tiểu thư vốn không sinh trưởng trong gia đình quý tộc, nếu bắt cô ấy nhập cung để gặp cha e sẽ làm cho cô ấy hoảng sợ mất.Ngoài ra, nếu biết Người là Hoàng đế, liệu cô ấy có còn cư xử bình tĩnh và tự nhiên hay không?

- Vậy ý con muốn sao nào?

- Sao cha không mặc thường phục và làm như tình cờ gặp cô ấy.Con sẽ sắp xếp cho cha tiếp xúc với Tomoyo.Như thế có được không ăh?

- Như thế cũng được.Vậy con hãy sắp xếp đi!

Eriol thở phào khi cha mình đồng ý với những yêu cầu cậu đưa ra.Và rồi cậu lui về Đông Cung sắp xếp sẵn mọi việc.

Một tuần sau, vào một buổi chiều mát mẻ, Sakura rủ Tomoyo cùng ra sông hóng gió với mình mà thực chất là đưa Tomoyo đến chỗ Hoàng đế Urushi. Hai cô gái thả bộ tà tà dọc theo bờ sông và đột nhiên nghe thấy có tiếng tranh cãi phía trước. Hai cô vội vàng tăng tốc và nhìn thấy một đám thanh niên đang bao vây một cụ già và một em bé.

- Này, lão già kia, đã đến kỳ hạn trả nợ. Nếu lão không trả thì bọn ta sẽ siết nợ nhà lão đấy nhé.

- Vâng xin các ông! Xin các ông cho tôi thêm vài ngày nữa. Tôi nhất định sẽ trả đủ cho các ông mà.

- Không nói nhiều, lão phải trả bọn ta ngay hôm nay.

Sakura thấy vậy liền xông tới định đánh cho bọn thanh niên kia một trận thì Tomoyo la lên ngăn cản cô lại. Sakura khựng lại và tròn mắt ngạc nhiên nhìn bạn nhưng không nói gì. Cô biết Tomoyo làm vậy chắc hẳn có lý do. Tomoyo nhẹ nhàng hỏi cụ già:

- Ông ơi, họ nói hôm nay là đến kỳ hạn trả nợ, có đúng vậy không ạ?

- Đúng vậy, lão đã chạy gần đủ số tiền để trả họ rồi, chỉ còn thiếu một ít thôi. Chỉ cần thêm 2 ngày nữa là lão sẽ xoay đủ mà.

- Các ông cũng nghe thấy rồi đó. Ông lão đã hứa dứt khoát là hai ngày nữa sẽ trả đủ nợ cho các anh. Các anh đã chờ lâu như thế thì giờ chờ thêm hai ngày nữa cũng không mất gì mà. – Tomoyo quay sang ôn tồn nói với đám thanh niên

- Nói dễ nghe quá nhỉ? Có phải tiền của cô đâu nên cô nào có xót chứ!

- Sao các anh không thử tin ông lão một lần. Sau hai ngày nếu ông lão vẫn không trả thì các anh có thể đưa ông lão lên gặp quan phụ trách vùng này mà.

Đám thanh niên nghi hoặc quay sang nhìn nhau và một tên lên tiếng nói:

- Thôi được, chúng tôi cho ông thêm hai ngày, nếu sau đó ông vẫn không trả thì ông coi chừng đấy.

Nói rồi họ bỏ đi. Tomoyo thở phào một cái còn Sakura tức tối nhìn theo:

- Sao cậu không để tớ cho chúng một trận?

- Không phải cái gì cũng có thể giải quyết bằng vũ lực Sakura. Họ đâu có sai khi đòi nợ ông lão đúng hạn. Nếu cậu đánh họ thì khác nào cậu gây sự vô cớ. Hơn nữa có thể vì tức tối họ sẽ quay lại tìm ông lão trả thù đấy.

Nói rồi Tomoyo quay sang ông lão và dặn dò ông cố gắng kiếm tiền trả nợ đúng hạn. Ông lão vội vàng cảm ơn cô rồi rít vì đã giải vây cho ông và đưa đứa bé đi. Sakura móc ra một ít tiền và toan lên tiếng gọi hai ông cháu lại nhưng Tomoyo lại ngăn cô lại. Đợi hai ông cháu đi khuất, cô nghiêm mặt nhìn Sakura:

- Cậu không được làm như thế. Những người này họ cũng có lòng tự trọng mà. Họ còn kiếm ra được đồng tiền thì họ sẽ không nhận tiền của cậu đâu. Chỉ nên giúp những ai thật sự cần giúp thôi. Cậu đâu có thể cho tiền tất cả mọi người trên thế gian.

Sakura bây giờ mới vỡ lẽ ra tại sao Tomoyo ngăn cản cô. Có lẽ vì sinh ra trong gia đình bình dân, sớm nhìn thấy những điều trong cuộc sống nên dù có tấm lòng nhân hậu nhưng với Tomoyo đó không phải là nhân hậu mù quáng.

Đi một đoạn nữa hai cô nhìn thấy một người đàn ông trung niên đang ngồi câu cá ven bờ sông. Điều kỳ lạ là mỗi lần câu được 1 con cá ông ta lại gỡ con cá ấy ra khỏi lưỡi câu và thả nó xuống nước. Hai cô cảm thấy rất ngạc nhiên nên đứng lại xem với ánh mắt hiếu kỳ. Bất chợt người đàn ông vô tình quay đầu lại và bắt gặp ánh mắt của hai cô gái trẻ đang nhìn mình. Ông ta bèn cất tiếng gọi và hai cô tiến đến gần ông. Sakura vừa đến đã hỏi ông ngay rằng sao ông câu cá rồi lại thả cá. Ông ta bật cười to và nói rằng ông đi câu nhưng không có ý muốn câu hết. Sakura cảm thấy rất khó hiểu nhưng lại không tiện hỏi ông ta thêm nữa. Tomoyo mỉm cười và nói:

- Ông ơi, hôm nay một con cá là đủ rồi sao?

- Sao cháu biết?

- Cháu thấy trong giỏ của ông có một con cá, chứng tỏ ông có câu cá. Nhưng ông lại thả những con cá ông vừa câu được xuống nước. Điều đó có nghĩa là ông đã câu đủ. Cháu thấy ông có vẻ là người sang trọng chứ không giống như dân chài lưới mưu sinh nên có lẽ với ông câu cá chỉ để giải khuây. Hơn nữa, ông không là người tham lam, vì ông không cướp hết cá của người khác.

- Cháu giỏi lắm, cháu có óc quan sát và suy luận đấy. – Người đàn ông bật cười vang và khen ngợi.

Hai cô gái cùng cười theo và chào tạm biệt ông ta. Và rồi hai cô tiếp tục cuộc dạo chơi của mình. Khi hai cô gái vừa khuất bóng, Eriol xuất hiện phía sau lưng người đàn ông đó và hỏi:

- Phụ vương, người thấy thế nào?

- Ta có thể hiểu vì sao con yêu thích cô gái đó. Xinh đẹp, nhân hậu nhưng không mù quáng, thông minh và quan sát tốt.

- Người nghĩ vậy sao thưa phụ vương?

- Đúng vậy, việc cô ta can thiệp vụ lúc này chứng tỏ cô ta là người nhân hậu nhưng cô ta lại rất tỉnh táo

phân biệt được rõ ràng đúng sai. Và cũng rất hiểu giá trị của việc lao động chân chính.

Hoàng đế chép miệng nói tiếp:

- Thật đáng tiếc, nếu cô ta có dòng máu quý tộc thì cô ta còn xứng đáng hơn cả Ly Miko nữa.
- Nhưng con không nghĩ một tiểu thư quý tộc sẽ có được những điều cô ấy có.
- Có thể con nói đúng. Ta sẽ suy xét kỹ càng và sẽ thông báo quyết định của ta cho con biết.

Nói rồi Hoàng đế đứng dậy và bước đi. Eriol nhìn theo bóng cha xa dần rồi vội vã chạy theo hướng Tomoyo và Sakura.

11. Chương 11: Tiệc Sinh Nhật Đáng Nhớ

Khi hoàng hôn vừa bắt đầu tan biến thì có hai chàng trai đang thong thả bộ trên đường, trên tay ôm một bó hoa mộc lan trắng và một giỏ trái cây to tướng. Họ chính là Eriol và Syaoran. Chắc hẳn các bạn cũng biết họ đang trên đường đến nhà Tomoyo. Hôm nay là sinh nhật lần thứ 17 của cô, cũng là tròn 17 năm kể từ ngày đầu tiên cô về với gia đình Daidouji, nên Eriol tìm mọi cách để trốn ra khỏi cung và đến chúc mừng cô.

Còn Tomoyo lúc này đang cùng Sakura và Yu ri bày biện một bàn tiệc nhỏ ở nhà. Trên bàn tiệc đó chỉ có một chiếc bánh kem lớn và hai ấm trà cùng 9 chiếc tách. Tính Tomoyo vẫn thường không thích lãng phí nên cô luôn luôn mừng sinh nhật của mình giản dị như thế thôi. Nhưng năm nay khác ở chỗ là cô có thêm người đến chúc mừng. Tomoyo vừa bày biện vừa ngóng ra cửa chờ đợi một ai. Cô nhìn đến lần thứ mười mấy thì thấy Eriol và Syaoran đang từ xa đi đến. Cô mỉm cười vuốt lại váy áo của mình cho thẳng thớm và quay sang hỏi Sakura đầu tóc của cô có rối không. Đoạn, cô chạy ra cửa đón Eriol và Syaoran. Vừa nhìn thấy cô Eriol mỉm cười đặt vào tay cô bó hoa và Syaoran đặt giỏ trái cây lên bàn. Sakura từ phía trong đi ra vừa nhìn thấy Syaoran đã khựng lại, đỏ mặt và ngập ngừng cất tiếng chào cậu. Syaoran cũng khá bối rối cất tiếng chào cô. Tomoyo giả bộ ngạc nhiên kêu lên:

- Ôi trời, hôm nay hai người không chào nhau bằng một cuộc chiến đúng là điềm may mắn đặc biệt cho sinh nhật tôi nhỉ!

Nghe thấy vậy Sakura và Syaoran càng bối rối hơn trước. Tomoyo thấy tội họ quá nên nhẹ nhàng mời Eriol và Syaoran ngồi xuống. Vừa lúc đó, Yamazaki – anh trai Tomoyo và Haruka bước vào cửa. Yu ri ngạc nhiên kêu lên

- Ôh, chẳng phải hôm nay là ngày hai anh trực sao?
- Hôm nay là sinh nhật Tomoyo mà. Sao các anh lại có thể không về cơ chứ. Bọn anh đã đổi ca trực cho

người khác để có thể kịp về dự sinh nhật Tomoyo. – Yamazaki mỉm cười hiền hậu xoa đầu Yu ri và nói

- Tomoyo, đây là quà của em.Hôm nay tất cả các em đều xinh quá nhỉ. – Haruka đưa cho Tomoyo một món quà rất đẹp và khen – Còn hai chàng trai này là ai vậy?

- Họ là bạn em, Eriol Higarizawa và Ly Syaoran – Tomoyo giới thiệu

- Thái tử Eriol à?Cậu là tình địch của tôi sao?Tôi đã nghe Yamazaki kể về chuyện của cậu và Tomoyo – Haruka nheo mắt nhìn Eriol

Eriol mỉm cười và bắt tay Haruka nhưng ánh mắt thì vô cùng kiên quyết như muốn thách thức Haruka.Cậu không cần hỏi nhiều cũng có thể biết được Haruka có tình cảm với Tomoyo nhưng cậu vẫn cư xử hết sức lịch thiệp.Syaoran cười thâm trong bụng “Không hổ là Thái tử.Cao tay lắm đấy Eriol!”

Bà Sonomi xuất hiện làm không khí bớt căng thẳng.Bà nhẹ nhàng bảo mọi người mau ngồi vào bàn.Yamazaki chậm chạp thấp những ngọn nến trên chiếc bánh sinh nhật.Tomoyo nhắm mắt lại cầu nguyện và rồi mở mắt ra chúc miệng thổi một cái tắt hết 17 ngọn nến như cô vẫn làm mọi năm.Mọi người cùng vỗ tay và chúc mừng cô.Bà Sonomi chột háng giọng:

- Tomoyo này, mẹ đã từng hứa với con rằng khi con 17 tuổi mẹ sẽ kể cho nghe câu chuyện về thân thế của con.Thời khắc đó đã đến rồi đấy.

Tất cả mọi người trừ Yamazaki và Tomoyo đều bất ngờ trước những điều bà vừa nói.Tomoyo đưa đôi mắt tím biếc nhìn mẹ mình.Cô đã chờ đợi giây phút này 10 năm nay rồi.Khi cô 7 tuổi, cô vô tình nghe được câu chuyện của cha mẹ nói với nhau rằng cô không phải là con ruột của họ.Cô đã gắng hỏi bà Sonomi nhưng bà không nói gì mà chỉ bảo khi nào cô đủ 17 tuổi bà sẽ nói.Và bây giờ thì bà đang nhắm mắt hồi tưởng lại sự việc mười bảy năm về trước.

Lúc đó bà hãy còn là một thiếu phụ trẻ.Một hôm bà và chồng cùng nhau đến vùng Mungo thuộc vương quốc Dekita buôn bán.Trên đường đi họ chợt nhìn thấy một người phụ nữ trên tay ôm một đứa trẻ đang đi lảo đảo và rồi bà ấy té ngã trên đường.Ông Kusuda vội vàng thắng xe ngựa lại rồi nhảy xuống chạy đến bên người phụ nữ ấy.Bà Sonomi chậm hơn chồng một bước vì bà phải quay vào trong xe lấy một bình nước.Ông Kusuda nâng người phụ nữ lên và vốc một ít nước lên mặt bà ấy.Một lúc sau bà ấy tỉnh lại và trên mặt lộ rõ nét hoảng sợ.bà Sonomi vội trấn an người phụ nữ và giải thích rằng vợ chồng bà chỉ đi ngang thấy bà ấy ngất xỉu nên giúp bà chứ không có ý gì xấu.Lúc đó bà ấy mới bình tĩnh lại và nói lời cảm tạ hai vợ chồng.bà ấy đưa tay đón đứa trẻ bà Sonomi đang ẵm trên tay vào lòng.Bà Sonomi hỏi:

- Tại sao hai mẹ con chị lại đến đây và bị ngất giữa đường thế này?

- Tôi đã bế đứa trẻ này đi suốt ba ngày để rời khỏi kinh thành đến đây.Tôi bị kiệt sức nên mới ngất xỉu.

- Thế chồng của chị đâu?

- Tôi không có chồng, hơn nữa đứa trẻ này cũng không phải con tôi.Nhưng nó đang gặp nguy hiểm.Tôi đã phải liều mạng mới đưa được nó đến đây.

Đột nhiên bà ta nhòe người dậy và quỳ trước mặt hai vợ chồng:

- Hai vị có vẻ là người buôn bán và không có vẻ là quá nghèo khổ, cầu xin hai vị hãy nhận nuôi nó.Nếu nó còn đi với tôi, nó chỉ có con đường chết mà thôi.Tôi van xin hai vị!!!

Bà ta liên tục sụp lạy hai vợ chồng khiến họ rất khó xử.Họ biết người phụ nữ này vì lo lắng cho đứa trẻ nên mới phải cầu xin họ và bà ta không có vẻ gì là đang nói dối.Hai người nhìn nhau hết sức chần chừ và cuối cùng ông Kusuda nhận lời sẽ đưa đứa trẻ đi.Ông hỏi người phụ nữ rằng nếu mai này đứa trẻ lớn lên, nó phải tìm về gốc gác của nó ở đâu thì người phụ nữ này nói rằng vết bớt trên bả vai trái của đứa trẻ chính là đặc điểm nhận diện.Ngoài ra nếu bà ta còn sống thì 17 năm sau, bà ta sẽ chờ cô bé ấy ở làng Ighina thuộc vùng Makito vương quốc Clow.Nói rồi người phụ nữ ấy gạt nước mắt ôm đứa trẻ lần cuối và bỏ đi.

- Vậy đứa trẻ ấy chính là con sao mẹ? – Tomoyo vẫn chưa hết bàng hoàng hỏi

- Phải, đứa trẻ ấy chính là con.Và giờ đây khi con đã đủ 17 tuổi, con có thể đến làng Ighina để tìm người phụ nữ ấy.Nếu bà ấy còn sống...

Bà Sonomi bỏ dở câu nói của mình.

- Nếu vậy thân thể của Tomoyo vẫn chưa có gì là rõ ràng hết cả.Phải tìm cho ra người phụ nữ ấy.Nhưng đã 17 năm rồi và lẽ như kẻ thù của bà ấy đã hại bà ấy thì sao? – Eriol trầm ngâm nói

- Không, dù cho có thế nào em cũng phải đến đó.Em không thể bỏ qua dù chỉ là một cơ hội mong manh để tìm hiểu về thân thể của mình.Em nhất định phải tìm cho ra sự thật này. – Tomoyo kiên quyết nói

- Anh hiểu những gì em đang nghĩ.Và anh sẽ cùng em đến đó. – Eriol nắm lấy tay Tomoyo

- Tổ cũng sẽ đi cùng cậu, còn anh thì sao Ly Syaoran? – Sakura nói và quay sang hỏi Syaoran.

- Thái tử đi đâu tôi sẽ theo đến đó. – Syaoran khẳng định.

- Vậy tôi cũng sẽ đi cùng.Các cô cậu chỉ là một đám nhóc thôi.Hơn nữa tôi cũng chả yên tâm để Tomoyo đi như thế - Haruka đột nhiên lên tiếng.

“Anh ta sợ Tomoyo bị kẻ xấu hại hay mình hại nhỉ?” – Eriol nghĩ thầm trong bụng

Tomoyo xúc động nói với các bạn mình: “Cảm ơn các bạn rất nhiều!”

Vì hôm nay Syaoran không ở lại trong cung mà sẽ về phủ nên cậu hộ tống Eriol về cung rồi mới đưa Sakura về phủ. Lúc đầu Sakura đòi tự về nhưng Eriol kiên quyết bắt cô để Syaoran đưa mình về nên cô đành theo hai chàng trai đến hoàng cung rồi mới cùng Syaoran về nhà. Sau khi Eriol trở về Hoàng cung thì chỉ còn Sakura và Syaoran trên đường. Điều đó khiến Sakura rất ngại ngùng. Cô không hiểu sao từ khi ở trong rừng đêm đó trở về, mỗi lần nhìn thấy Syaoran là khuôn mặt cô nóng bừng, tim đập thành thịch liên hồi. Họ cứ im lặng đi bên nhau như thế suốt một quãng đường dài. Đột nhiên Syaoran lên tiếng:

- Đạo này tôi thấy cô có nhiều thay đổi đấy tiểu thư Kinomoto!

- Sao cơ? Tôi thay đổi àh?

- Phải, cô có vẻ điềm tĩnh hơn trước đây nhiều và tôi cũng không còn cảm thấy cô đáng ghét như lúc trước nữa.

- Tôi cũng không biết rõ lắm, nhưng tôi cũng thay đổi cái nhìn về anh đấy. Trước đây tôi cứ nghĩ anh là một kẻ ngạo mạn khó ưa nhưng từ sau đêm đó tôi lại nghĩ khác.

Mới nói đến đó thì đã thấy phủ Kinomoto hiện ra trước mắt. Sakura xịu mặt xuống vì chưa có cơ hội nói chuyện nhiều hơn với Syaoran. Syaoran mỉm cười bảo cô vào nhà và quay người bỏ đi. Sakura vội cất tiếng gọi giật:

- Này, sau này không cần gọi tôi là tiểu thư Kinomoto đâu, anh cứ gọi tôi là Sakura là được rồi. Nhưng nếu vậy tôi có thể gọi anh là Syaoran được chứ?

- Được! Cứ gọi theo cách nào cô thích, Kino..., àh, Sakura!!!

- Đi đường cẩn thận và chúc anh ngủ ngon – Sakura mỉm cười và quay người chạy vào nhà.

Syaoran nhìn theo bóng Sakura biến mất sau cánh cổng và mỉm cười.

“Khi cô ấy cười cô ấy xinh xắn biết bao nhiêu!!!” – Cậu lắc đầu và quay người bỏ đi.

12. Chương 12: Chuyến Đi Tìm Sự Thật

- Những gì người nói là thật chứ? – Tiếng một người vang lên trong bóng tối

- Vâng thưa chủ nhân, đích thực là cô ta vẫn còn sống và hiện nay đang trốn tránh ở một nơi nào đó. Chỉ cần tìm được cô ta thì mọi việc sẽ rõ ràng – một người phụ nữ đang quỳ trước mặt người bí ẩn kia và cúi đầu hết sức cung kính

- Hãy mau tìm cho ra cô ta, ta không cho phép bất cứ ai phá hoại công sức của ta suốt 18 năm qua được.

- Vâng thưa chủ nhân, tôi sẽ cho người tìm cô ta ngay lập tức

Nói xong, người phụ nữ ấy lui ra ngoài và người bí ẩn quay sang hỏi một người:

- Tenoshiwa, Thái tử Eriol thế nào rồi?

- Thái tử vẫn bình thường, hiện nay Hoàng đế Urushi đang có ý định nạp Thái tử phi cho Thái tử Ạh

- Người được chọn là ai?

- Là Ly Miko, con gái của Ly Kakuyo tướng quân Ạh.

- Vậy là mọi chuyện đúng theo tính toán của ta, tốt lắm!!!

- Nhưng theo tin báo của tôi thì hiện nay Thái tử đang có tình cảm với một cô gái thường dân tên là Tomoyo Daidouji. Tôi đã cho người điều tra về cô gái này. Cô ta là bạn thân của tiểu thư nhà Kinomoto, quen biết Thái tử trong một lần tình cờ. Gia thế bình thường không có gì đặc biệt.

- Cần phải hết sức cẩn thận đây. Hãy tìm cách chia rẽ chúng đi.

Lúc này nhóm của Tomoyo đang trên đường đến làng Ighina, vùng Makito. Ngồi trong xe ngựa, mọi người gần như chỉ im lặng theo đuổi những suy nghĩ của riêng mình chứ không nói gì, còn Tomoyo thì có vẻ hơi căng thẳng. Có lẽ vì cô cảm nhận mình đang tiến gần hơn một chút về sự thật. Đột nhiên Haruka thắng xe lại một cách đột ngột khiến mọi người giật nảy mình.

- Đã đến làng Ighina rồi đây!

Ba ngày trước Hoàng đế cho mời Hoàng hậu đến và tuyên bố rằng việc lập Thái tử phi sẽ được quyết định vào mùa xuân sang năm và từ giờ cho đến lúc ấy chuyện sẽ lập ai làm Thái tử phi sẽ hoàn toàn là bí mật. Ông không ngờ rằng tin tức này đã truyền ra ngoài và khiến một thế lực khác lấy đó âm mưu riêng cho mình. Ngay lúc đó Eriol lại xin phép được rời khỏi kinh thành để đi du ngoạn cùng Sakura và Syaoran. Hoàng đế Urushi biết rõ Eriol rời khỏi kinh thành là vì mục đích gì nhưng ông không ngăn cản gì mà ngược lại còn dễ dàng đồng ý. Điều này khiến Eriol hết sức ngạc nhiên vì xưa nay ông vốn rất nghiêm khắc với cậu về vấn đề này. Sau khi nghe Hoàng hậu nói cậu mới biết rõ ông muốn cậu ra ngoài vừa để giúp Tomoyo nhưng hơn hết là để cậu rèn luyện thêm và tìm hiểu cuộc sống của dân chúng để sau này có thể tiếp nhận ngai vàng. Và lại ông cũng rất hứng thú với thân thế bí ẩn của Tomoyo vì ông cũng có ấn tượng tốt về cô. Vì vậy ông cho phép cậu ra ngoài và dặn dò Syaoran bảo vệ cậu cẩn thận.

Còn Yu ri là vì muốn ra ngoài chơi vì trước giờ cô chưa từng đi xa nhà lần nào. Nhưng cả Haruka lẫn

Tomoyo đều không tin lắm vào lý do này. Cả hai đều biết cô bé muốn giúp đỡ anh trong việc chinh phục Tomoyo nên mới đi theo.

Vậy nên cuối cùng cả nhóm 6 người lên đường đến Ighina. Nhưng lúc này cả 6 người lại đang nhìn nhau ngần ngại. Họ không biết tên người phụ nữ ấy, cũng chưa từng gặp mặt bà ta, vậy họ phải làm sao để tìm cho ra bà ta bây giờ. Haruka hắng giọng nói:

- Làng này cũng không lớn lắm, chúng ta thử tìm trưởng làng hỏi xem có ai về đây sống từ 17 năm trước hay không

Mọi người đều đồng ý với ý kiến đó và họ bắt đầu tiến vào làng. Lúc này trong làng chỉ có vài người phụ nữ, trẻ em và người già. Và quả như Haruka nói, cả làng chỉ có chừng hai mươi nóc nhà lợp cỏ mà thôi. Tomoyo tiến đến gần một người phụ nữ đang vắt sữa bò gần cô nhất và ngỏ ý muốn được gặp trưởng làng. Người phụ nữ ấy có vẻ khá dè dặt khi tiếp xúc với Tomoyo, dường như bà ta sợ một điều gì đó. Đột nhiên có một bà lão chống gậy đi tới và cất tiếng:

- Các người là ai? Các người tới đây có việc gì?

- Thưa bà, chúng cháu tới tìm một người phụ nữ, nhưng cháu không biết tên, cũng chưa từng gặp mặt bà ấy. Vậy ở làng này có ai dọn đến đây cách nay 17 năm không hả bà?

Bà lão biến sắc và hốt hoảng thối lui một bước, còn những người xung quanh thì lộ rõ vẻ hoảng sợ. Những việc ấy không lọt qua khỏi mắt của nhóm bạn. Eriol vội bước lên phía trước:

- Thật ra là có hay không hả bà? Tại sao mọi người lại có vẻ hoảng sợ như thế?

- Đúng là 17 năm trước có một người phụ nữ tên Itomi đã đến làng này, bà ấy đã sống ở đây từ lúc đó. Nhưng hai năm trước, bà ta đã rời khỏi đây rồi.

- Rời khỏi đây? – Tomoyo ngơ ngàng – Bà ấy có nói là đi đâu không ă?

- Không! Nhưng tại sao lại có quá nhiều người tìm bà ta như vậy chứ! Hai hôm trước, một toán người hung hãn mang vũ khí vào làng này cũng hỏi một điều giống y hệt như các người vừa hỏi và khi không có được câu trả lời như ý muốn, chúng đã đập phá tan nát ngôi làng này. Còn các người thì sao? Chả lẽ các người cũng muốn đập phá nữa sao?

- Chúng tôi sẽ không đập phá gì cả. Chúng tôi chỉ xin được nghỉ trọ lại đây một đêm thôi! – Haruka phân trần với bà lão – Và dĩ nhiên chúng tôi sẽ trả tiền cho làng.

Mọi người nghe thế liền thở phào nhẹ nhõm và rồi họ quay trở lại với công việc đang bỏ dở. Bà lão nhẹ nhàng bảo cả nhóm đi theo bà. Sau đó bà ta đưa họ đến một căn nhà, bảo rằng đây là căn nhà người phụ nữ tên là Itomi đã từng sống trước đây và họ có thể nghỉ lại tại đây, còn cơm nước bà ta sẽ cho người đem

sang.Syaoran vội móc trong túi ra một ít tiền và trao cho bà lão.

Sau khi bà lão đi khỏi đó, họ bước vào nhà và cảm nhận căn nhà dường như vẫn được dọn dẹp khá ngăn nắp, bằng chứng là bụi bặm không hề bám lại.Trong nhà chỉ có hai gian phòng nên ba cô gái vào một phòng và ba chàng trai vào một phòng.Tuy nhiên nhìn vẻ mặt Haruka và Eriol thì có vẻ như họ không hài lòng lắm.Sau khi sắp xếp quần áo, 6 người ngồi quanh chiếc bàn ở phòng ngoài:

- Bà ta đã bỏ đi không để lại một chút tin tức gì thì chúng ta biết tìm bà ta như thế nào đây? – Tomoyo lo lắng hỏi

- Bà ta đã hứa sẽ chờ em ở đây mà bây giờ lại bỏ đi như thế chứng tỏ rằng có một việc gì đã xảy ra khiến bà ta phải làm thế.Hơn nữa, việc có người đến tìm bà ta trước chúng ta cũng đáng để lo ngại – Eriol nghiêm mặt nói

- Có thể chúng chính là những người đã truy sát bà ta và Tomoyo 17 năm trước – Haruka đặt giả thuyết

Mọi người im lặng theo đuổi những suy nghĩ của mình, lòng thầm nghĩ giả thuyết mà Haruka đặt ra không phải là không có cơ sở.Đột nhiên có tiếng gõ cửa và Haruka đứng dậy khẽ hé cánh cửa ra nhìn thì thấy một cô gái chừng độ ngoài hai mươi, trên tay là một chiếc giỏ.

- Tôi mang bữa tối đến cho các vị đây.

Anh bèn mở rộng cánh cửa hơn để cô bước vào.Cô gái không ngần ngại bước vào bên trong và đặt chiếc giỏ xuống bàn.Cô ta đánh mắt nhìn ba cô gái trẻ và rồi cất tiếng hỏi:

- Trong ba cô, ai là người muốn tìm bà Itomi?

- Là tôi!Chẳng lẽ cô có tin tức gì về bà ấy sao?

- Trước khi tôi trả lời câu hỏi của cô thì tôi phải trả lời câu hỏi của tôi trước đã.Trên bả vai phải của cô có dấu hiệu gì đặc biệt không?

Tomoyo ngần ngừ một lúc rồi đáp rằng trên bả vai của cô có một vết bớt hình con bướm.Cô gái ấy nghiêm mặt và bảo rằng muốn xem tận mắt vết bớt ấy.Cô ta yêu cầu Tomoyo theo cô ta vào bên trong.Tomoyo nhìn Eriol ra ý hỏi thì thấy Eriol gật đầu bèn đứng dậy đi vào phòng trong.Ngay sau đó nhận ra cái hất đầu của Eriol, Sakura đứng dậy đi theo Tomoyo.Một lúc lâu sau, ba cô gái trở ra.Cô gái kia lên tiếng:

- Như vậy cô đúng là người đó rồi.Tôi rất xin lỗi các vị vì đã thất lễ.Tên tôi là Hatsune Fubata.Bà Itomi là dì tôi, nhưng từ khi dì ấy đến đây, dì ấy chưa bao giờ nhận tôi là cháu cả.Hình như dì ấy sợ hãi một điều gì đó.Cách đây hai năm, dì ấy đột ngột rời khỏi làng mà không ai rõ lý do vì sao, ngay cả tôi cũng không biết.Nhưng đêm trước khi dì ấy đi, dì ấy đã dặn tôi rằng, trong năm nay nếu có 1 cô gái nào đến tìm dì thì phải hỏi rõ xem cô ấy có đặc điểm gì đặc biệt trên vai không.Nếu cô ấy có thì mới trao cho cô ấy tung tích

của dì, còn không thì tôi không bao giờ được nói ra.

- Vậy tức là cô có tin tức của bà Itomi?

Cô gái gật đầu xác nhận. Sau đó cô ta cho cả nhóm biết rằng hiện bà Itomi đang ở làng Genbu cách đây 2 ngày đường về phía nam. Và rồi cô ta rời khỏi ngôi nhà. Cả nhóm bạn nhìn nhau một cách hết sức lo lắng. Syaoran đột ngột lên tiếng, từ tối đến giờ cậu hoàn toàn im lặng nhưng trước những gì đang xảy ra thì cậu buộc phải lên tiếng:

- Người đàn bà này che dấu tung tích của mình quá kỹ, càng chứng tỏ là thân thể của Tomoyo không phải là bình thường. Hơn nữa tôi nghĩ nhóm người đến trước chúng ta không hề có mục đích tốt đâu

- Cậu nói đúng Syaoran, sự việc càng lúc càng nghiêm trọng rồi, chúng ta phải hết sức cẩn thận mới được. Bây giờ chúng ta đi nghỉ đi, sáng mai chúng ta sẽ khởi hành đi Genbu.

Nói rồi mọi người đứng lên trở về phòng.

Sáng hôm sau, họ rời khỏi làng Ighina và hướng về phía nam. Và hai ngày sau họ nhìn thấy một ngôi làng còn nhỏ bé hơn cả làng Ighina ngay phía trước. Đột nhiên có tiếng người la hét phát ra từ đó. Haruka vội vàng cho ngựa chạy tăng tốc và chẳng mấy chốc họ đã đến ngay trước làng. Lúc này khắp làng đang có một quang cảnh hỗn loạn, một nhóm khoảng 10 người mặc trang phục đen vũ khí đầy mình đang trấn áp dân làng, còn dân làng thì hoảng sợ chạy khắp nơi la hét. Haruka và Syaoran vội vàng nhảy xuống xe ngựa và chạy về phía xảy ra việc, Sakura định nhảy xuống theo thì Eriol ngăn cô lại:

- Ở nguyên đó Sakura, bảo vệ Tomoyo và Yu ri nhé.

Nói rồi Eriol cũng nhảy xuống xe chạy theo hai người kia. Vừa chạy, họ vừa rút kiếm ra và xông vào nhóm người kia vừa kịp lúc chúng định đâm một người phụ nữ. Haruka nhảy vọt tới phía trước dùng song kiếm đỡ lấy mũi kiếm của tên đó, Syaoran thì quét chân một vòng lập tức hất ngã tên ấy. Rồi cậu quay sang trừng mắt với hai tên bên phải rồi phóng vọt người lên cao nhảy qua đầu hai tên ấy, nhẹ nhàng đáp xuống sau lưng chúng và tung hai cú chặt như trời giáng vào gáy chúng khiến chúng lập tức bất tỉnh nhân sự. Bên cạnh Haruka cũng đang tả xung hữu đột với 3 tên hắc y khác. Anh chìa mũi kiếm về phía 1 tên trong khi cả người đổ dài theo thân kiếm và vung chân đá vào giữa ngực một tên phía sau lưng mình và lấy đó làm đà vút tới đâm trọng thương tên trước mặt, sẵn tay anh quét thanh kiếm ngang qua bên phải hạ gục luôn tên thứ ba. Eriol vừa chạy đến tham chiến thì ngay lập tức có hai tên chắn ngay trước mặt cậu. Không chần chừ cậu đảo người sang bên trái, và đẩy thanh kiếm đi sượt qua mạng sườn một tên khiến hắn bị thương và lao đảo và cậu chống tay lên vai tên này xoay người đá một cú ngay vào cổ tên còn lại. Và hai tên còn lại cũng không thể gây khó khăn cho Haruka lẫn Syaoran. Với khả năng của mình chẳng mấy chốc hai chàng trai đã tước vũ khí của cả bọn và khống chế chúng. Một người phụ nữ ú ớ:

- Cứu, cứu bà Itomi!!!

Ba tiếng “Itomi” vừa lọt vào tai ba người đã khiến họ giật nảy người và vội vã chạy theo hướng người phụ nữ chỉ. Khi họ chạy đến một căn nhà thì thấy ba tên khác cũng mặc trang phục đen đang tấn công một

người phụ nữ ngoài 30 tuổi và một tên trong số chúng đã dùng kiếm đâm xuyên qua bụng bà ta. Cả ba người hốt hoảng chạy đến can thiệp khiến chúng vội vàng thu kiếm về. Nhận thấy khó lòng khống chế cả ba chàng trai chúng lập tức bỏ chạy nên Haruka và Syaoran cũng vội vàng đuổi theo, Eriol chạy đến đỡ người phụ nữ dậy. Vừa lúc đó nhóm Sakura chạy đến. Lúc này sau khi thấy nhóm Haruka đã khống chế được bọn người kia, Sakura liền cùng chị em Tomoyo xuống xe đi vào làng và đến đây. Vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Yuri hét một tiếng và ôm chặt lấy Sakura còn Tomoyo hốt hoảng khi nhìn thấy người phụ nữ mình đầy máu đang nằm dưới sàn, lưng tựa vào chân Eriol, cô vội vàng ngồi xuống bên cạnh bà:

- Bà có phải là Itomi không ạh? Tôi là Tomoyo Daidouji

Bà ta gật đầu yếu ớt. Và khi nghe thấy họ của Tomoyo, bà ta mỉm cười. Bà ta nắm chặt lấy tay Tomoyo thì thào:

- Đến hoàng cung, đến hoàng cung, đó là ...

Nói đến đó bà ta thở hắt ra một cái và nhắm mắt xuôi tay. Yu ri bật khóc trong khi Tomoyo chưa hết vẻ kinh hoàng. Haruka và Syaoran xuất hiện trở lại ngay cửa:

- Bọn chúng chạy thoát rồi. Ở đây thế nào rồi?

- Bà ta đã qua đời rồi, chỉ kịp nói lại mấy chữ “Đến hoàng cung” – Eriol có vẻ bình tĩnh hơn cả đáp lời trong khi ba cô gái vẫn còn chưa hoàn hồn.

- Và dúi vào tay em vật này

Tomoyo thỉnh thoảng lên tiếng và xòe bàn tay ra. Trên bàn tay dính đầy máu của cô lúc này là một chiếc vòng nhỏ cỡ cổ tay em bé bằng cẩm thạch.

Sau khi chôn cất người phụ nữ xấu số và giúp dân làng thu xếp những thiệt hại, nhóm bạn rời khỏi làng Genbu và trở lại kinh thành, trong lòng chất chứa đầy ưu phiền.

13. Chương 13: Bí Ẩn Quanh Chiếc Vòng Cẩm Thạch

- Tenoshiwa, mười bảy năm qua người đã tự tạo ra phe cánh riêng cho mình, và bây giờ hãy cố gắng lũng đoạn triều chính đi.

- Thừa chủ nhân, việc này vốn không phải dễ dàng. Hoàng đế Urushi không phải là người tầm thường. Từ lâu rồi ông ta đã có ý đề phòng tôi. Đó là chưa kể sự tồn tại của Kinomoto và Ly cũng là trở ngại đáng kể. Hữu đại thần Kinomoto rất có uy tín trong triều đình còn Ly tướng quân lại nắm quyền về binh lực.

- Ta biết là khó khăn nhưng ta tin người sẽ không làm ta thất vọng.

Sau khi kết thúc câu chuyện, Tenoshiwa lui ra ngoài còn người bí ẩn thì vẫn im lặng ngồi trong bóng tối. Ánh mắt người đó thoáng hiện lên một nét buồn rười rượi và từ khóe mắt có hai hàng lệ chảy xuống.Đột nhiên người đó cất tiếng nói:

- Menchi, mọi việc thế nào rồi?

- Kính thưa chủ nhân, người của tôi đã tìm ra và giết chết người đàn bà đó trước khi ả kịp tiết lộ điều gì.Thêm vào đó chúng ta còn biết thêm được một việc.Đó là đứa con gái mà Thái tử Eriol đang yêu say đắm lại chính là đứa trẻ đó.Chúng ta phải làm gì bây giờ ạ?

Người đàn bà tên Menchi cung kính đứng trước người bí ẩn ấy và báo cáo mọi việc vừa xảy ra.Người đó nghe xong thì nhắm mắt cau mày có vẻ như đang suy tính việc gì.Và rồi người ấy mở mắt ra, nhìn xoáy vào bà ta và nói:

- Đúng là duyên số.Không ngờ đứa bé đó lại là người mà Thái tử yêu.Quyết không thể để việc này thành công được.Người phải tìm cách chia rẽ chúng nhưng đừng giết con bé ấy vội.Nó là con cò quan trọng của ta đấy.

- Vâng, tôi sẽ thực hiện ngay ạ!!!

- Urushi Haragizawa, ngày người ngồi trên cái ngai vàng ấy sẽ không còn lâu đâu, và món nợ máu người thiếu ta người cũng phải trả sòng phẳng.

Khuôn mặt người bí ẩn ấy đan lại và ánh mắt lóe lên một nỗi căm hận khủng khiếp.

Trở về kinh thành đã 2 ngày mà Tomoyo vẫn còn rất buồn.Bây giờ cô đang ngồi trong phòng, nét mặt chất chứa đầy phiền muộn.Cô đã gần chạm đến sự thật vậy mà cuối cùng lại vượt mất.Cô không hiểu những điều bà Itomi nói với cô trước lúc lâm chung có ý nghĩa gì.Tại sao thân thể của cô lại có liên quan đến Hoàng cung.Hôm trước Eriol đã hứa sẽ giúp cô thử dò hỏi một số cung nữ lớn tuổi trong cung xem 17 năm trước có xảy ra việc gì có thể liên quan đến thân thể của cô hay không nhưng cô cảm thấy việc đó có vẻ quá vô vọng.Đã quá lâu rồi hơn nữa cô chỉ là một đứa trẻ giữa Hoàng cung.Tomoyo nhẹ nhàng đưa chiếc vòng lên trước mắt mình và thở dài cất trở lại vào túi áo.

Đột nhiên cửa phòng xịch mở, và Yu ri bước vào, bảo rằng Haruka đến tìm cô.Cô vội vàng vuốt lại đầu tóc và bước ra ngoài.

- Tomoyo, đừng ủ rũ như thế nữa em, chúng ta ra ngoài đi dạo đi.

- Phải đấy, hai anh chị đi dạo đi.Em sẽ trông cửa hàng giúp cho – Yu ri tán đồng một cách hăng hái và không quên nháy mắt tinh nghịch với Haruka một cái.

Vậy là Tomoyo cùng với Haruka cùng đi bộ trên đường. Lúc này trời đã vào thu, cái nóng bức của mùa hè đã nhường chỗ cho khí trời mát mẻ của những cơn gió thu. Hai bên đường, những hàng cây bắt đầu xuất hiện những chiếc lá vàng và mỗi khi có gió thì từng đợt lá vàng lại cuốn xoay theo chiều gió trải thảm xuống đường. Haruka chỉ im lặng đi bên cạnh Tomoyo vì anh biết cô đang rất buồn, và những lúc như thế này chỉ cần im lặng ở bên cô là đủ. Đột nhiên Tomoyo lên tiếng hỏi:

- Haruka, anh nghĩ chiếc vòng ấy có gì đặc biệt không?

- Anh không rành lắm về các loại trang sức Tomoyo. Sao chúng ta không đến một tiệm kim hoàn và thử nhờ họ xem xét xem có tìm được manh mối gì không?

Tomoyo gật gù đồng ý với Haruka và họ cùng đến một tiệm kim hoàn ở cuối dãy phố này.

Người chủ cửa hàng sau khi xem xét kỹ càng chiếc vòng đã thông báo đây là loại cẩm thạch đen vô cùng quý hiếm chỉ có những nhà giàu quý tộc mới có được. Hơn nữa nó phải được chế tác bởi một người thợ có tay nghề vô cùng tinh xảo chứ những cửa tiệm kim hoàn bình thường quyết không thể làm ra một chiếc vòng như thế. Và rồi ông ta khuyên hai người nên đến hỏi ở những tiệm kim hoàn lớn và lâu đời ở kinh thành xem sao.

Những điều ông ta nói khiến cho Haruka và Tomoyo khá sửng sốt. Họ biết cẩm thạch đen là loại đá quý nhưng không ngờ chiếc vòng ấy lại quý giá đến như thế.

Hai người tiếp tục thả bộ trên đường đến lúc trời sắp ngả về chiều. Haruka thấy vậy nên bảo với Tomoyo cùng vào một quán ăn ven đường dùng một chút bánh. Nhưng Tomoyo muốn mua bánh về cùng ăn với cả nhà hơn. Thế nên Haruka bảo cô chờ ở ngoài cửa để anh vào mua. Sau đó hai người trở về nhà.

Khi về đến trước cửa nhà, Tomoyo bảo anh vào nhà cùng ăn bánh uống trà với cả nhà nhưng anh lại từ chối. Tomoyo rất ngạc nhiên vì lúc này chính anh cũng muốn nán lại dùng trà vậy mà bây giờ lại đổi ý. Cô định hỏi thì anh ra dấu cho cô đừng hỏi gì cả nên cô lại thôi. Và rồi Haruka đề nghị Tomoyo đưa cho anh chiếc vòng ấy và anh sẽ đem nó đến các tiệm kim hoàn lớn trong kinh thành để hỏi họ. Tomoyo cho là phải bèn đưa cho Haruka chiếc vòng ấy. Sau đó cô tạm biệt anh và vào nhà.

Haruka đi bộ lững thững trên đường và đến khi cách nhà Tomoyo một quãng xa thì anh đột ngột lên tiếng:

- Người ra đây ngay cho ta. Tại sao lại lén lút theo dõi chúng ta vậy hả? Người tưởng ta kém cỏi đến mức không phát hiện được người sao?

- Thưa cậu, thuộc hạ không có ý theo dõi cậu đâu. Người mà đại nhân sai thuộc hạ theo dõi là Tomoyo Daidouji kia.

Một người mặc trang phục đen xuất hiện từ trên mái nhà một cửa hiệu bên đường và ngay lập tức quỳ xuống trước mặt Haruka

- Tại sao ông ta lại theo dõi Tomoyo?

- Việc này thuộc hạ không được biết.Tốt nhất là cậu nên trực tiếp hỏi đại nhân đi.

Sau khi nói xong, người đó lập tức bỏ đi.Haruka nhìn theo và tiếp tục bước về phía trước, vừa đi anh vừa suy nghĩ tại sao tả đại thần Tenoshiwa lại cho người theo dõi Tomoyo.

“Chỉ có hai giả thuyết thôi.Một là vì mối quan hệ với Thái tử Eriol, hai là ông ta biết gì đó về thân thế của Tomoyo.Phải thử điều tra từ ông ta xem sao” – Haruka nghĩ thầm và rảo bước nhanh hơn về phía cửa Tây.

14. Chương 14: Truy Tìm Tung Tích Người Cung Nữ

Trong lúc Tomoyo và Haruka truy tìm manh mối ở ngoài kia thì trong cung Eriol, Sakura và Syaoran cũng đang tích cực tìm hiểu những gì có thể.Họ tìm đến những người đã từng sống trong cung trên hai mươi năm và thử hỏi thăm những người đó dù rằng họ không tin lắm vào kết quả.Quả nhiên họ không thu được gì đáng kể cả.Thêm vào đó, thời gian này, quốc vương xứ Zaodi đang ở thăm vương quốc Clow nên Eriol buộc phải tham gia tiếp đón.Chính vì vậy mà công việc này giao lại cho Sakura và Syaoran.Nhưng thế hóa ra lại hay.Bình thường lúc Eriol có mặt hai người tương đối ngại ngùng khi nói chuyện với nhau, thế nên sự vắng mặt của Eriol lại giúp họ giải tỏa bớt căng thẳng.Kể từ sau hôm sinh nhật Tomoyo, mối quan hệ của hai người không còn gay gắt như trước và có phần thoải mái, thân thiện hơn.Nhưng họ chỉ thoải mái khi có hai người, còn khi có người thứ ba xuất hiện thì hai người chỉ im lặng không nói gì.Eriol đương nhiên nhận ra sự thay đổi kỳ lạ này và cậu cũng từng gắng hỏi Syaoran lẫn Sakura nhưng hai người này kiên quyết phủ nhận nên cậu cũng không khai thác được gì thêm.Ngoài ra, việc của Tomoyo cũng choán hết tâm trí cậu nên cậu chưa có thời gian truy hỏi thêm gì.

Sau một tuần dò hỏi, cuối cùng Syaoran cũng tìm ra một thông tin khá quý giá.Một cung nữ đứng tuổi đang phục vụ ở Tây Cung là cung của Hoàng hậu nói rằng cô ta đã từng nghe một người bà con xa nói rằng mười tám năm trước Hoàng cung đã từng xảy ra một biến cố nhưng cô lại không biết đó là biến cố gì.Sau khi hỏi rõ kỹ càng về tung tích của người cung nữ này, Syaoran vội chạy đi tìm Sakura và thuật lại cho cô nghe.Syaoran đề nghị thông báo việc này cho mọi người và cùng đi tìm người cung nữ già ấy.Nhưng Sakura không đồng ý

- Tôi nghĩ chúng ta nên tự tìm hiểu trước.Việc này chưa chắc đã đem lại manh mối gì rõ rệt, nếu nói ra sớm lỡ như không thành lại khiến Tomoyo buồn.Lần trước cô ấy đã thất vọng một lần rồi.

- Uhm, cô nói đúng.Vậy chúng ta nên tự truy tìm tung tích bà ấy trước đã.Thái tử hiện nay đang bận rộn tiếp đón quốc vương xứ Zaodi nên chắc cũng không đi được.Thế nên chắc chỉ có tôi và cô đi thôi.Tôi sẽ xin nghỉ phép vài ngày vậy.Sáng mai tôi sẽ ghé phủ đón cô.

Sáng hôm sau, Syaoran tự đánh xe ngựa đến phủ Kinomoto và đón Sakura cùng đi.Họ hướng về vùng ngoại ô phía Nam của kinh thành, vùng Kyryu.Hai người ngồi xe ngựa mất một ngày mới đến nơi.Theo lời người cung nữ thì người cung nữ già kia đang cư ngụ ở đây nhưng đó là cách đây 5 năm, còn hiện nay bà ta sống ở đâu thì không rõ. Đây là một ngôi làng khá lớn với hơn 100 nóc nhà.Thế nên sau khi vào làng, họ tìm đến một quán trọ, thuê hai phòng và thử hỏi ông chủ quán xem ở làng này có ai tên là Kaede Suginatsu hay

không. Ông chủ quán trả lời rằng ông ta không rõ vì nơi đây có nhiều khá đông dân làng và cũng có nhiều khách qua lại. Sau đó ông ta khuyên hai người tìm đến chỗ trưởng làng mà hỏi may ra sẽ biết được. Lúc này trời đã tối mịt nên hai người không thể ra ngoài và họ đành đợi đến sáng hôm sau mới làm việc đó.

Sau khi dùng bữa sáng, cả hai thông thả bộ trên đường và hỏi thăm đường đến nhà của người trưởng làng. Một người nông dân chỉ họ đi đến ngôi nhà lớn nhất làng và tiếp đón họ là một người đàn ông khoảng ngoài sáu mươi tuổi trông khá to béo. Syaoran cất tiếng hỏi ông ta có biết một người phụ nữ nào tên là Kaede Suginatsu hay không thì ông ta trả lời rằng làng này đích thực là có một người tên như thế. Nói rồi ông ta chỉ dẫn khá tận tình cho hai người bạn trẻ đến nhà bà ta. Nhưng khi Syaoran và Sakura vừa rời khỏi cửa thì ông ta lại cất tiếng khá buồn:

- Tôi nghĩ cô cậu có tìm bà ta cũng vô ích thôi. Bà ta rất khó gần, không nói chuyện với ai bao giờ và cũng không gặp mặt người lạ.

Syaoran và Sakura mỉm cười gật đầu cảm ơn người trưởng làng thân thiện và tìm đến nhà bà Suginatsu. Đó là một căn nhà lớp cổ nhỏ nhắn và có vẻ khá nghèo. Lúc này có một chàng thanh niên đang cào rơm ở ngoài sân nên Syaoran khẽ hắng giọng báo hiệu. Người thanh niên ngẩng mặt lên và cất tiếng hỏi hai cô cậu cần gì. Syaoran nhẹ nhàng trả lời mình muốn tìm bà Suginatsu và gần như ngay lập tức nhận được thái độ đáp trả hết sức lạnh lùng của chàng thanh niên. Anh ta lắc đầu và phẩy tay có ý xua đuổi hai người. Chợt có một bà lão khoảng gần bảy mươi tuổi bước ra ngoài

- Là ai vậy Hayato?

- Chúng cháu từ kinh thành đến đây muốn tìm bà để hỏi vài việc – Đoán biết bà ta chính là người mình cần tìm, Sakura cất tiếng nói ngay nhưng cái cô nhận được là sự lạnh lùng của bà lão không kém gì người thanh niên.

- Cô cậu về đi cho. Tôi không quen biết ở kinh thành và cũng không có chuyện gì để kể cho cô cậu nghe cả.

Nói rồi bà lão quay mình bỏ vào nhà còn chàng thanh niên thì cúi đầu vào công việc của mình. Syaoran lắc đầu ra hiệu cho Sakura bỏ đi. Sakura rất tức tối khi nhận được cách cư xử như vậy còn Syaoran thì chỉ im lặng. Mất một lúc lâu cậu mới lên tiếng:

- Bà ấy cư xử như thế chắc hẳn là có lý do. Nhất thời chúng ta cũng không biết phải làm sao, hơn nữa bà ấy không phải loại người dễ thuyết phục. Thôi, cứ tạm thời để sự việc ở đó, chúng ta đi uống trà đi.

Hai người rẽ vào một quán trà bên đường, gọi một ấm hồng trà và một đĩa bánh ngọt. Có lẽ do được uống một tách trà ngon nên khiến Sakura dịu cơn bức tức lại nhưng hai người vẫn không biết làm cách nào để bà Suginatsu chịu tiếp hai người. Họ cứ ngồi thẫn người ra suy nghĩ cả buổi mà rốt cuộc vẫn không tìm được cách nào khả thi. Cuối cùng chán nản quá nên Sakura bức dọc lên tiếng:

- Thôi, không nghĩ nữa. Chúng ta đi đâu đó hóng mát đi. Biết đâu nhờ thế mà chúng ta tìm được cách gì thì sao!!!

Syaoran mỉm cười và đứng dậy đi đến quầy tính tiền. Cậu nói gì đó với họ và một lát sau Sakura thấy người chủ quán mang đến một chiếc giỏ mây với một chiếc khăn phủ bên trên trao cho Syaoran. Syaoran móc tiền ra đưa cho ông chủ quán và cầm chiếc giỏ bước về phía cửa, Sakura thấy thế nên cũng đứng dậy đi ra cửa theo. Đứng mặt Syaoran ở bên ngoài tiệm, Sakura lập tức hỏi ngay:

- Cái gì vậy Syaoran?

- Àh, đây là bữa trưa của chúng ta. Ở phía tây của làng có một cánh đồng cỏ đầy, chúng ta đến đó đi.

Nói rồi hai người cùng thả bộ về phía Tây. Lúc này mặt trời đã đứng bóng nên đường phố đã vắng vẻ bớt so với lúc sáng nhưng vì đang là giữa mùa thu nên trời không đến nỗi quá nóng nực. Sakura và Syaoran vừa đi vừa trò chuyện khoảng hơn nửa giờ thì thấy xuất hiện trước mắt là một cánh đồng cỏ khá rộng rãi và xanh mướt. Syaoran nhìn quanh quất thì thấy phía trên đồi có một gốc cây cổ thụ lớn với những cành lá xum xuê tỏa bóng xuống rất mát. Thế là cậu và Sakura đi về phía đó và cùng ngồi dưới bóng cây râm mát vui vẻ ăn bữa trưa.

- Có nằm mơ tôi cũng không nghĩ có lúc chúng ta lại cùng ngồi ăn trưa thế này – Sakura vừa cười vừa nói

- Cô biết không? Nếu lúc nào cô cũng như thế này thì thật tốt. Con gái mà cao ngạo và hung dữ quá là không hay đâu – Syaoran đáp lời

Nghe những lời đó Sakura ngượng đỏ cả mặt. Cô bồi hồi nhớ lại từ trước đến nay lần nào cô gặp Syaoran thì thế nào cũng có chuyện để cãi nhau. Trong mắt cô Syaoran chỉ là tên tiểu tử đáng ghét, kiêu ngạo, khó ưa. Nhưng từ sau cái đêm trong rừng ấy, cô chợt nhận ra cậu cũng là một người dịu dàng và chu đáo. Và cô bắt đầu thấy có gì đó khác lạ ở mình. Mỗi khi không gặp cô thấy rất nhớ cậu nhưng khi gặp rồi thì cô đập rất nhanh, bản thân thì lóng ngóng không biết nói gì. Điều này chưa từng xảy ra với Sakura bao giờ nên khiến cô rất bối rối. Nhiều lần cô muốn tâm sự với Tomoyo nhưng lại thôi. Cô biết dạo này Tomoyo đang có nhiều phiền muộn nên không muốn làm bạn thêm lo lắng vì mình.

- Syaoran này!!!!...

Sakura cất tiếng gọi và quay sang thì thấy Syaoran đã dựa đầu vào gốc cây ngủ mất từ lúc nào. Sakura khúc khích cười và im lặng nhìn Syaoran ngủ.

“Sao lúc này trông anh ta hiền lành quá nhỉ!!!!” – Sakura nghĩ thầm

Đột nhiên đầu của Syaoran ngã sang một bên và dựa hẳn vào vai Sakura khiến cô hốt hoảng tính cất tiếng gọi cậu dậy. Nhưng rồi không biết nghĩ thế nào mà cô lại im lặng không nói gì và cứ ngồi im như thế một lúc lâu trong khi gió trưa hiu hiu thổi như ru giấc cho Syaoran, trên môi thoáng hiện lên một nụ cười dịu dàng.

Một lúc lâu sau, một tia nắng xuyên qua đám lá cây chiếu thẳng vào mặt Syaoran làm cậu khẽ giật mình và mở choàng mắt ra. Và ngay lập tức cậu nhận ra mình đang dựa vào Sakura khiến cậu vô cùng lúng túng. Cậu vội vàng ngồi thẳng lên và đỏ mặt ấp úng:

- Xin lỗi cô Sakura, tôi...tôi...

- Không có gì đâu, lần trước anh cũng đã ôm tôi để tôi có thể ngủ ngon mà.Xem như tôi cảm ơn anh đi.Chắc công việc trong cung khiến anh mệt mỏi lắm phải không?

- Cũng không đến nỗi nào! – Syaoran vẫn chưa hết bối rối quay đi

Sakura mỉm cười tinh nghịch khi thấy Syaoran bối rối.Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy cậu như vậy nên cô rất thích thú và tiếng cười của cô lại càng làm cho Syaoran thêm ngượng ngùng.

- Chúng ta về đi Sakura! – Syaoran hắng giọng

Nói rồi cậu nhẹ nhàng đứng dậy thu dọn mọi thứ và cùng Sakura đi bộ xuống đồi.Đột nhiên Syaoran đưa tay ra trước mặt Sakura

- Có chuyện gì vậy? – Sakura ngạc nhiên hỏi

- Đường dốc lắm đấy, đưa tay đây nào

Sakura chần chừ không muốn đưa tay nhưng nhìn lại quãng đường sắp phải đi cô lại ngại ngùng.Quả thật là nó khá dốc đúng như lời Syaoran nói.Thế là cô đặt bàn tay nhỏ nhắn của mình vào bàn tay to rắn chắc của Syaoran và cậu khẽ nắm tay lại khiến Sakura giật nảy mình rút tay lại một cách rất mạnh, mặt đỏ bừng.Và chính hành động này đã khiến Sakura mất đà ngã chúi về phía sau.Syaoran vội lao về phía trước và đưa tay đỡ kịp để đầu của Sakura không đập xuống đất.Nhưng cũng vì thế mà thân hình của Syaoran nằm đè lên người Sakura, mặt cậu kề sát mặt cô khiến cả hai hoảng hốt cùng la lên.Syaoran vội vàng ngồi dậy và đưa tay kéo Sakura ngồi dậy theo trong khi mặt của cả hai lúc này con hơn con tôm luộc nữa.

- Sao lại giật tay lại như thế chứ? – Syaoran ngoảnh mặt đi chỗ khác

- Xin lỗi, tôi chỉ giật mình thôi.Vì...vì ...

- Vì tôi nắm tay cô chứ gì?Có phải lần đầu tiên đâu chứ.

Sakura chợt nhớ lại và thấy Syaoran nói đúng.Cậu đã từng nắm tay cô khi cô vung nắm đấm về phía cậu ở ngoài phố và lúc cô bị té xuống sông.Nhưng cô vẫn rất bối rối.

- Đi thôi nhưng lần này thì đừng như thế nữa nhé – Syaoran chép miệng nói và đứng lên phủi đất cát trên quần áo mình, sau đó cậu chìa tay ra trước mặt cô.Sakura cũng vội vả đứng dậy phủi đất cát trên quần áo mình và đưa tay cho cậu.Và rồi Syaoran thận trọng bước từng bước và dắt Sakura xuống đồi.

15. Chương 15: Tứ Đại Gia Tộc

Vừa xuống đến chân đồi, hai người chợt nghe thấy tiếng ồn ào và có một nhóm người đang đứng ở phía bên phải cách hai người một quãng xa. Hai cô cậu nhìn nhau rồi tăng tốc chạy về phía đó. Khi đến nơi thì họ thấy đó là một nhóm bốn người đàn ông đang đứng vòng ngoài và ở giữa là một chàng thanh niên. Nhìn kỹ hơn nữa Syaoran phát hiện người thanh niên chính là chàng trai tên Hayato ở nhà bà Suginatsu. Một trong bốn người đàn ông lên tiếng:

- Nếu mày không nộp tiền ra thì đừng hòng rời khỏi đây.
- Các ông thật vô lý. Tôi không thiếu nợ các ông thì sao phải nộp tiền ra chứ
- Anh Suginatsu! Có chuyện gì vậy? – Sakura cất tiếng cắt ngang câu chuyện của nhóm người.
- Là cô cậu đấy à? Bốn người này tự xưng bắt tôi phải nộp tiền mới cho tôi đi.
- Dĩ nhiên rồi. Bốn tao là người quản lý nơi này, mày cắt cỏ ở đây đem đi thì phải nộp tiền chứ sao
- Ra là bọn ăn cướp – Syaoran nhếch mép cười.

Nói rồi cậu chậm rãi tiến về phía bọn chúng. Lúc này trên tay mỗi tên đang cầm một cây gậy nên khi thấy cậu tiến tới chúng vội vung gậy lên và tấn công Syaoran trước. Khổ thân chúng không biết rằng Syaoran là một cao thủ nên chỉ trong tích tắc chúng đã không thấy cậu đâu. Chưa kịp định thần thì đã thấy Syaoran mỉm cười xuất hiện từ bên phải một tên và tung ngay một cú đá vào ống chân hắn khiến hắn sụm xuống ngay, rồi cậu xoay một vòng, vung chân đá vào giữa ngực tên thứ hai khiến hắn ngã chúi về phía sau và đè luôn vào người tên thứ ba đang đứng sau lưng hắn. Tên thứ 4 thấy vậy sợ quá buông rơi cây gậy và quay mình bỏ chạy. Syaoran nhìn theo tên đó và quay sang chỗ ba tên đang nằm xếp lớp dưới đất trừng mắt một cái chúng đã hoảng hồn vội lóp ngóp bò dậy và cả nhấc bỏ chạy theo tên đồng bọn. Chàng thanh niên nhìn theo và thở phào. Đoạn anh ta quay sang cảm ơn hai người. Syaoran và Sakura mỉm cười và rồi họ quay người cất bước. Chợt chàng thanh niên cất tiếng gọi với theo:

- Này, sáng mai hai cô cậu hãy trở lại nhà tôi. Tôi sẽ thử thuyết phục bà tôi xem sao.

Nghe thấy vậy cả hai nở một nụ cười rạng rỡ và Sakura cảm ơn chàng thanh niên một tiếng rõ to rồi cùng Syaoran vui vẻ quay đi.

Sáng hôm sau, Syaoran và Sakura tìm đến nhà bà Suginatsu một lần nữa và thấy chàng thanh niên đứng ở trước cổng chờ họ

- Chào anh Suginatsu! – Cả hai đồng thanh

- Chào cô cậu.Tên tôi là Hayato, cứ gọi như vậy là được rồi.

- Vâng!Tên em là Sakura Kinomoto, còn anh ấy là Ly Syaoran.

- Vậy ra cô cậu là công tử và tiểu thư của hai gia tộc lớn đấy sao?

Một giọng nói cất lên từ phía sau lưng Hayato và ngay lập tức họ nhận ra đó là giọng nói của bà Suginatsu.

- Tôi nghe Hayato nói cô cậu đã cứu nó.Vậy nên tôi nghĩ cô cậu không phải người xấu, nếu hai cô cậu là con cái của hai gia tộc Kinomoto và Ly thì tốt.Vào nhà đi.

Nói rồi bà ta quay người dẫn đường, còn Syaoran và Sakura nhìn nhau rồi ngập ngừng bước theo bà lão.Bên trong nhà bày biện khá sơ sài nhưng rất gọn gang.bà lão nhẹ nhàng bảo Syaoran và Sakura ngồi xuống và bà ta rót hai tách trà đặt trước mặt họ.Sau đó, bà ta khoan thai ngồi xuống bàn và cất tiếng hỏi

- Tại sao hai cô cậu lại tìm đến đây?

- Chúng cháu được một cung nữ ở Tây cung chỉ đến đây.Chúng cháu đang tìm hiểu xem mười tám năm trước ở hoàng cung có xảy ra việc gì hay không.Vì điều đó có liên quan đến thân thể một người bạn của cháu. – Sakura đáp

- Người đó là người như thế nào?

- Cô ấy bằng tuổi cháu, vừa tròn 17 tuổi cách đây vài tuần, năm xưa cô ấy được một người phụ nữ giao cho cha mẹ nuôi của cô ấy.Cách đây hai tuần chúng cháu đã tìm đến chỗ người phụ nữ đó nhưng bà ta đã bị giết và chỉ kịp trần trối là sự thật nằm ở Hoàng cung.

- Vậy là Itomi Kouto đã chết rồi sao?Và bà ta đã đem theo bí mật ấy xuống mồ.

- Vậy là bà biết sự thật phải không?Bà hãy nói cho chúng cháu biết đi. – Syaroan sốt ruột lên tiếng

- Có lẽ đến lúc ta nên nói ra rồi.Đó là cách để ta chuộc lại lỗi lầm của mình. – bà Suginatsu lắc đầu buồn bã.

Bà ta cầm tách trà lên nhấp một ngụm rồi nhìn hai đứa trẻ trước mặt.Kinh nghiệm sống cho bà thấy chúng là hai đứa trẻ thành thật và không có ý đồ xấu.Bà ta chậm rãi nói:

- Trước hết, ta cần nói đến sự hiện diện của Tứ đại gia tộc.Các cháu đã từng nghe nói đến từ này chưa?

- Dạ rồi, cháu từng nghe cha cháu nói rằng, thật sự Hoàng thành không phải chỉ có ba gia tộc mà có đến bốn gia tộc, gia tộc còn lại bỏ mạng vì một trận hỏa hoạn cách đây mười tám năm rồi.

- Cháu nói đúng, mọi người đều nghĩ như thế. Nhưng đó không phải là sự thật. Gia tộc ấy đích thực là đã bị bỏ mạng toàn gia nhưng đó không phải là một tai nạn đơn thuần.

Rồi bằng giọng nói ảm áp và chậm bà Suginatsu kể lại câu chuyện cho hai người bạn trẻ nghe.

Cấu trúc kinh thành Tomoeda gồm những phố phường đông đúc với 4 cửa thành lớn và Hoàng thành nằm ở vị trí trung tâm của kinh thành. Hoàng thành bao gồm kiến trúc chính là Hoàng cung và bốn kiến trúc phụ là bốn tòa phủ đệ của bốn đại gia tộc có công khai quốc cùng gia tộc Haragizawa. Bốn tòa phủ đệ này trấn giữ bốn hướng ra của Hoàng thành, phủ của họ Ly nằm ở phía Đông gọi là Thanh Long môn, phủ họ Kinomoto nằm ở phía Nam gọi là Chu Tước môn, phủ họ Tenoshiwa nằm ở phía Tây gọi là Bạch Hổ môn, và phủ họ Sasaki nằm ở phía Bắc gọi là Huyền Vũ môn. Họ là bốn đại gia tộc lớn từ 100 năm trước đã cùng người đứng đầu gia tộc Hiragizawa khai khẩn đất đai, xây dựng lên vương quốc Clow và cũng nhiều lần xông pha trận mạc, đẩy lui kẻ thù ngoại xâm. Chính vì vậy mà họ được hưởng rất nhiều quyền lợi cũng như khi đến thời điểm thích hợp thì thái tử phi thường là người của các gia tộc này. Dĩ nhiên là vẫn có những trường hợp ngoại lệ khi thái tử phi là công chúa nước khác.

Lúc này trị vì vương quốc Clow là quốc vương Harumi Hiragizawa. Ngài đã ngồi vững chãi trên ngai vàng hơn bốn mươi năm, đất nước dưới sự trị vì của Ngài luôn thanh bình, dân chúng được an cư lạc nghiệp. Ngài có hai người con trai là thái tử Mirushi và hoàng tử Urushi và dĩ nhiên theo thông lệ thì người tiếp nối ngai vàng sẽ là thái tử Mirushi. Thái tử là người hiếu học, hiền lành nhưng đáng tiếc lại là kẻ nhu nhược, không có chính kiến. Sau khi lập Thái tử phi là Miyabi - con gái gia tộc Sasaki thì Ngài lại càng dựa dẫm vào vợ hơn nữa. Trong khi đó, nhị hoàng tử Urushi lại là một tấm gương phản chiếu của Thái tử. Nhị hoàng tử văn võ song toàn, tính tình cương trực, quyết đoán, tuy còn trẻ nhưng đã lập nhiều công trạng hiển hách trên chiến trường. Có thể nói hoàng tử mới là người xứng đáng kế vị ngai vàng hơn là Thái tử. Tuy nhiên chính vì Thái tử mới là con trưởng còn hoàng tử chỉ là con thứ, hơn nữa Thái tử lại có gia tộc Sasaki chống lưng nên Hoàng đế Harumi dù có muốn cũng không thể thay đổi người kế vị một cách dễ dàng. Việc này khiến cho Ngài rất đau đầu suy nghĩ mãi vẫn không tìm ra một cách nào ổn thỏa. Hoàng tử Urushi thì lại tỏ ý không muốn tranh giành với anh mà sẵn sàng làm trợ tá cho Thái tử sau này. Thế nên Hoàng đế Harumi đã xếp việc này sang một bên không nghĩ tới nữa, cho đến khi có một việc xảy ra khiến cho hoàng tử Urushi buộc phải thay đổi suy nghĩ của mình.

Năm đó, Thái tử cùng em trai mình ra ngoài thị sát dân tình vì lúc đó đang xảy ra thiên tai làm mất mùa ở vùng phía Bắc. Nhìn thấy dân chúng lâm vào cảnh màn trời chiếu đất, không đủ thức ăn hai người rất đau lòng. Mặc kệ sự can ngăn của hoàng tử Urushi, Thái tử vẫn kiên quyết ra lệnh lập tức cho chuyển ngay lương thực lẽ ra sẽ dành cho quân đội đang đóng ở biên giới phía tây đến để cứu giúp nạn dân. Việc này tuy giải quyết được tình thế cấp bách nhất thời nhưng đã khiến vương quốc lãnh một hậu quả vô cùng nghiêm trọng. Quân đội ở biên giới phía Tây vì không đủ lương ăn đã lâm vào tình thế hiểm nghèo và khi bị vương quốc láng giềng Shuri tấn công đã thảm bại và hàng ngàn binh sĩ phơi thây trên sa trường. Hoàng tử Urushi biết rất rõ lẽ ra không nên lấy quân lương đi cứu giúp nạn dân mà phải tìm cách khác nhưng vì đó là lệnh của Thái tử nên anh không thể nào cãi lại được. Ngay lập tức anh một mặt điều động quân đội tiến về biên giới phía tây đẩy lui quân địch, một mặt sai người đi đến các vùng trúng mùa trong cả nước cũng như sang các nước khác thu gom lương thực chuyển đến vùng bị nạn.

Và trong trận đánh này, Urushi đã thu được thắng lợi ở cả hai nơi. Chính việc này đã làm Thái tử tức giận vì phần thì bị mất mặt, phần thì có cảm giác em trai mình lộng quyền, không xem mình ra gì. Còn

urushi, anh bắt đầu nhận ra rằng, nếu anh trai mình lên làm vua, chưa chắc anh ấy đã gánh vác nổi trọng trách này vì cá tính anh ấy quá yếu mềm, lại hay làm việc theo cảm tính, chỉ thấy cái lợi trước mắt mà không suy xét cẩn thận những hậu quả có thể xảy đến, thiếu cái nhìn toàn cục. Chính vì vậy mà anh bị giằng xé rất nhiều giữa tình huynh đệ và vận mệnh của cả vương quốc. Anh biết anh trai mình có được sự hậu thuẫn rất lớn của gia tộc Sasaki hùng mạnh, mà rất có thể là có cả sự ủng hộ của gia tộc Tenoshiwa vì người đứng đầu hai gia tộc này có mối quan hệ rất thân thiết. Trong khi đó hai gia tộc Ly và Kinomoto lại không tỏ rõ lập trường cho lắm. Hai vị đại thần luôn giúp đỡ anh trong công việc nhưng chưa bao giờ họ nói rằng muốn đưa anh lên ngôi vua. Tuy nhiên anh cũng biết rằng vua cha và nhiều đại thần nhỏ hơn khác có ý muốn thay đổi người kế vị nhưng họ lại không tìm ra được một cách ổn thỏa. Anh rất muốn tìm hai người bạn thân thiết là Ly Kakuyo và Fujitaka Kinomoto là người trong tương lai sẽ trở thành chủ hai gia tộc lớn này để bàn bạc nhưng ngặt nỗi lúc này họ đều đang không có mặt ở kinh thành. Ly Kakuyo đang điều động quân đội ở phía tây, tiếp tục canh giữ biên giới, còn Fujitaka thì đang lãnh đạo việc cứu trợ nạn nhân vùng phía bắc cũng như chuẩn bị sẵn sàng cho việc thiên tai xảy ra tiếp theo. Gia đình bên vợ anh lại chỉ là gia tộc Mitoko tuy danh giá nhưng vốn không thể so sánh với Tứ đại gia tộc. Vì thế Urushi đã phải đau đầu không biết làm thế nào để có thể dễ dàng truất phế thái tử nhưng không được gây nội loạn. Cuối cùng, với tài trí của mình, anh đã vạch ra được một kế sách vẹn toàn.

16. Chương 16: Chính Biến Huyền Vũ Môn

Sau khi vạch ra kế sách ấy, Urushi tìm đến gặp một số đại thần ủng hộ mình và trình bày mọi chuyện. Sau đó họ bắt tay vào chuẩn bị suốt hai tháng liền. Cuối cùng thì mọi việc được ấn định sẽ tiến hành vào đêm thứ 16 của tháng này ngay tại Huyền Vũ môn. Huyền Vũ môn là nơi đặt phủ đệ của gia tộc Sasaki, và theo thông lệ thì cứ ba tháng một lần, Thái tử và Thái tử phi sẽ về thăm nhà một lần.

Đêm đó, khi xe ngựa của Thái tử đang từ trong Hoàng cung đi ra và sắp đến cổng phía bắc thì đột nhiên bị chặn lại. Hơn hai mươi tay lính gác cổng không nói không rằng tiến lại đâm chết người phu xe và hai thị nữ đi bên ngoài. Sau đó họ chia mũi giáo về phía Thái tử và Thái tử phi, buộc hai người xuống xe và khống chế họ. Sau đó, một chàng thanh niên tuấn tú trắng kiện xuất hiện trước mặt họ. Chàng thanh niên ấy chính là Urushi Hiragizawa. Chàng ta lạnh lùng nhìn vợ chồng Thái tử và nói:

- Anh, em không hề muốn làm hại anh. Nhưng vận mệnh vương quốc này không thể trao vào tay anh được. Em vẫn luôn tự lừa dối mình rằng anh sẽ đủ khả năng gánh vác được. Nhưng qua sự việc vừa rồi thì em buộc phải tỉnh mộng thôi. Anh hãy tự thoái vị đi. Em hứa sẽ đảm bảo cuộc sống cho vợ chồng anh sau này.

- NGƯỜI ĐANG NÓI NHỮNG ĐIỀU ĐIÊN RỒ GÌ VẬY? NGƯỜI CÓ BIẾT VIỆC NGƯỜI ĐANG LÀM LÀ PHẢN NGHỊCH HAY KHÔNG? – Thái tử hét toáng lên

- Em biết chứ. Nhưng em không thể nhắm mắt nhìn vương quốc tổ tiên đã khổ công xây dựng bị hủy trong tay anh. Em không thể - Urushi chiếu tia nhìn đăm đăm vào người anh trai của mình – Em xin anh, trong lúc sự việc còn chưa quá muộn, hãy tự thoái vị đi.

- KHÔNG BAO GIỜ, NGƯỜI LÀ QUÂN PHẢN NGHỊCH! TA SẼ KHÔNG THA THỨ CHO NGƯỜI

ĐẦU. TA SẼ XỬ NGƯỜI TỘI CHẾT

- Đã quá muộn rồi, giờ này có lẽ người của em đã bao vây hết Huyền Vũ môn này và khống chế cả gia tộc Sasaki nữa. Trong tình hình bất ngờ này thì gia tộc Sasaki và cả gia tộc Tenoshiwa không thể nào trở tay kịp. Anh không còn đường lui nữa rồi. Hãy chấp nhận sự thật này đi. – Urushi lắc đầu buồn bã và quay người bỏ đi – Hãy canh giữ vợ chồng Thái tử cẩn thận.

Thái tử Mirushi đột nhiên nhóm phắt người dậy và lao tới hạ gục một tên lính canh gần đó, cướp lấy thanh gươm bên hông hắn và đâm cắt lực về phía Urushi. Nhưng mũi gươm chưa kịp chạm đến lưng Urushi thì hai thanh gươm khác đã đâm xuyên qua người Mirushi. Đó chính là hai cận vệ của Urushi khi thấy chủ nhân bị đâm lén thì vội vã ra tay bảo vệ mà không chần chừ lấy một phút. Thái tử phi Miyabi hét lên hoảng loạn và hoảng tử Urushi quay người lại thì đã không còn kịp nữa, thân hình thái tử Mirushi đổ ập xuống, bộ trang phục bắt đầu thấm đỏ máu của người. Thái tử phi và hoàng tử vội chạy đến đỡ lấy thái tử nhưng dường như Thái tử chỉ còn thoi thóp những hơi thở cuối cùng.

- Em...em không hề có ý muốn giết anh. Tại sao lại như vậy? Tại sao?.....

Thái tử cố gắng thu hết sức tàn thì thầm “ Miyabi, ...chạy đi, ...đi đi ...Miyabi” rồi trút hơi thở cuối cùng, hai mắt vẫn còn mở to kinh hoàng như không chấp nhận lấy sự thật trước mắt.

Trong khi đó Thái tử phi Miyabi nhìn thấy hai bàn tay mình nhuộm đầy máu của chồng, xác chồng thì đang nằm đó, hai mắt vẫn mở to trừng trừng thì vô cùng hoảng sợ. Thêm vào đó là khuôn mặt bi thương của hoàng tử Urushi càng làm bà thêm phần hoảng loạn. Bà ôm lấy thi thể chồng vào người, từng giọt, từng giọt nước mắt lăn trên hai gò má và đôi mắt bà mở to đầy căm hận nhìn về phía Urushi. Urushi nhắm mắt quay người đi và ra lệnh cho quân lính canh giữ thái tử phi cẩn thận.

Sau đó ông đến chỗ phủ Sasaki và thấy quân của mình đang bao vây toàn bộ phủ. Anh bước vào bên trong thì thấy toàn bộ gia tộc này đang bị khống chế, người đứng đầu gia tộc là anh trai của Thái tử phi, đại thần Kunoke Sasaki đang có hai người đứng kề gươm vào cổ ông ta. Vừa thấy bóng dáng Urushi bước vào thì ông ta sa sầm mặt liền quát lên:

- TÊN PHẢN NGHỊCH KIA, MAU THẢ TA VÀ GIA ĐÌNH TA RA. NẾU KHÔNG MI NHẤT ĐỊNH SẼ LÃNH LẤY HẬU QUẢ THẢM KHỐC ĐẤY.

- Chưa biết trong hai chúng ta ai sẽ lãnh lấy hậu quả thảm khốc đâu. Thái tử đã chết rồi, gia tộc ông đã bị người của ta khống chế hết. Nếu ông còn muốn họ sống sót thì hãy ngoan ngoãn chịu phục tùng đi. Ta không muốn có thêm máu đổ nữa.

- NGƯỜI ĐỪNG MỘNG TUỞNG. GIA TỘC SASAKI ĐÃ THỀ TRUNG THÀNH VỚI GIA TỘC HIRAGIZAWA THÌ DÙ CÓ CHẾT CHÚNG TA VẪN TRUNG THÀNH. NGƯỜI ĐÚNG LÀ KẺ ĐÃ NHỤC MẠ CÁI HỌ MÀ MI ĐANG MANG

- Ông muốn nói thế nào thì cứ nói. Nhưng ta xem ra ông không chịu quy thuận rồi. Nếu vậy ta đành phải nhấn tâm một lần. Ta không thể chỉ vì yếu lòng trước vài chục sinh mạng mà đánh đổi vận mệnh của cả một quốc gia được. Ông và gia đình ông hãy xuống dưới địa ngục chờ ta. Một ngày nào đó, ta cũng sẽ xuống đó và đối diện với ông một lần nữa.

Nói rồi Urushi quay người bỏ đi và từ miệng anh thốt ra hai chữ lạnh lùng “ Xử lý” nhưng từ hai khóe mắt anh lại chảy xuống hai hàng nước mắt.

Cùng lúc đó tại Huyền Vũ môn, Thái tử phi hầu như không còn giữ được sự tỉnh táo nữa, bà ôm lấy thi thể chồng trong tay, đôi mắt ráo hoảnh như không còn một giọt nước mắt nào nữa, và rồi bà đặt chồng nằm xuống đất, nhẹ nhàng nhặt lấy một trong hai thanh kiếm đã giết chồng bà đưa lên trước mặt mình nhìn ngắm một lúc lâu. Một tên lính canh thấy vậy liền đến bên an ủi bà và định đem hai thanh kiếm đi nhưng bà trừng mắt nhìn hấn với một đôi mắt đầy hận thù khiến hấn hoảng sợ bước lui lại và để mặc bà với thanh kiếm. Đột nhiên đôi mắt bà lóe lên một thứ ánh sáng kỳ quái và bà dùng hết sức bình sinh tự đâm thanh kiếm xuyên qua ngực mình, nhắm đúng vị trí của trái tim và rồi bà ngã xuống ngay bên cạnh Thái tử Mirushi. Bà mỉm cười nhìn thái tử một lần nữa và thì thầm: “Thái tử,... hãy đợi thiếp,... thiếp sắp đến rồi đây.”

Mấy tên lính canh nhìn thấy cảnh tượng đó nhưng lại không can thiệp vì quá sợ hãi trước những hành động kỳ quái của Thái tử phi. Thế nên khi chúng chạy đến nơi thì bà đã tắt thở.

Và trong lúc đó tại hoàng cung, Hoàng đế Harumi nhận được tin báo Huyền Vũ môn xảy ra biến cố nên vội vã thân chinh đến đó. Và khi đến nơi ông kinh hoàng nhìn thấy xác con trai mình đang nằm bất động trong vũng máu, bên cạnh là thi thể của Thái tử phi Miyabi. Những tên lính canh vội vã quỳ xuống và một tên lính canh bẩm báo với ông mọi chuyện đã xảy ra. Sau khi nghe xong, ông không nói gì mà chỉ lặng lẽ quay người trở về Hoàng cung, sau đó ông cho mời hai vị đại thần Kinomoto và Ly vào cung.

Sau khi thông báo cho họ rõ mọi chuyện đang xảy ra, ông bảo họ sáng sớm mai hãy thông báo cho nhân dân cả nước gia tộc Sasaki đã bỏ mạng trong một trận hỏa hoạn khủng khiếp, cả Thái tử và Thái tử phi cũng không thoát được. Hai vị đại thần vô cùng rung động trước chuyện này và có ý không đồng tình nhưng Hoàng đế đã khiến họ không thể không tuân lệnh:

- Ta đã mất một đứa con trai rồi. Máu của mấy chục con người gia tộc Sasaki cũng đã chảy rồi. Vậy thì tiếp tục phanh phui ra nữa sẽ được lợi ích gì ngoài việc đất nước xảy ra nội loạn? Hãy để cho máu của những người đã ngã xuống không chảy một cách vô ích. Các vị hãy phò trợ Urushi thật tốt!!!!

Nói rồi Hoàng đế quay người bỏ vào nội cung.

Sáng sớm hôm sau, cả kinh thành đều đã biết chuyện xảy ra tối hôm qua, đều biết gia tộc Sasaki và cả vợ chồng Thái tử đã bỏ mạng trong một trận hỏa hoạn khủng khiếp nhưng sự thật ẩn chứa bên trong thì không có mấy người biết. Và điều kỳ lạ là gia tộc Tenoshiwa vốn rất thân thiết với gia tộc Sasaki cũng không phản ứng gì mà chỉ im lặng và cùng với hai gia tộc kia phò trợ hoàng tử Urushi lên ngôi Thái tử, rồi Hoàng đế.

- Và từ đó, Hoàng thành chỉ còn có thể ra vào bởi ba cửa, cửa Bắc đã vĩnh viễn bị niêm phong từ sau sự kiện này. – bà lão trầm ngâm

- Bà ơi, mọi chuyện đều là sự thật sao? – Sakura kêu lên

- Ừh, ta vốn là một trong ba cung nữ thân cận của Thái tử phi Miyabi Sasaki, hôm đó ta không cùng Thái tử phi trở về nhà nên thoát chết, còn hai người kia đã tử nạn cùng Người rồi. Sau đó ta bí mật rời khỏi cung và đến đây mai danh ẩn tích.

- Tại sao gia tộc Tenoshiwa lại im lặng trước những việc này. Cháu nghĩ họ hẳn phải biết rõ sự thật chứ. Chẳng lẽ họ cũng giống như hai gia tộc chúng cháu sao? – Syaoran hỏi

- Đó là bởi vì có người đã chỉ thị cho họ im lặng và chấp nhận những gì đã xảy ra. Người đó chính là Megumi Sasaki phu nhân – chị dâu của Thái tử phi.

Trước khuôn mặt kinh ngạc của hai đứa trẻ, bà Suginatsu lại tiếp tục kể câu chuyện.

Hôm đó, Thái tử phi bảo bà không cần theo mình về nhà mà cứ ở lại trong cung. Khuya hôm đó, lúc bà đang ngủ thì có tiếng đập cửa rất gấp. Bà vội vàng thấp đèn, khoác thêm áo và ra mở cửa. Cánh cửa vừa hé mở thì có hai bóng người chạy vào. Ngay lập tức bà nhận ra ngay hai người ấy là Sasaki phu nhân và người hầu tin cẩn Menchi. Hai người trông có vẻ rất sợ hãi. Bà vội hâm nóng một ấm trà và mời phu nhân dùng. Sau khi hớp một ngụm trà người phụ nữ tên Menchi nói qua tiếng thở gấp gấp:

- Hoàng tử Urushi mưu phản. Ông ta đã sát hại Thái tử và Thái tử phi rồi. Còn cả gia tộc Sasaki cũng đã bị không chế và e rằng cũng sẽ có kết cục không tốt đẹp hơn là bao. Tối nay tôi và phu nhân ở bên ngoài nên không bị chúng bắt. Ngay sau khi nhận được tin tôi đã bố trí người thể mạng cho phu nhân và chỉ kịp đưa mỗi mình phu nhân chạy trốn mà thôi. Còn lão gia và mọi người thì...

- Trời ơi, có chuyện như vậy sao? – Bà Suginatsu sững người khi nghe tin dữ - Giờ chúng ta phải làm thế nào đây?

- Trước mắt chúng ta cần đưa Phu nhân rời khỏi hoàng cung và đảm bảo an toàn cho phu nhân lẫn đứa trẻ

trong bụng bà.Chuyện sau này thì tính sau.Mau lên nào!!!

Nói rồi hai người đàn bà vội thu ghém đồ đạc, tư trang, và cả tiền bạc.Sau đó họ bí mật rời khỏi cung, tìm đến một gia trang nhỏ ở ngoại ô kinh thành và nương náu ở đó một thời gian.Khi đã lấy lại bình tĩnh, phu nhân Sasaki lập tức liên lạc với đại thần Tenoshiwa để bàn bạc kế sách.Và tuân theo sự sắp đặt của phu nhân, ông ta không chống đối việc lập Thái tử mới thậm chí còn hỗ trợ và bên cạnh đó ông ta còn có nhiệm vụ cố gắng xây dựng một phe cánh riêng cho mình trong triều đình để dùng vào việc sau này.

- Mọi việc xảy ra mùa thu và đến cuối mùa xuân sang năm, phu nhân Sasaki đã hạ sinh một đứa trẻ - bà Suginatsu kết thúc câu chuyện

- Trời ơi, chẳng lẽ đứa trẻ đó là Tomoyo sao? – Sakura giật nảy người kêu lên

Bà Suginatsu chỉ lắc đầu và nói:

- Nếu vậy thì quá đơn giản rồi.Điều đáng nói ở đây là lòng hận thù của phu nhân quá lớn, nên bà ấy đã thực hiện một âm mưu...

Nói đến đây đột nhiên một vật thể bay xẹt ngang qua vành tai Sakura rít lên như tiếng gió và bà Suginatsu kêu lên một tiếng rồi đổ gục xuống.Syaoran vội vã tung cửa xông ra ngoài thì chỉ kịp thấy hai bóng đen đang bỏ chạy, cậu vội vã đuổi theo nhưng chúng đã chạy quá xa nên cuối cùng vẫn không đuổi kịp.Trong lúc đó, Hayato và Sakura vội vã lao đến bên bà Kaede thì phát hiện có một mũi tên đã cắm sâu vào ngực phải bà.Bà lão thở hổn hển, nắm lấy tay Hayato và nói:

- Bà...không trách cứ gì, cũng không hối hận gì. Bà..bà chỉ tiếc đã không kịp nói ra hết tất cả sự thật. Kinomoto tiểu thư, ...phu nhân tráo đổi...tráo đổi...

Nói đến đây bà tắt thở, Hayato kinh hoàng trước cái chết bất ngờ của bà mình.Anh ta mở to đôi mắt hướng về Sakura lấp bắp:

- Là các người, các người đã hại bà. Nếu các người không đến đây, thì bà tôi không xảy ra chuyện thể này.Các người là xui xẻo, là địch hạch.Tôi phải giết các người, ...phải giết các người.

Nói rồi anh ta như một con thú điên chụp lấy cây rìu ở góc nhà lao vào Sakura.Sakura hoảng hốt nhảy lui về phía sau để tránh.Dĩ nhiên cô thừa sức đánh gục Hayato nhưng cô không muốn làm vậy.Chàng thanh niên này vừa trải qua nỗi đau mất người thân, hơn nữa đúng là do bọn cô đã tìm đến đây nên mới xảy ra cơ sự này nên cô không nỡ mạnh tay với anh ta.Thế nên Sakura cứ liên tục tránh những cú bổ của Hayato, miệng thì liên tục nói: “Anh bình tĩnh lại đi!!!” mà không có bất kỳ hành động tấn công nào.

Vừa lúc đó Syaoran xuất hiện trở lại từ cửa nhà và nhìn thấy Hayato đang tấn công Sakura.Ngay lập tức,

cậu xông vào giữ chặt anh ta từ phía sau và chặt một cú vào gáy khiến anh ta ngất lịm đi. Thấy nguy hiểm đã qua, Sakura dừng lại thở dốc mất một lúc trong khi Syaoran hốt hoảng

- Không sao chứ Sakura? Có chuyện gì vậy?

- Anh ta cho rằng vì chúng ta đến đây nên bà anh ta mới gặp nạn, thế là anh ta điên cuồng lao vào tôi. Tôi cũng không muốn tấn công anh ta nên chỉ né tránh và đang tìm cách khống chế anh ta thì anh về đến nơi. Anh có phát hiện gì không?

- Có hai bóng đen nhưng chúng đã bỏ chạy rất xa khi tôi xông ra nên đã để chúng chạy mất rồi. Nhưng tôi nghĩ bọn chúng rất có thể là người của Sasaki phu nhân.

Sakura buông người rơi phịch xuống ghế trong lúc Syaoran lần lượt đỡ bà Suginatsu và Hayato lên giường. Vừa làm cậu vừa nghe Sakura thuật lại những lời nói cuối cùng của bà Suaginatsu. Nghe xong, cậu nhúm mày suy nghĩ và chột vờ lẽ

- Tôi hiểu rồi Sakura!!! Tomoyo không phải là đứa trẻ ấy. Phu nhân Sasaki đã hạ sinh một đứa trẻ khác và bà ta đã đánh tráo con mình với Tomoyo. Tôi nghĩ bà ấy làm vậy là để đảm bảo an toàn cho con mình. Nhưng nếu vậy thì Tomoyo là con ai? Thật đáng tiếc là bà Suginatsu đã không thể kịp cho chúng ta biết điều đó.

- Bây giờ chúng ta làm gì đây? – Sakura nhìn Hayato ái ngại hỏi

- Anh ta vẫn còn đang bần loạn vì cái chết của người bà. Bây giờ chúng ta đưa bà ấy đến tu viện, trả tiền lo liệu hậu sự cho cha xứ và để lại một món tiền cho anh ta làm vốn sống sau này. Tuy không đáng là gì so với nỗi đau mà anh ta đang gánh chịu nhưng tôi nghĩ nó cũng thể hiện chút ít tấm lòng của chúng ta. Còn anh ta thì ít nhất đến tối anh ta mới tỉnh lại được nên chúng ta cũng thu dọn và rời khỏi đây để tránh có thêm chuyện rắc rối.

- Để tôi viết vài dòng cho anh ta đã – Sakura nói

Sau khi làm xong những việc cần thiết, Syaoran và Sakura khởi hành quay trở lại kinh thành, lòng ngổn ngang tâm sự khi vừa được biết một sự thật kinh khủng về vương triều.

17. Chương 17: Tomoyo Và Sakura Gặp Biến Cố

Đã một tuần trôi qua từ khi trở về kinh thành, Sakura luôn suy nghĩ về chuyến đi vừa rồi. Từ bé, cô luôn cảm thấy Hoàng đế Urushi là một người uy nghi, đỉnh đạc và hơi có phần đáng sợ. Tuy nhiên cô cũng biết ông ấy rất yêu thương cô và trong thâm tâm cô vẫn cảm nhận ông là một người tốt. Nhưng những gì mà bà Suginatsu kể cho cô nghe về ông khiến cô bắt đầu có cảm giác thấy sợ hãi trước ông. Vì vậy cô thường ngồi thẩn người ra suy nghĩ, ánh mắt phóng vào một khoảng không vô tận. Điều này làm những người trong nhà cảm thấy rất lạ lùng vì cô chủ của họ suốt ngày chỉ ngồi trầm tư, khác hẳn với hình ảnh cô tiểu thư hiếu động, nghịch ngợm, không bao giờ ngồi yên một chỗ hàng ngày.

Hôm nay cũng thế, Sakura ngồi ở một gốc cây ngoài vườn và chống tay lên cằm ra vẻ như đang suy nghĩ gì đó.Đột nhiên, có một bàn tay ấm áp đặt lên đầu cô khiến cô giật mình quay sang:

- Ba, ba đến từ lúc nào thế?

- Ba đến từ nãy giờ rồi nhưng con cứ mãi suy nghĩ gì đó nên không biết.Bố nghe người hầu trong nhà nói con như thế này đã một tuần rồi.Có việc gì khiến con lo nghĩ sao?Con không thể tâm sự với bố được sao?

Sakura ngần ngừ một thoáng rồi đem chuyện chuyển đi vừa rồi kể cho ông Fujitaka nghe nhưng cô lại giấu chuyện phu nhân Sasaki còn sống.Cô cũng không biết tại sao mình lại giấu bố nhưng cô có cảm giác không nên nói ra.Ông Fujitaka chỉ im lặng ngồi nghe mà không ngắt lời Sakura một lần nào.Đến khi cô chấm dứt câu chuyện, ông nhẹ nhàng mỉm cười xoa đầu cô:

- Con cảm thấy sợ Bệ hạ phải không? - Và ông nhận được một cái gật đầu khẽ của cô con gái cưng - Thật ra Bệ hạ không sai khi làm vậy nhưng cách làm của Người hơi tàn bạo.Nhưng con thử nghĩ xem, nếu Thái tử Mirushi lên ngôi vua và với tính cách của ông ta thì vận mệnh đất nước này sẽ đi đến đâu.Hơn nữa Bệ hạ không có ý muốn giết vợ chồng Thái tử cũng như gia tộc Sasaki.Người đã cho họ một con đường sống nhưng họ đã khước từ.Con cần phải hiểu rằng khi đứng ở vị trí của Người thì có những chuyện dù không muốn cũng phải làm.Đó chính sự tàn khốc của vị trí đế vương.

- Và vì vậy hai gia tộc Kinomoto và Ly cũng như gia tộc Tenoshiwa đã chọn cách im lặng?

- Đúng vậy! Nếu lúc đó mà làm to chuyện thì chắc chắn theo luật Bệ hạ sẽ bị xử chết vì tội phản nghịch.Nhưng Thái tử đã mất, máu của cả gia tộc Sasaki cũng đã chảy thì cho dù có giết Bệ hạ họ cũng không sống lại được.Thêm vào đó việc này sẽ gây ra nội loạn trong cả nước và điều đó là không nên.

- Con hiểu rồi! - Sakura mỉm cười và nhào vào lòng bố.

Ông Fujitaka ôm cô con gái cưng vào lòng và nở một nụ cười hiền hậu.Vợ ông - bà Nadesiko mất khi Sakura vẫn còn nhỏ nên từ đó Sakura luôn nhận được tình thương và sự chăm sóc của ông lẫn Touya vì họ muốn bù đắp những thiếu thốn về tình cảm cho cô.Chính vì lớn lên trong sự bảo bọc của cha và anh, lại chưa hề thiếu thốn bất kỳ điều gì nên cách nhìn cuộc sống của Sakura có phần tươi sáng và cô cũng dễ tin người hơn so với Tomoyo.

Đã ba tuần trôi qua Sakura không gặp Tomoyo nên rất nhớ bạn thế nên chiều tối hôm đó, cô đến nhà tìm Tomoyo.Vừa thấy bóng dáng Sakura ngoài cửa Tomoyo đã vội vã lao ra ôm chầm lấy cô

- Sakura, cậu đi đâu suốt mấy tuần nay vậy.Tớ nhớ cậu quá chừng!!!

- Tớ xin lỗi, tớ bận bịu quá chừng!Hôm nay tớ đến thăm cậu đây!

Sakura mỉm cười đặt vào tay Tomoyo một gói quà và nắm tay bạn lắc lắc ra ý xin lỗi. Tomoyo vội kéo Sakura vào bên trong trong khi Sakura nhớ lại một tuần trước

- Syaoran, anh nghĩ chúng ta có nên nói chuyện này cho Eriol và Tomoyo biết hay không?

- Tôi nghĩ là không cần vội. Chúng ta vẫn chưa có manh mối gì thêm ngoài việc biết rằng Tomoyo đã bị tráo đổi với con của phu nhân Sasaki. Đó là chưa kể sự thật về Bệ hạ có thể gây ra một cú sốc lớn với Thái tử.

- Uhm, tôi cũng nghĩ vậy!

Vậy là hai người thống nhất sẽ tạm thời không nói ra sự việc này. Thế cho nên bây giờ Sakura vẫn im lặng dù nhìn thấy ánh mắt buồn phiền của Tomoyo cô cũng buồn theo bạn. Hôm nay Tomoyo ở nhà một mình vì bà Sonomi và Yu ri sang vùng lân cận lấy hàng còn anh Yamazaki thì đi trực thế nên Sakura quyết định ở lại cùng bạn cho vui.

Sau khi thay quần áo, hai cô lên giường đi ngủ. Lúc chiều khi ra khỏi nhà Sakura đã bảo là đến chỗ Tomoyo nên không cần báo về nhà là cô không về. Hai cô gái nằm cùng một giường, đắp cùng một chiếc chăn và tỉ tê tâm sự mãi cho đến khuya rồi từ từ thiếp đi.

Hai cô gái vừa chợp mắt được một lát thì nghe có tiếng động trên mái nhà khiến hai người giật mình choàng tỉnh dậy. Tomoyo nhồm người dậy thắp đèn lên trong khi Sakura khoác thêm áo vào. Đoạn, Sakura vừa mở cửa phòng bước ra ngoài sân vừa dặn:

- Đóng cửa lại và ở yên đó nhé Tomoyo!!!!

Sakura đảo mắt nhìn lên mái nhà và phát hiện có hai bóng đen khả nghi ở trên đó. Cô quát lên:

- Này hai kẻ kia, các người đang làm gì đó?

Nghे thấy tiếng quát hai kẻ lạ mặt giật mình quay lại và khi thấy Sakura thì chúng ngay lập tức nhảy khỏi mái nhà đáp xuống con đường phía sau nhà Tomoyo. Thấy vậy, Sakura vội vàng tung cửa sau chạy ra đuổi theo chúng. Đáng tiếc, khi Sakura ra đến nơi đã không còn thấy bóng dáng chúng đâu nữa. Cô hậm hực tính quay vào nhà thì nghe một tiếng thốt thanh rồi tắt lịm:

- ÁH!!!!!!! CỨU TỐ VỚI SAKURA!!!!!!!

Nhận ra đó là tiếng của Tomoyo, Sakura vội vàng đâm bổ trở vào, bụng rửa thầm sao mình lại để Tomoyo ở lại một mình trong đó. Sakura nhìn thấy cửa phòng mở toang, còn Tomoyo thì đang nằm sóng xoài dưới đất bất tỉnh. Cô vội vàng lao đến chỗ bạn, vừa cúi xuống định xem xét thì cảm thấy nhói lên đằng sau gáy

và cô cũng lập tức ngã lảo ra không còn biết gì....

Hai mí mắt Sakura giật giật, mấy ngón tay khê động dẫy và cô từ từ mở mắt ra.Đập vào mắt Sakura lúc này là một không gian xa lạ, không phải là phòng của Tomoyo.Sau vài phút định thần Sakura bắt đầu nhớ ra mọi chuyện và hoảng hốt ngồi bật dậy nhìn một lượt xung quanh.Cô nhận ra mình đang ở trong một căn phòng khá tối và hơi có mùi ẩm mốc.Ở những góc phòng là những thùng hàng bằng gỗ được xếp gọn gẽ.Và bên cạnh cô là Tomoyo vẫn còn bất tỉnh.Cô vội bò lại gần và khê đỡ Tomoyo dựa vào người mình, tay thì lay lay vai bạn.Một lúc sau Tomoyo ú ớ và từ từ mở mắt.Vừa nhìn thấy Sakura trước mắt mình Tomoyo đã ôm chầm lấy bạn và nước mắt rơm rớm còn Sakura nhẹ nhàng vỗ về trấn an Tomoyo.Sau khi Tomoyo bình tỉnh trở lại, Sakura hỏi:

- Cậu có nhớ đã xảy ra chuyện gì không?

- Khi cậu ra ngoài rồi thì tớ đóng cửa phòng lại và ở yên trong đó.Đột nhiên có tiếng gõ cửa nên tớ nghĩ là cậu về.Thế là tớ ra mở cửa thì một người đàn ông xuất hiện khiến tớ hoảng sợ hét lên kêu cứu và ông ta chụp một chiếc khăn lên mặt tớ làm tớ mê man đi.Sau đó thì tớ không biết gì nữa.

- Nghe tiếng cậu kêu cứu tớ vội chạy vào thì thấy cậu nằm dưới đất.Khi tớ đến gần định xem cậu có việc gì không thì có một kẻ tấn công tớ từ phía sau khiến tớ cũng bất tỉnh.Khi tớ tỉnh lại thì chúng ta đã ở đây rồi.Tớ nghĩ đây có thể là một kho hàng ở ngoài cảng.

- Ủhm, tớ cũng nghĩ thế.

Đột nhiên có tiếng nói từ bên ngoài vọng vào khiến hai cô gái giật mình.Sakura kề tai Tomoyo nói nhỏ một điều gì đó và hai cô gái vội vã nằm lảo ra đất.Thì ra Sakura bảo Tomoyo hãy giả vờ như là hai người chưa tỉnh lại để xem bọn người kia nói gì.Quả nhiên có tiếng mở khóa lách cách và hai tên đàn ông thò đầu vào.Một tên nói:

- Hai đứa nó vẫn chưa tỉnh lại.Lần này chúng ta lập công to rồi.

Tên thứ hai hoan hỉ tán đồng câu nói của đồng bọn và cả hai quay trở ra thì đột nhiên vang lên hai tiếng bốp bốp và có một tiếng quát kinh khủng:

- ĐỒ NGU, CÔ CHỦ CHỈ DẶN CÁC NGƯỜI BẮT CON NHỎ TOMOYO DAIDOUJI, TẠI SAO CÁC NGƯỜI LẠI ĐƯA CẢ TIỂU THƯ KINOMOTO VỀ ĐÂY?CÔ TA LÀ TIỂU THƯ NHÀ HỮU ĐẠI THẦN, LẠI ĐƯỢC HOÀNG ĐẾ CUNG CHIỀU, ĐỤNG VÀO CÔ TA LÀ ĐỤNG VÀO Ổ KIẾN LỬA VẬY MÀ CÁC NGƯỜI LẠI...

- Thưa Ngài, lúc đó cô ta đang ở cùng con nhỏ kia, hơn nữa cô ta rất giỏi võ, không khổng chế cô ta thì không thể đưa con nhỏ kia đi trốn lọt.Với lại chúng tôi cũng không nghĩ là bắt cô ta lại gây ra rắc rối lớn

như thế.

- CÁC NGƯỜI MAU KHÓA CỬA LẠI VÀ CỨT KHỎI MẮT TA NGAY LẬP TỨC!!!!

Hai tên thủ hạ hoảng sợ vội vã khóa cửa và bỏ chạy ngay. Tên thủ lĩnh cũng hầm hừ tức tối bỏ đi. Bên trong này Sakura nằm im nghe ngóng một hồi biết chúng đã bỏ đi hết nên choàng dậy và nghiêm nét mặt như đang suy nghĩ điều gì. Tomoyo cũng không kém phần lo lắng:

- Như vậy mục tiêu chính của họ là tớ, còn cậu chỉ là sự cố ngoài ý muốn. Nhưng họ là ai, sao lại muốn làm hại tớ?

- Hmmm, tớ không biết Tomoyo, tớ có cảm giác việc này có liên quan đến thân thể của cậu. Cậu không nhớ việc bà Itomi Kouto sao? Có người không muốn cậu tìm kiếm thân phận thật sự của mình, chính vì vậy mà họ năm lần bảy lượt gây khó khăn cho chúng ta.

- Thế bây giờ chúng ta phải làm sao đây Sakura?

- Việc đó thì tớ cũng không biết. Thôi, cứ bình tĩnh suy nghĩ cái đã.

Tuy nói vậy nhưng Sakura cũng đang rất lo lắng, cô đoán việc này có thể là do phu nhân Sasaki đứng phía sau và với hận thù bà ấy đang chất chứa thì có trời mới biết bà ta sẽ làm những chuyện khủng khiếp gì. Lần đầu tiên trong đời Sakura bị đặt trong một tình thế nguy hiểm nên cô cũng hơi lúng túng không biết cần phải làm gì. Nhưng cô tự hứa rằng dù có thế nào thì cô cũng phải bảo vệ Tomoyo an toàn rồi khỏi đây.

Trong lúc đó tại nhà của Tomoyo đang có một sự hoảng loạn vô cùng. Chiều hôm sau khi bà Sonomi và Yu ri trở về nhà thì không thấy Tomoyo đâu, họ nghĩ Tomoyo ra ngoài nên cũng không để tâm lắm. Nhưng đến khi mặt trời đã lặn mà vẫn không thấy bóng dáng của Tomoyo đâu khiến bà Sonomi bắt đầu lo lắng vì Tomoyo chưa bao giờ ra ngoài đến tối mà không xin phép bà. Thêm vào đó là gia nhân nhà Kinomoto đến báo tiểu thư của họ đến ở với Tomoyo cũng chưa thấy về càng khiến bà lo lắng hơn nữa. Linh cảm của một người mẹ mách bảo bà rằng hai đứa trẻ đã gặp chuyện gì chẳng lành nhưng bà lại không thể biết được đó là việc gì. Bà vội vàng gọi Haruka và Yamazaki về nhà để cùng bàn bạc. Khi Haruka thử kiểm tra phòng ngủ của Tomoyo thì không có gì khác lạ ngoài một chiếc cái áo bị rớt dưới sàn. Khi Haruka đem chiếc cái áo ra cho bà Sonomi thì Eriol và Syaoran ập vào nhà. Số là do gia nhân nhà Kinomoto đã vào cung thử hỏi xem tiểu thư của họ có vào đây không nên Eriol và Syaoran biết chuyện và chạy đến ngay lập tức. Vừa nhắc thấy chiếc cái áo Eriol đã nhận ra ngay đó là sinh nhật cậu tặng cho Sakura hồi năm ngoái và bà Sonomi lo lắng thuật lại mọi chuyện cho hai người mới đến nghe. Yamazaki nghiêm giọng nói:

- Con bé Tomoyo ít khi ra ngoài nên lúc này tôi và Yu ri đã thử đến mấy nơi nó thường lui tới nhưng không có tung tích gì của nó. Sakura thì khó hơn vì con bé hay chạy chơi khắp kinh thành nhưng cũng chẳng ai thấy nó đâu.

- Syaoran, cậu điều ngay một đội binh lính lùng sục khắp kinh thành này xem sao.

- Thái tử, Người không được phép tự ý điều binh như thế. Sử dụng người của hai phủ Kinomoto và Ly thì tốt hơn.

Eriol dù đang lo lắng cho Tomoyo và Sakura đến cháy ruột cháy gan cũng phải thừa nhận những điều Syaoran nói là đúng. Binh lính đóng tại kinh thành trực thuộc quyền quản lý của Ly tướng quân và cao hơn là Hoàng đế, binh lính trong Hoàng cung nằm dưới quyền của Touya, quả thật là không dễ gì điều binh một cách tự tiện và đột ngột được. Nên Eriol đồng ý sử dụng gia nhân của hai phủ kia trước.

Syaoran tuy vẫn giữ được sự bình tĩnh nhưng nét mặt thì cực kỳ căng thẳng vội vã chạy về phủ nhà ra lệnh cho gia nhân tỏa ra tìm kiếm tung tích hai cô gái, rồi ngay lập tức cậu quay về Hoàng cung tìm Touya thông báo sự việc cho anh biết:

- Những chuyện này là thật sao? – Touya tái mặt hỏi Syaoran

- Đúng vậy. Tuy nhiên chúng ta lại không thể tùy tiện điều binh trong cung nên tạm thời chúng ta phải sử dụng gia nhân trong phủ thôi. Tôi đã cho gia nhân của phủ tôi tỏa đi rồi. Anh hãy trở về phủ và chỉ huy gia nhân của mình đi.

Touya vội vã quay trở về phủ trong khi Syaoran cũng rời khỏi Hoàng cung một cách gấp gáp không kém. Mọi việc dường như đã lộn xộn hết cả lên và vượt tầm kiểm soát của một người khiến người đó đi đến một quyết định khác với dự tính ban đầu.

18. Chương 18: Cuộc Tìm Kiếm

Tên thủ lĩnh nhóm bắt cóc đang quỳ gối khép nép trước mặt một người. Người này khoác một chiếc áo choàng đen, dáng người nhỏ nhắn. Rõ ràng đây chính là một cô gái. Cô gái đó cất tiếng nói, một giọng nói êm ái và nhẹ nhàng nhưng lại khiến cho người ta phải rùng mình hoảng sợ vì sự lạnh lùng ẩn chứa trong đó:

- Hiện giờ Thái tử Eriol và hai thiếu gia nhà Kinomoto, Ly đã điều động gia nhân lùng sục tất cả kinh thành này rồi. Kinh thành tuy rộng lớn nhưng với lực lượng thế này thì việc tìm ra hai cô ả kia chỉ còn là vấn đề thời gian. Vậy để tránh đêm dài lắm mộng, các người hãy xử lý chúng trước đi. Hãy ngụy tạo thành một vụ cướp bóc. Nhưng nhớ là nhẹ tay với tiểu thư Kinomoto thôi, còn con nhỏ kia thì cứ thoải mái.

- Vâng, thưa cô chủ. Tôi sẽ tiến hành ngay lập tức.

Nói rồi, cô gái bí ẩn quay người bỏ đi, còn tên thủ lĩnh cau mày nghĩ ngợi một lúc rồi cũng bỏ đi nốt.

Hắn lập tức triệu tập tập thủ hạ tiến về phía cảng Tomoeda.

Cùng lúc đó, ở gần cửa Bắc kinh thành có một cô gái tóc dài màu tím đang chạy trên con đường vắng vẻ với dáng vẻ vô cùng gấp gáp và sợ hãi. Cô bất chợt đứng lại bên đường đưa tay chặn ngực và thở dốc đôi phút rồi lại vội vã chạy tiếp. Và do quá vội vàng, cô va phải một người đàn ông đang đi trên đường và ngã lăn ra đất. Cô thấy hai mắt mình mơ mơ màng màng và hình bóng một người nào đó trước mắt cô trở nên nhạt nhòa. Cô lắp bắp:

- Phủ ... Kinomoto,... phủ ... Kinomoto...!!!

rồi lịm đi.

Vài giờ đồng hồ trước đó,...

Sau hai giờ ngồi im lìm suy nghĩ, Sakura chợt ngẩng lên nói với Tomoyo:

- Tomoyo này, tớ nghĩ ra một cách. Nhưng cậu phải chịu khó một chút đấy.

Tomoyo mở tròn hai mắt nhìn Sakura đầy ngạc nhiên. Sakura chậm rãi trình bày cách của cô cho bạn nghe và Tomoyo gần như thét lên khi nghe cách này:

- Không được Sakura!!! Tớ không thể làm vậy được, tớ không bỏ cậu lại đây một mình đâu!!! Quá nguy hiểm!!!

- Tớ xin cậu đấy Tomoyo, cậu là mục tiêu chính của bọn chúng, cậu mà ở lại thì ai biết chúng sẽ làm gì cậu chứ. Tớ biết là ra ngoài cũng không kém phần nguy hiểm là bao nhưng ít ra vẫn có hy vọng hơn. Nghe lời tớ đi Tomoyo!!!

Tomoyo ngăn ngán nước mắt lắc đầu nguầy nguậy. Cô không muốn đi mà bỏ Sakura lại một mình nên Sakura phải ngồi năn nỉ cô một lúc lâu Tomoyo mới miễn cưỡng gật đầu. Thế là hai cô gái bắt đầu kế hoạch của mình.

Họ tiến về phía gần cửa, ở trên cao có một cái cửa sổ nhỏ nhưng lại không đủ cho một người chui lọt và lại có chấn song nữa. Sakura cúi người xuống thấp để Tomoyo đứng lên vai mình rồi cô mím môi lấy hết sức bình sinh đứng lên, nâng Tomoyo lên cao. Lẽ ra hai cô có thể kéo những thùng hàng ở góc phòng để đứng lên nhưng như thế có thể gây ra tiếng động và sức hai cô cũng không khiêng được mấy thùng. Thế nên họ đành dùng cách này.

Vài phút sau, Tomoyo lên tiếng:

- Được rồi, cho tớ xuống đi Sakura!!!

- Thế nào rồi Tomoyo? Cậu thấy gì nào?

- Chỉ có một tên canh gác ở bên ngoài thôi.

- Chúng ta gặp may rồi. Được rồi, cậu sẵn sàng đi.

Nói rồi Sakura đi về phía một góc phòng xa cửa ra vào nhất và ngồi xuống quay lưng lại với cửa trong khi Tomoyo nép mình sát vào cánh cửa. Và khi Tomoyo kêu khẽ “Được rồi Sakura” thì Sakura vội hét lên:

- TOMOYO, CẬU CÓ RA ĐÂY HAY KHÔNG THÌ BẢO, CẬU LÀM CÁI TRÒ GÌ THẾ HẢ???????

Quả đúng như Sakura đã dự đoán trước, ngay sau khi cô cất tiếng hét thì có tiếng ổ khóa lách cách vang lên và một trong hai cánh cửa đóng im ỉm từ từ mở ra. Tên canh gác ở bên ngoài chạy vào bên trong và cất tiếng hỏi:

- Có chuyện gì vậy con nhỏ kia???

- Không có gì, cô bạn tôi sợ quá nên trốn vào chỗ kia rồi, tôi đang bắt cô ấy quay trở ra. – Sakura quay mặt ra nói một cách tỉnh bơ

- Đúng là lũ con gái!!! – Tên gác cửa làu bàu và quay trở ra, khóa cửa lại trong khi Sakura nở một nụ cười tự mãn và lẩm bẩm

“ Đúng là một tên ngốc nhất hạng!!! Tomoyo, cậu phải cố lên. Tớ chỉ biết trông mong vào cậu thôi đấy”

Sakura bảo tên gác cổng ngốc quả thật không hề sai. Vì hắn không biết rằng chính hành động mở khóa và bước vào bên trong của hắn đã vô tình tạo ra một lối thoát cho Tomoyo. Và dĩ nhiên là không bỏ lỡ cơ hội quý giá trời ban, Tomoyo vội vàng chạy ra khỏi nơi đó.

Ra đến bên ngoài thì cô lập tức nhận ra nơi mình đang đứng là cảng Tomoeda, cửa Bắc của kinh thành. Xung quanh cô là hàng loạt các dãy nhà kho xếp cạnh nhau. Điều đáng nói là các nhà kho này lại vô cùng giống nhau, tuy nhiên lúc này khi trèo lên vai Sakura để quan sát, Tomoyo đã kịp buộc lại trên song cửa sổ một chiếc nơ buộc tóc của mình. Tomoyo quay đầu nhìn cánh cửa đang hé mở một lần rồi vội vã quay đi.

Vì sợ sẽ bị bọn người kia phát hiện nên Tomoyo không dám đi quá nhanh mà phải vừa đi vừa để mắt cảnh

giác, đồng thời cô cứ phải len lỏi xung quanh những thùng hàng được chất đống trên cảng để tránh tai mắt. Thế nên phải một lúc lâu sau cô mới nhìn thấy con đường dẫn ngược về trung tâm kinh thành. Tomoyo mừng rỡ vừa dậm chân bước ra thì vội vã rụt người trở lại. Trước mặt cô là một nhóm người đang bước vào. Tomoyo không biết những kẻ bắt cô là ai, cũng chưa từng gặp mặt nên hề thấy người nào đến gần là cô vội vàng núp đi.

Đợi cho nhóm người vừa đi khuất, Tomoyo lao ra khỏi chỗ nấp và chạy như ma đuổi về phía cửa Nam. Cô cứ chạy, chạy mãi, chạy mãi, chốc chốc lại quay đầu nhìn về phía sau đầy sợ hãi. Và trong một lần quay đầu như thế, cô đã va phải một người đàn ông và bất tỉnh.

Khi Tomoyo tỉnh lại, cô thấy mình đang nằm trong một căn phòng và xung quanh có tiếng ồn ào. Và đột nhiên một bóng người xuất hiện ngay trước mắt cô. Người đó kêu lên:

- Mọi người ơi, Tomoyo tỉnh lại rồi này!!! Tomoyo, em thấy thế nào rồi?

Thì ra người đó chính là Eriol. Một giờ trước, người đàn ông mà Tomoyo va phải đã giúp đưa Tomoyo đến phủ Kinomoto. Gia nhân của phủ có người biết cô nên vội vã đưa cô vào và chạy đi báo cho Touya biết. Thế là mọi người đổ xô sang phủ Kinomoto cho đến giờ, phần Touya và Syaoran sau khi gắng hỏi người đàn ông và được biết ông ta gặp Tomoyo ở gần cửa Bắc đã vội vã đưa người đến đó. Còn Eriol quyết định đợi Tomoyo tỉnh lại hỏi cho rõ ràng thì sẽ đến đó sau. Thế là Tomoyo đem chuyện Sakura đang bị nhốt ở kho hàng có buộc dải nơ màu tím nói cho Eriol biết. Cậu vội vã cùng Haruka chạy như bay đến cảng Tomoeda.

Touya và Syaoran sau khi đến khu vực cửa Bắc thì chia người ra lùng sục nhưng do một phần khu vực này quá lớn, phần khác là do có quá nhiều các nhà kho giống nhau nên họ cũng khó tìm được gì trong một thời gian ngắn. Sau đó Eriol và Haruka đến thông báo cho họ biết về đặc điểm của nhà kho đang giam giữ Sakura nên công việc tiến triển nhanh hơn một chút.

Trở lại với Sakura, sau khi Tomoyo đi khỏi thì cô chỉ ngồi dựa lưng vào tường và giữ im lặng suốt. Thời gian trôi qua đã bao lâu cô không hề biết, cô chỉ biết là đã rất lâu rồi. Và chừng đó cũng là khoảng thời gian cô rất căng thẳng, phần vì lo lắng cho Tomoyo, phần vì sợ không biết bọn người kia lúc nào sẽ trở lại và phát hiện ra Tomoyo đã không còn ở đây. Thật ra nếu là lúc bình thường thì Sakura sẽ không đến nỗi sợ như vậy vì cô nghĩ có thể hạ gục được chúng tuy rất khó khăn nhưng bây giờ thì cô không thể. Đó là vì khi cô kiêu Tomoyo lên cao thì sức nặng của bạn đã làm vai phải cô bị thương, và giờ thì cánh tay cô đau nhức vô cùng. Có thể nói, với cô giữ được bình tĩnh, không rên la đã là một cố gắng vượt bậc. Và cũng trong bằng ấy thời gian, trong đầu cô chỉ hiện lên hình ảnh một người. Tất cả những chuyện từng xảy ra giữa cô và người ấy cứ từ từ chạy qua tâm trí cô như một cuốn phim quay chậm. Cô nhớ những lần cãi vã, nhớ những kỷ niệm cả vui, cả giận dữ của hai người nữa. Và hơn bao giờ hết, cô muốn gặp người đó, dù chỉ là một lần. Sakura khẽ lầm bầm:

“Syaoran, anh đang ở đâu?”

Đột nhiên, có tiếng mở khóa vang lên lách cách và cánh cửa nặng nề từ từ mở ra. Sakura giật thót người và gần như nín thở khi thấy ở phía cửa là năm sáu tên hộ pháp to tướng đang lù lù tiến về phía mình. Chúng nhìn quanh quất vẫn không thấy Tomoyo đâu, một tên trong số chúng gần giọng:

- CON NHÓC KIA ĐÂU RỒI???

- Rất tiếc, các người đến trễ rồi. Cô ấy đã rời khỏi đây từ rất lâu. – Sakura thản nhiên đáp, ánh mắt đầy cương quyết hướng thẳng về phía chúng.

- CÁI GÌ???????????? – hắn gầm lên tức tối.

Những tên còn lại vội đi lục soát khắp căn phòng và lắc đầu như xác nhận điều Sakura nói là đúng. Đột nhiên, có tiếng binh khí chạm nhau ở bên ngoài khiến hắn giật nảy người và bảo những tên kia ra ngoài xem có việc gì. Hóa ra là nhóm của Touya đã tìm được đến nơi và đang giao chiến với mấy tên phe của chúng.

Tên còn lại gườm gườm nhìn Sakura bằng cặp mắt trắng dã đầy hung tợn. Hắn cười khẩy một cái rồi rút ra một thanh kiếm tiến về phía cô, miệng nhếch lên:

- Đừng trách ta, ta chỉ làm theo lệnh của người khác thôi. Ta sẽ cho cô được hưởng cái chết nhanh nhất để tránh đau đớn.

Nói rồi hắn vung thanh kiếm lên và bổ về phía Sakura. Vì đang bị thương nên Sakura không có cách nào chống trả. Cô hoảng sợ hét lên theo phản xạ:

- CỨU TÔI VỚI!!!! SYAORAN, ANH ĐANG Ở ĐÂU VẬY?

Và cô nhắm chặt hai mắt lại chờ đợi một nhát kiếm chạm vào cơ thể mình. Nhưng lạ thay, chờ mãi mà vẫn chẳng thấy đau nên Sakura hé mắt ra nhìn. Và hai mắt cộng với cái miệng cô lập tức vẽ thành ba hình chữ O. Trước mắt cô là tên hộ pháp đang nằm sóng xoài dưới đất và một chàng trai tóc nâu đang cầm kiếm mỉm cười nhìn cô:

- Em gọi tôi sao, Sakura????

- SYAORAN!!!!!!! – Sakura hét lên và nhào vào lòng Syaoran khóc lên rưng rức. Mọi hoảng sợ, mọi lo lắng suốt hai ngày qua bị dồn nén chột vớ òa ra trong một khoảnh khắc.

Syaoran ôm lấy Sakura và vỗ nhẹ vào vai cô lại vô tình chạm phải vết thương nên Sakura kêu lên một tiếng. Syaoran vội buông Sakura ra và đỡ cô ngồi xuống:

- Em bị thương sao? – Syaoran lo lắng hỏi

- Tôi ... không ... sao? – Sakura vẫn chưa nín khóc

Syaoran nhìn Sakura rồi đột nhiên ôm chầm lấy cô:

- Em có biết tôi đã lo lắng thế nào không? Cứ nghĩ đến việc em sẽ không trở về nữa là trái tim tôi như bị ai bóp nghẹt vậy, em có biết không Sakura? Cuối cùng thì tôi biết, tôi đã yêu em mất rồi Sakura!!!

Sakura nghe được những lời này thì rất cảm động. Trong suốt thời gian bị giam ở đây, trong đầu cô cứ lần lần hình ảnh của Syaoran. Cô cầu xin Thượng đế nếu như cô thật sự phải bỏ mạng tại đây thì xin hãy để cho cô gặp lại cậu ấy một lần cuối. Và trong lúc nguy hiểm nhất, cô cũng gọi tên cậu chứ không phải ai khác.

- Em ... cũng đã ... phát hiện ra rằng ... em yêu anh, Syaoran – Sakura nghẹn ngào trong vòng tay Syaoran.

Syaoran đẩy cô ra và nhìn cô một cách say đắm. Đột nhiên tiếng binh khí chạm nhau bên ngoài khiến Syaoran chợt tỉnh lại. Cậu vội đứng dậy, bế Sakura lên tay và nói:

- Chúng ta rời khỏi đây thôi!!!!

Ở bên ngoài, tình hình đã ngã ngũ, bọn bắt cóc không phải là đối thủ của ba tay kiếm Touya, Haruka và Eriol nên đều bị đánh bất tỉnh. Lúc này, vì quá lo lắng cho Sakura nên Syaoran đã mặc kệ cho ba người kia đối phó với những tên bên ngoài, còn mình thì chạy vào bên trong vừa kịp lúc tên kia định chém Sakura. Thấy cô đang gặp nguy hiểm, không chần chừ lấy một giây, cậu đâm luôn thanh kiếm xuyên qua người hắn, giết chết tên ấy ngay tức thì.

Lúc này trời đã sáng hẳn, mọi người đang vây quanh Sakura một cách vui mừng. Touya cũng không kìm chế được cảm xúc, anh xoa đầu em gái một cách trìu mến khác hẳn với anh thường ngày. Và rồi, mọi người trở về nhà, kết thúc một đêm kinh hoàng và đầy mệt nhọc.

19. Chương 19: Hạnh Phúc Mong Manh

Lúc này, Yu ri đang ngồi bên cạnh Tomoyo và chăm chú nhìn chị. Ánh mắt cô tràn ngập tình thương mến nhưng lại thoáng lên một nét buồn thương vô hạn. Cô bé chỉ mới 16 tuổi mà trong cô đã tồn tại rất nhiều tâm tình phức tạp. Có một điều mà hẳn các bạn ai cũng nhận ra đó là cô dành cho Haruka một tình cảm vô cùng đặc biệt, nhưng cô lại không bao giờ bộc lộ tình cảm ấy ra và cô cũng biết Haruka yêu Tomoyo hơn bất cứ thứ gì trên đời. Chính vì vậy mà cô im lặng, che giấu tình cảm của mình và ủng hộ Haruka đến với Tomoyo dù việc đó thật sự là chẳng dễ dàng gì với cô. Cô vẫn luôn thầm ao ước một ngày nào đó Haruka sẽ trở thành anh rể mình và cô cũng tự chôn giấu tình yêu của mình vào sâu tận trong đáy lòng. Nhưng rồi Tomoyo gặp và yêu Thái tử Eriol, việc này đã gây ra cho cô bé những tình cảm vô cùng mâu thuẫn, một mặt cô thấy buồn khi thấy Haruka đánh mất đi tình yêu của Tomoyo. Cô biết anh rất đau khổ khi nhìn

thấy Tomoyo yêu Eriol say đắm mà đối với anh thì lại chỉ có tình cảm anh em. Nhưng tự trong trái tim cô lại khắp khởi một niềm vui. Cô vui vì cô có một chút hy vọng dù rằng nó chỉ là một hy vọng mỏng manh. Và cô bé cứ quanh quẩn, đau khổ với những ý nghĩ, tâm tư, tình cảm ấy mãi.

Chợt cửa phòng xích mở và Eriol bước vào. Yu ri liền ra dấu bảo Eriol im lặng và theo cô ra ngoài. Eriol gật đầu và bước ra trước, Yu ri nhẹ nhàng đứng dậy kéo lại chiếc chăn cho Tomoyo và bước ra ngoài theo Eriol.

Cô bé cẩn thận dắt Eriol ra một nơi xa và bất ngờ đứng lại, quay đầu nhìn thẳng vào mặt Eriol và cất tiếng nói chậm rãi:

- Thái tử, anh hãy rời khỏi chị Tomoyo đi. Từ ngày quen anh chị ấy đã gặp biết bao nhiêu nguy hiểm rồi anh có biết không. Đây không phải là lần đầu tiên đâu. Hơn nữa, Hoàng gia không đời nào chấp nhận dân thường như chúng tôi. Vậy nên anh đừng làm khổ chị Tomoyo thêm nữa.

- Làm sao em biết ta làm khổ Tomoyo. Khi Tomoyo ở bên ta, ta chỉ nhìn thấy những nụ cười hạnh phúc của cô ấy chứ chưa bao giờ ta thấy cô ấy đau khổ cả.

- Nhưng anh không thấy là chị ấy liên tục gặp nguy hiểm sao. Lần này thì may mắn thoát được nhưng sau này thì thế nào? Ai chắc được là lần sau sẽ không có chuyện gì bất trắc chứ.

- Ta thừa nhận là từ lúc quen ta Tomoyo đã gặp nhiều nguy hiểm, nhưng từ bây giờ ta sẽ cho người bảo vệ cô ấy cho nên em hãy yên tâm đi.

- Tôi không bao giờ có thể yên tâm được cả. Cuộc sống mà cứ phải có những người bảo vệ thì làm sao có thể thoải mái được đây.

Yu ri kết thúc câu chuyện và quay người bỏ đi. Khi về đến phòng Tomoyo thì cô bé thấy haruka đang đứng tần ngần trước cửa nửa muốn vào, nửa muốn không. Cô bé liền kêu lên:

- Anh Haruka, chị ấy đang ngủ, anh trở lại sau nhé!

- Vậy sao Yu ri? Vậy anh sẽ trở lại sau vậy!!!

Nói rồi Haruka quay người bỏ đi. Chợt Yu ri gọi giật anh:

- Anh Haruka!!! Anh đừng bỏ cuộc. Anh hãy chinh phục chị Tomoyo đi. Chỉ có anh mới có thể mang lại an toàn và hạnh phúc cho chị ấy

Haruka mỉm cười nhìn Yu ri gạt đầu một cái và bỏ đi.

Cùng lúc đó, cũng có một người đang ngồi nhìn một người ngủ với tâm trạng hạnh phúc khôn cùng. Một thị nữ lên tiếng nói:

- Thiếu gia Ly, xin hãy nghỉ ngơi một chút đi. Bác sĩ đã bảo tiểu thư Sakura không có việc gì nguy hiểm đâu mà. Hãy để chúng tôi chăm sóc tiểu thư.

- Ta biết, nhưng ta chỉ muốn nhìn cô ấy ngủ và để khi cô ấy tỉnh lại thì người đầu tiên cô ấy nhìn thấy là ta. Ta vẫn khỏe, người đừng lo.

Biết không thể lay chuyển chàng trai này nên người thị nữ lui ra ngoài để mặc Syaoran ngồi đó. Cậu mỉm cười nhìn khuôn mặt thiên thần đang say ngủ vì tác dụng của thuốc, tự hỏi tại sao trước đây mình lại ghét khuôn mặt này như thế cơ chứ. Cậu khẽ đưa tay hất mấy sợi tóc lòa xòa trước mặt Sakura sang một bên và thì thầm:

“Mau tỉnh lại đi Sakura. Cứ nằm ngủ lì bì thế này thì chẳng giống em chút nào. Sakura mà ta biết phải là một cô gái năng động, hoạt bát như một cơn gió trời vậy”

Nói rồi cậu nắm lấy tay Sakura và ngồi im nhìn ngắm cô như thế suốt mấy giờ liền.

Đến khi trời sắp tối thì bàn tay Sakura trong tay Syaoran khẽ động đậy làm cậu giật mình, hai mí mắt cô giật giật và cô từ từ mở mắt ra. Nhìn thấy Syaoran đang nắm tay mình, cô nở một nụ cười mệt mỏi:

- Là anh sao Syaoran???

- Ừh, là anh đây. Em thấy trong người thế nào rồi??? – Syaoran dịu dàng nói

- Đầu và vai em đau lắm, toàn thân thì nhức mỏi.

- Bác sĩ bảo em bị trật khớp vai và bị cảm nữa. Em phải ngoan ngoãn tĩnh dưỡng vài ngày đây.

Sakura xịu mặt xuống khi nghe đến hai chữ tĩnh dưỡng vì cô biết nó đồng nghĩa với việc cô sẽ bị nhốt trong nhà suốt, thậm chí là bị trói chân trên giường luôn, mà điều đó thì thật quá sức chịu đựng của cô. Và Syaoran bật cười khi nhìn thấy Sakura phụng phịu như thế.

- Anh cười gì thế?Tomoyo thế nào rồi hả anh?

- Cô ấy không sao?Chỉ hơi hoảng sợ một chút thôi.Bác sĩ đã cho cô ấy uống thuốc an thần và cô ấy đang nghỉ lại trong phủ luôn đấy.Ngày mai em có thể đi thăm cô ấy.

Sakura gật đầu và nhún vai một cái.

Bất chợt, ông Fujitaka và Touya đẩy cửa bước vào, Syaoran vội đứng lên nhường chỗ cho ông ngồi và lui về phía sau lưng ông.

- Con thấy thế nào rồi con gái.Có còn đau không?

- Vẫn còn một chút nhưng con không sao.Ba ơi, ai là người đã bắt cóc bọn con vậy hả ba?

- Ba không biết con àh.Sáng sớm nay Touya đã cho người giải chúng về nhà giam và đến trưa nay thì tất cả chúng đều bị giết mà chưa kịp khai lấy một câu. – ông Fujitaka lắc đầu ngao ngán đáp

Sakura sững sờ khi nghe những gì ba mình nói.Cô quay sang nhìn Syaoran ra ý muốn hỏi một điều gì đó và nhận được một cái gật đầu đồng ý của cậu.Touya bất ngờ lên tiếng:

- Công tử Ly, từ hôm qua đến giờ cậu vẫn chưa về nhà đấy, và em gái tôi thì cũng cần nghỉ ngơi nữa.Cậu mau về đi.

Nhận ra đây là một lời đuổi khách trắng trợn của Đội trưởng Cẩm vệ quân, Syaoran lập tức cáo lui

- Thưa Ngài Kinomoto, cháu về đây ăh!Nghỉ ngơi đi Sakura, ngày mai anh sẽ sang thăm em.

Rồi cậu quay người bước ra khỏi phòng, không quên phóng cho Touya một cái nhìn sắc lẹm.Sakura hướng ánh mắt giận dữ về phía Touya và trách anh trai sao lại quá thất lễ với Syaoran.Touya nghiêm mặt nói:

- Nhìn cái gì hả Quái vật?Chẳng phải em ghét thằng nhóc đó lắm sao.Anh đuổi nó đi cho em bớt ngứa mắt mà.

- EM KHÔNG PHẢI LÀ QUÁI VẬT!!! – Sakura hét lên

- Thôi nào, đừng chọc em nữa Touya, còn con Sakura, ngoan ngoãn uống thuốc rồi đi ngủ đi. – ông Fujitaka vội can thiệp.

Nói rồi, ông và Touya rời khỏi phòng, để lại Sakura và hai người thị nữ.

Hoàng đế Urushi ngồi trên đại điện nói chuyện với hai vị Đại thần

- Kinomoto đại nhân, Ly tướng quân, hôm qua Thái tử có nói với ta là Syaoran và Sakura yêu nhau, không biết hai vị có nghe về việc này chưa nhỉ?

- Tâu Bệ hạ, thần có biết về việc này vì từ lúc Sakura trở về phủ thì công tử nhà họ Ly ngày nào cũng có mặt ở đó. – ông Fujitaka mỉm cười nói trong khi Ly tướng quân thì có vẻ hơi bất ngờ.

- Thần thì chưa nghe con trai thần nói gì cả.Nhưng nếu chuyện này là thật thì thật sự quá tốt.Cô bé Sakura là tiểu thư lá ngọc cành vàng, gia thế hai gia đình lại môn đăng hộ đối nên thần không có ý phản đối gì cả.Thần sẽ rất vui mừng được đón cô bé về làm dâu nhà họ Ly – Nhưng sau đó ông lại vui vẻ nói

- Nếu đã vậy thì sáng mai ta sẽ tuyên bố ban hôn cho chúng, nhưng cứ để chúng đính hôn trước đã, còn việc kết hôn thì cứ từ từ.Còn một việc nữa đúng ra ta định đến mùa xuân mới thông báo nhưng ta nghĩ nên thông báo sớm hơn.Đó là ta và Hoàng hậu đã quyết định nạp tiểu thư Ly Miko làm Thái tử phi.Ngài hãy chuẩn bị đi Ly tướng quân, sáng mai ta cũng sẽ công bố việc này và ba ngày nữa Miko sẽ nhập cung để học tập lễ nghi cung đình.

- Thần xin cảm tạ Bệ hạ đã ban ơn – Ly tướng quân vội phủ phục xuống hết sức cung kính trong khi ông Fujitaka thì sững sờ.Đó là vì ông vốn biết Thái tử Eriol đã yêu Tomoyo, nên ông lo sợ không khéo việc này sẽ dẫn đến những chuyện không hay.

Sau khi hai người rời khỏi nơi đó thì một lát sau tả đại thần Tenoshiwa bước vào.không biết ông ta thông báo điều gì với Hoàng đế nhưng khuôn mặt Ngài lập tức tối sầm, cặp chân mày cau lại và đầy vẻ lo lắng:

- Những điều này là thật sao Tenoshiwa?

- Vâng, thưa Bệ hạ!!!

- Khanh hãy lo liệu đi – Hoàng đế ra lệnh và Tả đại thần Tenoshiwa vội vã lui ra đi thi hành

Cùng lúc đó, ở một nơi bí mật

- Con làm ta thất vọng đấy.Chỉ có hai con nhóc mà không thể giải quyết nổi sao? – Sasaki phu nhân nghiêm mặt nói với một cô gái

- Con xin lỗi thưa phu nhân. Con đã ra lệnh giết hai người đó rồi. Vậy mà lại để chúng thoát được vào phút cuối. Nhưng phu nhân yên tâm, con vừa nghĩ ra được một cách để Tomoyo Daidouji phải tự động rời khỏi Thái tử Eriol.

- Vậy thì làm đi, ta sẽ nói với Tenoshiwa giúp con một tay

Cô gái nghe thấy vậy liền nở một nụ cười mãn nguyện và lập tức cúi chào phu nhân Sasaki và quay ra. Và cô ta bắt tay vào thực hiện một âm mưu khác thật ác độc mà không bao lâu sau chính nó đã gây ra những đau khổ cho Tomoyo và Eriol.

Không hề hay biết những đau thương sắp giáng xuống, ở thời điểm này mọi người đang vui vẻ dùng trà và tận hưởng một buổi chiều mát mẻ, trong lành của những ngày đầu đông. Lúc này những gốc cây trong vườn nhà Sakura đã trụi hết lá chỉ còn trơ lại những cành cây khẳng khiu và những cơn gió thoảng qua bắt đầu se se lạnh nhưng vẫn chưa thấy tuyết rơi nên thời tiết cũng chưa lạnh lắm. Nhưng chỉ vài hôm nữa thôi mùa đông sẽ đến và những bông tuyết trắng xóa sẽ bắt đầu rơi. Hiện giờ Tomoyo đã hoàn toàn khỏe mạnh còn Sakura thì cũng đã đỡ hơn mấy hôm trước dù vai của cô vẫn còn hơi đau. Nhìn thấy Syaoran và Sakura cuối cùng cũng thành cặp khiến Eriol và Tomoyo rất mừng nên họ cứ cười luôn miệng. Hôm qua Eriol đã báo với Hoàng đế Urushi chuyện này và ông vui vẻ trao cho Hoàng hậu Mieko một ánh mắt tình quái như thầm nói Hoàng hậu đã thua cuộc ông rồi.

Trước đó mấy hôm, bà Sonomi bảo Tomoyo cứ ở lại phủ chơi với Sakura cũng được. Đó là do bà nghĩ ở lại phủ Kinomoto thì Tomoyo sẽ được an toàn hơn là ở nhà. Thế nên tối nay Tomoyo vẫn ở lại nhà Sakura còn Yu ri thì về nhà do bà Sonomi có việc bận ở một vùng lân cận kinh thành vắng nhà, vả lại cô bé cũng muốn về để dọn dẹp nhà cửa. Suốt từ hôm Tomoyo gặp chuyện không may cô bé ở suốt bên đây để chăm sóc chị nên nhà cửa cũng không ai lo. Lúc thu dọn xong và bước ra cửa, Yu ri chợt quay lại nói với Tomoyo:

- Chị, em không muốn can thiệp vào chuyện riêng của chị. Nhưng em nghĩ chị ở bên Thái tử sẽ chẳng đem lại điều gì tốt đẹp đâu. Em thật sự mong chị và anh Haruka đến với nhau.

Và rồi cô bé quay người bỏ đi không để cho Tomoyo kịp nói một lời nào. Lúc ấy Tomoyo chợt thấy khuôn mặt cô bé có một nét gì đó u ám và rất buồn nhưng cô lại cho rằng mình đã nghĩ quá nhiều nên quên chuyện đó đi mà không biết rằng tai họa sắp ập xuống chính vì sự vô tâm lúc đó của cô. Và Tomoyo đã không bao giờ tha thứ cho mình vì sự vô tâm ấy.

20. Chương 20: Bách Hợp Đỏ

Yu ri nhẹ nhàng mở cửa bước vào nhà. Trong nhà tối om nên cô quờ quạng thấp đèn lên và quay ra khóa cửa lại sau đó cô bước ra vườn sau. Ngay giữa vườn là một giàn hoa bách hợp trắng muốt với những bông hoa chỉ vừa chớm nở. Bách hợp là loài hoa mà Yuri yêu thích nhất vì nó cũng chính là tên cô. Và dưới ánh trăng đêm nay nét đẹp của hoa lại càng ắp mang một nét quý phái giống như nét đẹp của cô bé mười sáu tuổi này vậy.

Yu ri mỉm cười nhìn giàn hoa và thầm tự trách mình vì quá bận rộn mà quên không chăm sóc chúng mấy ngày nay. Nghĩ rồi cô quay đi xách một thùng nước đến bên giàn và nhẹ nhàng chậm rãi múc từng gàu nước tưới cho hoa, vừa làm cô bé vừa cất tiếng hát khe khẽ. Ai nhìn thấy cảnh tượng này đều sẽ liên tưởng đến một câu chuyện thần tiên nào đó khi trước mắt họ là một thiếu nữ xinh đẹp như hoa như ngọc bên một giàn hoa cũng đẹp không kém. Nhưng chẳng một ai biết hình ảnh đó sắp tan biến, tan biến một cách nghiệt ngã. Bởi vì lúc đó trên mái nhà có bốn bóng đen đang rình rập với sát khí vô cùng rõ rệt.

Cùng lúc đó có một bóng người cưỡi ngựa vô cùng gấp gáp trên đường, gió thổi phần phật khiến tóc anh tung bay, có những sợi tóc bay gần như che khuất tầm nhìn nhưng anh mặc kệ mà vẫn cầm cưỡi thúc ngựa thật nhanh về phía cửa nam, gương mặt đầy nét căng thẳng. Anh ấy chính là Haruka. Vừa phi ngựa, anh vừa nhớ lại cuộc đối thoại chỉ vài phút trước đây giữa anh và một người thủ hạ tin cẩn. Và lần đầu tiên trong cuộc đời anh biết đến hai chữ cầu nguyện. Từ bé Haruka đã là người không tin vào thánh thần. Anh cho rằng vận mệnh của mình sẽ chỉ do mình nắm giữ chứ không phải là bất kỳ vị thần thánh nào cả. Vậy mà giờ đây anh luôn miệng lẩm bẩm cầu nguyện Thượng đế đừng làm cái điều tàn ác đó, cầu nguyện Thượng đế hãy để cho anh đến kịp lúc.

Yu ri không hề hay biết nguy hiểm đang chuẩn bị đến với mình nên cô cứ điềm nhiên làm việc. Đột nhiên bốn người đó nhảy từ mái nhà xuống đất và đáp nhẹ nhàng trước mặt Yu ri. Yu ri hoảng sợ buông rơi chiếc gàu trên tay xuống đất và thối lui một bước, miệng lắp bắp:

- Các ... người ... là ... ai? Các người ... muốn ... làm gì?

- Chúng tôi là ai không quan trọng. Chúng tôi không muốn làm việc này, nhưng đã là lệnh của chủ nhân thì không thể không làm. Nếu cô muốn trách thì cô hãy trách chị gái cô đấy. Nếu cô ta không có quan hệ với Thái tử Eriol thì sẽ không có những việc như thế này xảy ra. – Một kẻ nhếch mép cười khẩy.

Nói rồi bốn kẻ vung kiếm lên và bốn thanh kiếm lao đi như xé gió đâm thẳng vào thân hình bé nhỏ của Yu ri. Đúng lúc đó Haruka tông cửa chạy đến nhưng đã quá muộn, bốn thanh kiếm ấy tất cả đã xuyên thẳng qua người cô bé...

- K...H...Ô...N...G!!!!!!..... – Haruka hét lên đau đớn

Nghe thấy tiếng hét bốn kẻ ấy vội vàng rút kiếm ra thật mạnh và những dòng máu từ cơ thể Yu ri theo đó bắn vọt ra, phun thẳng lên những bông hoa bách hợp trắng muốt khiến chúng đổi sang màu đỏ, màu của những giọt máu và Yu ri thì ngã ngược người về phía sau. Haruka kinh hoàng trước gì đang xảy ra trước mắt vội chạy đến điên cuồng chém tán loạn vào bốn kẻ lạ mặt. Những đường kiếm của anh vô cùng uy dũng và đầy sát khí, thậm chí nhất nào cũng có thể lấy mạng đối phương ngay tức thì. Và quả đúng vậy, lúc này anh không còn đủ tỉnh táo để ra những đường kiếm giữ mạng cho đối phương, tất cả đều là những nhát kiếm rất sâu và đâm ngay chỗ hiểm của chúng. Chỉ trong vài phút anh đã đánh ngã hết bốn tên rồi chạy đến bên Yu ri, đỡ cô bé dựa vào lòng mình:

- Em... sao rồi Yu ri?

- Em...em...em.Anh Haruka, em sắp chết rồi phải không anh? Trước khi chết lại được.... nhìn thấy anh như thế này quả thật là tốt quá.

- Em nói ngốc nghếch gì vậy.Anh đưa em đến chỗ bác sĩ, em sẽ không sao đâu. – Haruka định bế cô bé dậy nhưng Yu ri lắc đầu:

- Vô ích thôi anh, em biết là không kịp nữa rồi.Em xin anh,... hãy để em được ra đi trong vòng tay anh như thế này.vì với em ...thế là đủ.

...Từ khi anh xuất hiện thì em đã yêu anh, yêu anh rất nhiều. Nhưng em biết ...trong tim anh chỉ có hình bóng chị Tomoyo, chính vì vậy mà em đã im lặng và chôn giấu mối tình ấy vào tận đáy lòng. Em muốn quên anh,... nhưng em làm.không được, mỗi một ngày em lại yêu anh nhiều hơn. Em đã đau khổ biết bao. Nhưng giờ đây, em không còn đau khổ nữa. Vì em đã nói được rồi.Còn bây giờ, ...anh hãy làm cho Tomoyo hạnh phúc nhé.!

- Em đừng nói nữa Yu ri, đừng nói nữa Yu ri! – Haruka nói trong nước mắt – Anh hiểu hết, ...hiểu hết...Anh thật sự đã có lỗi với em.Anh không thể yêu em, anh đã khiến em đau khổ, và bây giờ anh lại không thể cứu được em.

- Em không trách gì anh cả. Nếu có kiếp sau...em cũng xin được tiếp tục yêu anh. Đến lúc đó hãy yêu em nhé Haruka. Vì...em ...mãi... mãi ...yêu...anh.

Và rồi hai mắt Yu ri từ từ khép lại, cánh tay cô bé buông thõng xuống, thân hình cô nhẹ hẫng đi.Haruka đau đớn hét lên:

- K...H...Ô...N...G!.....YU RI.....TỈNH LẠI ĐI EM,TỈNH LẠI NHÌN ANH ĐI...ANH XIN EM ĐẤY!!!!!!!!!!!!Y...U...R...I.....

Nhưng Yu ri không còn cử động, cũng không còn nghe thấy Haruka nói gì nữa, cô bé đã ra đi mặc cho Haruka kêu gào thế nào cô vẫn không mở mắt ra.Haruka đặt cô nằm xuống và quay sang nhìn bốn tên kia với ánh mắt tràn đầy lửa hận:

- NÓI MAU, CÓ PHẢI CHÍNH HOÀNG ĐẾ ĐÃ RA LỆNH CHO NGƯỜI LÀM VIỆC NÀY ĐÚNG KHÔNG?

- Đừng, đừng giết chúng tôi.Chúng tôi chỉ làm theo lệnh của bệ hạ thôi, đừng giết ...

Chỉ kịp nói đến đó thì tên đó đã im bật, ấy là vì lưỡi kiếm của Haruka đã xuyên thẳng qua người hắn khiến hắn la lên một tiếng và tắt thở.Haruka rút kiếm thật mạnh và quay sang chém chết luôn ba tên còn lại, và máu của chúng tiếp tục bắn lên những đóa hoa bách hợp khác trên giàn.

Trước đó không lâu nơi đây đã có một cảnh sắc tuyệt đẹp, còn bây giờ nó đã hóa thành một cảnh vật tang thương và đáng sợ. Xác chết bốn tên đàn ông nằm dưới đất, mắt mở to kinh hoàng vì chết quá đột ngột và rõ ràng trước khi chết đã hoảng sợ cực độ, gần đó là một chàng thanh niên với ánh mắt thần thờ như không còn một chút sinh khí và đôi bàn tay nhuộm đầy máu đang ôm một thiếu nữ mình cũng đầy máu không kém.

Máu loang lổ trên chiếc váy trắng cô mặc, lấm lem trên mặt cô, trên hai gò má, trên khóe môi, còn đôi mắt thì nhắm nghiền như đang ngủ. Giàn hoa bách hợp trắng muốt phía trên cao giờ đây được nhuộm bởi một màu máu đỏ tươi, từng bông hoa lấm tấm những giọt máu, có những giọt rơi nhẹ từ trên cánh hoa xuống đất trong khi ánh trăng mất dấu hết vẻ dịu dàng diễm lệ, lúc này trông nó lạnh lẽo và dường như cũng mang một màu đỏ. Nhưng mặc kệ tất cả, Haruka vẫn ôm lấy thân hình bé nhỏ của Yu ri ngồi im lìm như thể cho đến sáng. Anh mỉm cười:

- Em chỉ ngủ thôi mà, đến sáng em sẽ lại thức dậy và sẽ cười thôi phải không Yu ri?

Lúc trời hừng sáng, đột nhiên có tiếng người nói ở phía trước nhà và rồi bốn người nhóm Tomoyo xuất hiện. Và ngay khi nhìn thấy những gì trước mắt mình, Tomoyo hét lên kinh hoàng, đâm bổ đến bên Haruka:

- Đã xảy ra chuyện gì vậy Haruka? Yu ri làm sao vậy?

- Là lỗi của anh, anh đã đến trễ một bước, anh đã không thể bảo vệ Yu ri. Anh... - Haruka gục đầu trên xác Yu ri.

- K..h...ô..n...g, không thể như vậy được. ANH NÓI DỐI!!! YU RI SAO CÓ THỂ CHẾT ĐƯỢC – Tomoyo thét lên

- Anh cũng mong là mình nói dối, nhưng tất cả là sự thật, Yu ri đã bị sát hại.

- Là...ai,... ai đã làm việc này???? – Eriol run người hỏi

- IM ĐI!!!! CHÍNH CHA CẬU ĐÃ LÀM VIỆC NÀY. MỘT NGƯỜI THÂN TÍN CỦA TÔI ĐÃ BÁO VỚI TÔI NHƯ THẾ VÀ BỌN CHÚNG CŨNG THỪA NHẬN LÀ DO CHA CẬU ĐÃ SAI CHÚNG ĐẾN. ÔNG TA MUỐN CẢNH CÁO TOMOYO ĐỪNG Ở GẦN CẬU BẰNG CÁCH NÀY ĐÂY, BẰNG CÁCH LẤY ĐI MẠNG SỐNG CỦA MỘT NGƯỜI. – Haruka thét vào mặt Eriol

- Anh...anh... nói dối. Tại sao cha tôi lại làm như thế chứ. Tôi ...tôi không tin.

- Tôi không hề nói dối. Cha cậu đã từng làm những điều còn khủng khiếp hơn thế này rất nhiều. Cậu cứ hỏi ông ta đi, xem ông ta có dám nói thật với cậu không.

Nghe đến đó Syaoran và Sakura giật thót người nhìn nhau đầy hoài nghi trong khi Eriol sững sờ trước những gì Haruka vừa nói.

Tomoyo không tham gia vào câu chuyện, cô lặng lẽ rút ra một chiếc khăn tay và nhẹ nhàng lau những giọt máu trên khuôn mặt Yu ri. Cô làm việc đó thật cẩn thận và chậm chạp. Đoạn cô bảo Haruka đưa Yu ri vào nhà, đặt cô bé lên giường, rồi cô bảo mọi người ra khỏi phòng, còn mình thì bê đến một chậu nước, lau sạch cơ thể và lấy một bộ quần áo mới thay cho em gái. Nhìn Yu ri bây giờ lại càng giống như đang ngủ hơn trước.

Sau đó cô bước ra vườn, nhìn thấy chiếc gàu nằm chổng chơ dưới đất và thùng nước ở gần đó, cô hiểu em gái mình lúc gặp nạn đang tưới hoa. Thế là cô nhặt lấy chiếc gàu và nhẹ nhàng múc từng gàu nước dội nhẹ nhàng lên từng bông hoa một, rửa hết đi những màu sắc tang tóc, trả lại màu trắng tinh khôi cho chúng. Cô cứ lặng lẽ làm những việc đó mà không nói một lời nào. Mọi người nhìn cô đầy đau đớn. Họ đã đến định giúp cô nhưng chỉ nhận từ cô những cái lắc đầu thế nên họ đành lui ra xa và nhìn cô. Cả ngôi nhà không một tiếng nói, chim chóc cũng im lặng, chỉ có tiếng những giọt nước rơi lạnh tanh và tiếng gió thổi rít bên tai.

Và rồi những bông tuyết đầu mùa bắt đầu rơi, từng bông, từng bông một rớt trên mặt đất, trên mái tóc của Tomoyo nhưng dường như cô không còn nhận thức được gì nữa, với cô bây giờ chỉ có những bông hoa bách hợp và những hồi ức. Cô nhớ khi hai chị em còn nhỏ, mỗi buổi chiều được ba đưa ra sông Tomoeda thả diều, hái hoa. Yu ri luôn chạy theo sau lưng cô, nhớ những chiếc vòng hoa hai chị em cùng tết và đội lên tóc nhau. Trong căn nhà này, mỗi một nơi đều có hình bóng của Yu ri, là góc nhà nơi Yu ri thường chui vào mỗi khi ba anh em chơi trốn tìm, là chiếc ghế Yu ri ngồi mỗi bữa cơm, là chiếc giường Yu ri nằm mỗi buổi tối, là chiếc giếng nước mỗi buổi chiều Yu ri đứng kéo nước. Tomoyo vẫn còn nhớ hai chị em đã từng nghịch ngợm, lấy nước té lên người nhau để bị mẹ mắng. Buổi chiều ấy tràn ngập tiếng cười khanh khách vang nhà của hai chị em. Và giàn hoa bách hợp Yu ri vẫn đứng lặng người ngắm nhìn mỗi khi ánh chiều tà đổ bóng. Tất cả các cảnh vật vẫn còn nguyên vậy mà giờ đây Yu ri đã không còn hiện diện.

Em gái cô nằm im lìm trên giường, mắt không mở, khóe môi không có một nụ cười, miệng không cất vang tiếng hát. Không gì nữa, bởi vì nó chỉ còn là một cái xác không hồn. Nghĩ đến đó Tomoyo chợt thấy nước mắt mình vỡ ra, lăn ra dài trên hai gò má, rơi xuống vạt áo, từng giọt, từng giọt một và rồi cô ngã ra bất tỉnh. Chiếc gàu trên tay cô rơi xuống đất, nước từ trong gàu đổ ra lênh láng cuốn trôi đi những vệt máu trên mặt đất. Nỗi đau này dường như là quá sức chịu đựng với Tomoyo bé nhỏ. Mọi người vội chạy lại đỡ Tomoyo vào trong phòng.

Sau khi đỡ Tomoyo lên giường, trong lúc Haruka bỏ xuống bếp tìm nước còn Eriol ngồi lặng người bên cạnh Tomoyo thì Syaoran nắm tay Sakura kéo cô ra ngoài:

- Sakura, em có nghĩ việc này là do Bệ hạ làm không?

- Em không biết Syaoran. Em không dám tin Bệ hạ lại làm ra việc này đâu. Nhưng mà, trước đây...

- Anh hiểu em muốn nói gì. Anh cũng nghĩ như em vậy. Bây giờ em ở đây chăm sóc cho Tomoyo, anh sẽ đi tìm phu nhân Daidouji.

Nói rồi, Syaoran quay người bỏ về phía cửa trước, Sakura vừa quay vào phòng đã thấy Eriol đứng bên cửa chờ mình.

- Cậu biết điều gì đúng không Sakura? Cậu và Syaoran giấu tớ điều gì đúng không Sakura? Nói đi, nói cho tớ biết đi. Nếu không tớ sẽ phát điên lên mất. Nói đi Sakura!!!!

Eriol nắm lấy vai của Sakura lắc mạnh khiến Sakura kêu lên thảng thốt vì đau. Sức nhớ đến vết thương trên vai Sakura vẫn chưa bình phục, Eriol vội buông cô ra:

- Tớ xin lỗi. Nhưng cậu hãy nói cho tớ biết đi Sakura. Tớ xin cậu, nói đi mà!!!!

21. Chương 21: Những Buổi Lễ

Sakura nhìn Eriol một cách ngần ngừ rồi cô đem chuyện mà bà Kaede Suginatsu đã từng kể cho cô nghe kể lại với Eriol. Eriol gần như không tin vào tai mình khi nghe những chuyện này. Cậu không thể ngờ cha mình lại là người có thể làm ra những việc hại người đến kinh khủng như vậy. Cậu gần như nổi điên lên:

- Tớ không tin đâu Sakura. Phụ vương tớ không thể là người như thế. Cậu cũng biết mà, phải không?

- Tớ... tớ... cũng không muốn tin đâu. Nhưng ba tớ đã xác nhận những việc đó là sự thật mà – Sakura cúi mặt xuống đầy vẻ bối rối

- KHÔNG, CHUYỆN ĐÓ KHÔNG PHẢI LÀ SỰ THẬT! – Eriol hét lên

- Chuyện đó chính là sự thật! – Haruka hắng giọng từ phía ngoài cửa

Không biết từ lúc nào mà Haruka xuất hiện trở lại và anh đang đứng ngay cửa phòng nhìn vào. Và rồi anh từ từ bước vào phòng, trên tay bưng một chậu nước nhỏ. Sau khi đặt chậu nước xuống bàn, anh nhẹ nhàng bảo Sakura lau mặt cho Tomoyo, thông thả ngồi xuống một chiếc ghế và nói một cách chậm rãi

- Thật ra tôi không bao giờ muốn nói ra nhưng có lẽ tôi không thể giấu hơn được nữa. Tôi là con trai duy nhất của Tả đại thần Tenoshiwa nhưng tôi vốn không hòa thuận với cha mình nên tôi đã tự ý rời khỏi nhà từ lâu rồi. Chính vì vậy mà tôi biết rất rõ sự thật, vì gia tộc Sasaki và gia tộc Tenoshiwa vốn rất thân thiết mà. Tôi không biết vì sao cha mình lại im lặng trước sự việc trên nhưng nó chắc chắn là sự thật. Hoàng tử Urushi đích thực là đã sát hại anh trai mình và cả gia tộc Sasaki để giành quyền lực.

Eriol há hốc miệng nhìn Sakura khi nghe những lời này còn Sakura thì buồn bã tránh ánh mắt của cậu. Không màng đến thái độ của hai người, Haruka lại tiếp tục:

- Lúc trời vừa sẩm tối, một thuộc hạ thân tín của tôi đã báo với tôi rằng Hoàng đế muốn bí mật cảnh cáo

Tomoyo bằng cách sát hại Yu ri nên tôi vội vã đến đây nhưng đáng tiếc là không kịp. Yu ri đã... - Anh bỏ dở câu nói nửa chừng.

Eriol lúc này gần như mất hết sinh khí. Cậu ngồi im lặng, đầu gục vào hai cánh tay, những lọn tóc lòa xòa phủ xuống che khuất khuôn mặt cậu. Mãi một lúc lâu sau mới nghe thấy tiếng cậu vọng lên:

- Là thật sao? Cha tôi thật sự là một con người đáng sợ như thế sao? Tại sao, tại sao lại như thế? – Giọng nói của cậu vô cùng chua chát

- Ông ấy biết nếu ra mặt phản đối chuyện của cậu và Tomoyo thì chắc chắn sẽ bị cậu phản ứng mạnh nên ông ta dùng cách này. Bằng cách này nếu không làm Tomoyo vì sợ hãi thì cũng khiến cô ấy day dứt, dần vật mà rời khỏi cậu. Ông ta quả là cao tay ẩn và tàn nhẫn vô cùng. Ông ta đã dám giết cả một gia tộc và cả anh trai mình thì một cô gái thường dân như Yu ri có là gì đâu. – Haruka lắc đầu buồn bã

- Và ông ấy đã thành công!

Giọng Tomoyo bất ngờ vang lên khiến ba người trong phòng giật nảy người. Không biết cô tỉnh dậy từ lúc nào nhưng lúc này cô đang ngồi trên giường và phóng ánh mắt buồn bã về phía Eriol.

- Em nói gì cơ Tomoyo? – Eriol sửng sốt hỏi lại

- Em nói là ông ấy đã đạt được mục đích rồi. Em quả thật là không thể tiếp tục qua lại cùng anh được nữa – Tomoyo cúi mặt nói

Cả ba người còn lại trong phòng vô cùng bất ngờ trước những gì Tomoyo vừa nói. Và không để cho ai kịp có phản ứng nào, Tomoyo đã nói tiếp:

- Em biết là anh không có lỗi gì cả nhưng em làm sao mà có thể qua lại với con trai kẻ đã giết em gái em chứ. Em ... không ... thể ... Eriol!!!! – Giọng Tomoyo nhòe nước mắt

- KHÔNG, TOMOYO!!! ANH KHÔNG CHẤP NHẬN ĐAU – Eriol hét lên

- Chúng ta không có sự chọn lựa nào khác. Cả đời em sẽ không bao giờ tha thứ cho mình vì việc hôm nay. Em là kẻ đã gián tiếp hại chết Yu ri, và kẻ giết nó là cha anh, là HOÀNG ĐẾ TÔN KÍNH – Tomoyo nhấn mạnh bốn chữ cuối cùng – Chính vì vậy, từ bây giờ, anh hãy rời xa em đi. Em không còn muốn nhìn thấy anh nữa.

- Tomoyo, em không thể làm như thế - Eriol hướng ánh mắt van lơn nhìn Tomoyo

- Em xin lỗi Eriol. Anh hãy đi đi

- Tomoyo.....!!!!

- ĐI ĐI!!!! – Tomoyo hét lên

- Cậu về trước đi Eriol, tớ xin cậu đấy! – Sakura nói bằng giọng năn nỉ

Eriol đứng lặng người đau đớn một hồi lâu rồi quay người chạy như bay ra khỏi phòng. Cậu không hề giảm tốc độ, cứ như thể chạy mãi, chạy mãi trên đường. Gió lạnh thổi qua mặt, qua lưng cậu, luồn cả vào từng thớ thịt nhưng cậu đã không còn cảm thấy gì nữa. Trong cậu giờ đây chỉ còn những nỗi đau như muốn xé nát ruột gan. Chỉ trong một ngày cậu đã phải chịu quá nhiều những cú sốc. Đầu tiên là cái chết của Yu ri, sau đó là sự thật khủng khiếp về những việc cha cậu đã làm và cuối cùng là thái độ xua đuổi của Tomoyo. Tất cả những việc ấy xoay vòng trong đầu bám riết lấy tâm trí và cứ thế dầy vò trái tim cậu.

Trong khi đó, Tomoyo cũng không khá hơn Eriol là bao. Trước mặt cậu cô có vẻ khá cứng cỏi và kiên quyết nhưng khi Eriol vừa khuất bóng thì cô hoàn toàn sụp đổ. Cô đã mất Yu ri – đứa em gái yêu thương và giờ đây cô mất nốt Eriol – người mà cô yêu hơn bất cứ ai trên đời, nhưng sau tất cả mọi chuyện Tomoyo không biết rằng mình sẽ phải đối diện với cậu như thế nào. Cô biết rõ Eriol không có lỗi gì trong chuyện này nhưng cha cậu đã giết em cô. Vì vậy cô làm sao có thể tiếp tục gặp gỡ, tiếp tục yêu cậu. Khi nằm im trên giường nghe cậu, Haruka và Sakura nói chuyện cô đã thầm cầu nguyện rằng tất cả chỉ là một sự hiểu lầm nhưng rồi cuối cùng dường như nó đã là sự thật và Tomoyo đã không biết làm gì khác là quyết định rời xa Eriol.

Và cứ thế Tomoyo ngồi bần thần trên giường cho đến khi trời sáng mặc cho ánh mắt của Haruka và Sakura nhìn cô đầy lo lắng, bởi cô đang theo đuổi những suy nghĩ của riêng mình.

Sáng hôm nay mọi người đều nhìn thấy bầu trời vô cùng ảm đạm với một màu xám xịt, gió thì không ngừng gào thét khiến người ta cảm thấy rất sợ. Bà Sonomi dường như không còn sức sống, bà không ngừng khóc lóc gọi tên con gái, anh Yamazaki thì cảm lạnh bước từng bước một bên cạnh mẹ. Tomoyo khoác trên người một bộ váy màu đen, đôi mắt không sa một giọt lệ nào và im lặng cất bước bên cạnh cỗ quan tài từ nhà cho đến nghĩa trang. Và cũng chính cô là người đầu tiên ném bông hoa bách hợp xuống nấm mồ. Vào một ngày đầu đông, khi những bông tuyết rơi càng lúc càng nặng hạt hơn, có một linh hồn bé bỏng đã về với Thượng đế, nhưng cô đã để lại trong lòng những người tiền đưa một niềm đau khôn nguôi. Số người đi đưa tiễn không nhiều, chỉ có mẹ cô, anh cô, người con trai cô yêu bằng cả trái tim, Sakura và Syaoran, tất cả đều đau buồn trước sự ra đi của cô và đặc biệt là chị gái cô. Cô gái bé nhỏ Tomoyo đang gánh chịu quá nhiều nỗi đau. Trong cô đang lẫn lộn nhiều cảm xúc, cô vừa cảm hận kẻ đã làm chuyện khủng khiếp này, vừa đau đớn khi kẻ đó là cha người mình yêu và hơn hết cô căm hận chính bản thân mình. Vì sự xuất hiện của cô mà quá nhiều việc đã xảy ra, ba người đã bỏ mạng chỉ vì cô. Họ đều là những người vô tội nhưng chỉ vì cô mà gặp phải chuyện bất trắc và trong số đó lại còn có cả Yu ri nữa. Chính vì thế mà Tomoyo không thể tự tha thứ cho mình, và cô đã tự trừng phạt mình, bằng cách bắt mình rời xa Eriol, rời xa người con trai mà cô yêu hơn bất kỳ ai.

Và hoàn toàn trái ngược với khung cảnh tang thương của nghĩa trang nơi Yu ri vĩnh viễn yên nghỉ là khung cảnh xa hoa, tráng lệ của tòa lâu đài nguy nga, lộng lẫy. Lúc này người ta đang nô nức chào mừng sự kiện tiểu thư nhà họ Ly được chính thức tấn phong là thái tử phi.

Phía trên cao của Đại điện, Hoàng đế và Hoàng hậu đang ngự trên hai chiếc ngai uy nghi, đứng một bên là Thái tử Eriol mặt mày đầy ưu phiền. Ở phía dưới là 1 tấm thảm đỏ trải dài ngay giữa Đại điện khắp chiều dài ra đến tận cửa. Hai bên thảm là các bá quan văn võ. Tất cả mọi người đều đang đeo trên mặt mình một cái mặt nạ vui mừng hơn hớn để làm đẹp lòng Hoàng tộc và nhà Thái tử phi. Nhưng người ta thấy lạ khi trong số Tam đại gia tộc chỉ có sự hiện diện của tiểu thư Chiharu Tenoshiwa mà hoàn toàn vắng bóng tiểu thư Sakura Kinomoto và nhất là anh trai thái tử phi – công tử Ly Syaoran. Dĩ nhiên việc này không qua khỏi mắt Hoàng đế nhưng ông phớt lờ như không biết. Còn hai vị Hữu đại thần và Đại tướng quân thì cũng tảng lờ. Ông Fujitaka biết hôm nay Sakura và Syaoran đã tham dự tang lễ của Yu ri nên không đến. Còn ông Kakuyo còn biết rõ hơn vì sao con trai mình không đến. Chỉ vì tối hôm trước ông và cậu ta đã cãi nhau một trận to. Nguyên nhân là vì Syaoran phản đối việc để Miko nhập cung. Cậu biết quá rõ tình cảm của Thái tử Eriol dành cho ai nên không muốn em gái mình vì trở thành một con cờ chính trị của cha và Hoàng đế mà ép mình vào một cuộc hôn nhân không tình yêu. Dĩ nhiên ông Kakuyo không đồng ý với quan điểm này nên hai cha con đã tranh cãi rất nảy lửa và Syaoran đã tuyên bố sẽ không tham dự lễ tấn phong này.

Sau một hồi kèn hiệu, vị tiểu thư xinh đẹp của nhà họ Ly từ từ bước vào Đại điện trong ánh mắt ngưỡng mộ của tất cả những người hiện diện ở đó. Cô bé mới 16 tuổi nhưng đã vô cùng rạng rỡ và tràn đầy tự tin bước từng bước một trên dải thảm đỏ và rồi cô đứng lại khẽ nhún mình, cúi đầu cung kính chào Hoàng đế và Hoàng hậu. Hoàng đế mỉm cười cho phép cô bình thân và bắt đầu tuyên bố việc tấn phong thái tử phi. Kể từ bây giờ tiểu thư sẽ sống trong cung để học tập lễ nghi và sau hai năm nữa sẽ chính thức làm lễ kết hôn. Ngoài ra ông cũng tuyên bố chính thức ban hôn để cho công tử Ly Syaoran và tiểu thư Sakura Kinomoto được đính hôn với nhau, còn bao giờ kết hôn sẽ do hai gia đình định đoạt. Và ngay khi lời tuyên bố này ban ra xung quanh đã nổi lên nhiều tiếng xì xào. Dĩ nhiên việc liên kết hôn nhân giữa các đại gia tộc không phải là việc lạ nhưng trong tình thế hiện nay người ta biết như vậy gia tộc Tenoshiwa đã bị lâm vào tình trạng cô lập khi mà gia tộc Ly vừa liên kết hôn nhân với Hoàng gia và gia tộc Kinomoto. Và thế là buổi lễ tấn phong diễn ra vô cùng êm đẹp trong thái độ vui vẻ giả dối của những người tham dự.

Lúc này, cả nhà Daidouji đã về đến nhà và mạnh ai làm công việc của mình, không ai thốt ra một lời nào. Bà Sonomi hướng ánh mắt biết ơn thành khẩn về phía Syaoran và Sakura và bảo bọn trẻ hãy về nhà nghỉ đi. Bà biết hôm nay là lễ tấn phong Thái tử phi mà hai đứa trẻ này đã bỏ không tham dự chỉ để đến đây đưa tiễn con gái bà mà nhất là đó lại là em gái Syaoran nên bà rất biết ơn. Hai người trẻ tuổi nhìn bà đầy ái ngại rồi buồn bã chào tạm biệt bà và ra về.

Syaoran đưa tay chỉnh lại chiếc khăn choàng trên cổ Sakura và nói:

- Đừng buồn phiền nữa Sakura, em phải mạnh mẽ lên thì mới là chỗ dựa cho Tomoyo được chứ. Hiện nay Tomoyo đang rất tệ đấy, nên em cũng đừng có sắm cái vai u sầu giống cô ấy.

- Em biết rồi, em sẽ cố gắng an ủi Tomoyo mà. Nhưng có thật là anh sẽ không việc gì chứ. Hôm nay là lễ tấn phong mà. Em thì không sao vì ba em sẽ chẳng la mắng gì đâu, nhưng còn anh?

- Àh, đừng lo, ba anh sẽ chẳng làm gì được anh đâu. Nhưng anh nghĩ chúng ta nên tham dự tiệc chúc mừng tối nay, nếu không em gái anh sẽ buồn lắm. Hơn nữa chúng ta cũng phải xem Thái tử thế nào rồi. Chắc cậu ta cũng đang đau khổ lắm đây.

- Uhm, Eriol thật tội nghiệp, bị Tomoyo xua đuổi rồi bây giờ còn bị ép lấy một người mình không yêu nữa chứ. Ah, ... em xin lỗi Syaoran, em không có ý nói xấu gì Miko đâu.

- Không sao, anh cũng hiểu điều đó mà. Đó cũng là lý do anh phản đối hôn sự này. Thôi nào, anh sẽ đưa em về nhà. Tối nay anh sẽ sang đón em vào cung.

Nói rồi Syaoran nắm lấy tay Sakura cùng nhau rảo bước về phía Chu tước môn. Trên đầu hai người những bông tuyết rơi liên tục trắng xóa cả mặt đường, gió thổi từng cơn lạnh buốt. Mùa đông ở Tomoeda là thế đấy, vô cùng lạnh lẽo và khắc nghiệt cũng như lòng người vậy.

- Tomoyo, em đừng như thế nữa. Em hãy ăn chút gì đi. Em không ăn gì đã ba ngày rồi còn gì. – Haruka đến bên giường Tomoyo năn nỉ

- Mặc kệ em Haruka, em không muốn ăn gì đâu. – Tomoyo mệt mỏi cất tiếng nói

Haruka ngần ngừ nhìn Tomoyo đầy lo lắng mà không biết mình nên làm gì rồi anh thở dài bước ra khỏi phòng. Anh chợt thấy bà Sonomi đang đứng lặng người chỗ ngạch bếp nhìn ra vườn. Anh đến bên khoác thêm một chiếc áo ấm cho bà khiến bà giật nảy người

- Là cháu sao Haruka. Cháu nên về nhà nghỉ đi. Cháu đã mệt mỏi suốt mấy ngày qua rồi.

- Cháu vẫn khỏe thưa cô. Cháu lo lắng cho cô và Tomoyo hơn.

- Tội nghiệp con bé Tomoyo. Nó đã quá đau khổ trước cái chết của Yu ri rồi. Cô và Yamazaki chẳng trách gì nó cả. Nhưng hình như vì vậy mà nó càng ray rứt hơn. Cháu hãy lựa lời nói cho nó hiểu là cô và anh nó vẫn yêu thương nó như thế thôi.

- Cháu biết rồi thưa cô!!!

Haruka vội vã bước trở lại vào phòng của Tomoyo. Anh đến bên giường cô và vực cô ngồi dậy và anh nói gần như quát vào mặt cô:

- Em nghe đây Tomoyo, em mà cứ như thế này thì anh tin rằng Yu ri sẽ không bao giờ tha thứ cho em. Con bé đã hy sinh vì cái gì hả Tomoyo? Chẳng phải là vì hạnh phúc của em sao. Em bây giờ có giống như đang hạnh phúc không? Em nghĩ em sống như thế này là xứng đáng với Yu ri sao?

- Nhưng em biết phải làm gì bây giờ? Em không thể giết Hoàng để được. Em chưa bao giờ nghĩ đến việc giết bất kỳ một ai mà cho dù em có dám làm thì em cũng không đủ khả năng. – Tomoyo hướng ánh mắt đau khổ về phía Haruka

- Em không cần làm gì cả. Chỉ cần em là chính em, sống thật hạnh phúc là đủ. Còn những việc khác hãy để anh lo, được chứ?

- Anh định làm gì Haruka? Anh định giết Hoàng để trả thù sao? – Tomoyo hoảng sợ hỏi

- Anh cũng đang rất muốn làm thế lắm đấy. Nhưng anh tin Yu ri không muốn ai trong chúng ta làm cái việc ấy nên anh sẽ không làm. Anh sẽ chỉ làm cái việc mà con bé nhờ anh thôi. Đó là mang lại hạnh phúc cho em. Em có hiểu không?

- Em... Haruka – Tomoyo ngỡ ngàng

- Anh hiểu Tomoyo. Anh không bắt em quên Eriol Hiragizawa, vì đó là điều quá khó khăn. Anh sẽ giúp em làm điều đó. Anh tin một ngày nào đó em sẽ yêu anh. Còn bây giờ, em hãy quên những việc đau buồn và vui vẻ trở lại. Mẹ em và gia đình này cần bàn tay em chăm sóc đấy.

Tomoyo nhìn Haruka cảm kích rồi gục vào lòng anh khóc lên rưng rức. Và sau khi ngủ li bì suốt một ngày, Tomoyo tỉnh dậy, hoàn toàn tươi tắn dù đôi mắt vẫn chất chứa đầy ưu phiền. Cô bắt tay vào dọn dẹp nhà cửa, nấu một bữa cơm nóng cho cả nhà và chăm sóc mẹ. Cả nhà Daidouji cùng quây quần bên bàn ăn dù giờ đây họ đã thiếu mất một thành viên. Nhưng điều đó thì đã sao, cô bé vẫn tồn tại trong tâm hồn họ, đó là chưa kể có thêm sự hiện diện của Haruka càng khiến căn nhà vốn lạnh lẽo suốt thời gian qua trở nên ấm cúng hơn. Thế còn hơn rất nhiều so với buổi tiệc mà Syaoran và Sakura đang tham dự.

Hoàng cung tối nay còn lộng lẫy rực rỡ hơn ban ngày nhiều với hàng ngàn ngọn đèn thấp sáng rực, những món ăn sơn hào mỹ vị được bày ra, những ly rượu vang được đổ tràn, râm ran khắp nơi là tiếng nhạc, là tiếng người nói cười, là tiếng chúc tụng nhưng nó vô cùng lạnh lẽo và giả tạo. Sau khi hoàn tất trách nhiệm khiêu vũ bản đầu tiên mở màn buổi tiệc, Eriol rút vào một góc ngồi buồn bã. Tomoyo vừa nói lời cắt đứt với cậu hôm trước thì hôm sau cậu nhận được lệnh phải kết hôn với một cô gái khác mà cậu không yêu. Cậu đã ra sức phản đối cuộc hôn nhân với Ly Miko mà không được nên cậu đành chấp hành nó một cách miễn cưỡng, trong đầu không ngừng suy nghĩ cách để đảo ngược tình thế. Thêm vào đó là sự vắng mặt của Sakura và Syaoran càng khiến cậu buồn phiền. Vì thế mà cậu cũng có đôi chút tủi thân, cậu nghĩ rằng họ đã bỏ rơi cậu. Nghĩ đến đó cậu chợt thấy sống mũi mình cay cay. Chợt có một bàn tay đặt lên vai Eriol:

- Cậu thế nào rồi Eriol? – Sakura đứng từ phía sau lưng nhìn cậu và nói

- Sakura, Syaoran, hai người đến rồi sao? Tôi cứ nghĩ hai người bỏ mặc tôi rồi chứ. Tôi như sắp phát điên lên đây – Eriol vui mừng kêu lên như đứa trẻ nhìn thấy mẹ

- Chúng tôi không bỏ rơi người Thái tử.Sáng nay là đám tang của Yu ri nên chúng tôi không thể tham dự lễ tấn phong.

- Àh, đám tang... - Eriol cất giọng buồn bã – Tomoyo thế nào rồi?

- Vẫn tệ lắm, cô ấy không ăn uống, cũng không nói năng gì cả.Cứ như là người mất hồn ấy – Sakura lắc đầu buồn bã

- Hãy cố gắng động viên cô ấy.Ngay sau khi thoát khỏi mấy vụ tiệc tùng này, tôi sẽ đến đó và thuyết phục cô ấy.

- Việc đó từ từ tính.Bọn này cũng chẳng muốn tham dự mấy buổi tiệc này nếu không phải vì cậu.Trông thật là giả tạo. – Sakura bĩu môi nhìn đám người đang khiêu vũ trong điệu nhạc quay cuồng.

Eriol mỉm cười, một nụ cười hiếm hoi trong khi Syaoran nhún vai vô thưởng vô phạt.

- Đi thôi, Sakura, chúng ta phải đến chào Hoàng đế, Hoàng hậu và mọi người cái đã.Thái tử đợi một lát nhé!!!! – Syaoran bất chợt quay sang nói với Sakura

Sakura chán nản đứng lên khỏi chiếc ghế êm ái trong khi Eriol gật đầu dễ dãi.Hai người tiến đến hành lễ trước người lớn, lắng nghe một vài lời trách móc nhẹ nhàng vì đã không tham dự lễ tấn phong sáng nay, và vô số lời chúc tụng của những đại quan cho hôn nhân của họ.Thế là cũng như mọi người, Sakura và Syaoran tự đeo vào mặt mình cái mặt nạ vui vẻ giả dối nhưng chỉ cần khuất người là Sakura lập tức sa sầm mặt khó chịu còn Syaoran thì đổi thái độ lạnh lùng ngay tức khắc.

- Ráng một chút đi Quái vật, em đang sắm vai tốt đấy, và đừng có phá hỏng công sức của mình – Touya cất tiếng từ phía sau

Sakura quay lại và vui mừng khi gặp được Touya còn Syaoran gật đầu cúi chào anh.Nói xong anh vội vã bỏ đi không quên quắc mắt nhìn Syaoran một cái và buông một câu đe dọa:

- Đợi đó đi.Chúng ta còn nhiều việc phải nói đấy.

Sakura thờ dãi nhìn theo bóng Touya khuất dần và cùng Syaoran quay lại chỗ Eriol.Và cứ thế ba người ngồi nói chuyện với nhau cho đến khi tàn tiệc.

22. Chương 22: Mùa Xuân, Sóng Gió Và Tình Yêu

Đã ba tháng trôi qua kể từ khi Yu ri mất, và trong suốt thời gian đó, Eriol không ngừng đến gặp, thuyết phục Tomoyo suy nghĩ lại.Nhưng đáng tiếc cái mà cậu nhận được chỉ là sự lạnh lùng, xua đuổi của

cô.Tomoyo bình thường dịu dàng là thế mà khi đối diện với Eriol không ai ngờ cô có thể lạnh lùng đến như vậy.Nhưng thật ra trong trái tim cô đang vô cùng đau đớn, cô không muốn làm Eriol tổn thương nhưng cô lại không biết bằng cách nào đối diện với cậu.Thế nên cô chọn cách xua đuổi cậu để lẩn tránh.Và lại, với sự “bảo vệ” vòng ngoài của Haruka, cũng chẳng mấy khi Eriol gặp được Tomoyo. Chính vì thế cậu rất đau khổ nhưng lại không tìm ra cách nào để cô thay đổi.Eriol cũng chẳng buồn hỏi cha mình xem có thật ông là người đã sắp đặt nên cái chết của Yu ri hay không vì cậu thừa biết có hỏi cũng chẳng thu được kết quả gì.Cha cậu sẽ chẳng đời nào nói với cậu những việc đó.

Thêm vào đó, sự hiện diện của Miko trong Hoàng cung càng làm cậu thêm bối rối.Cậu biết cô bé không có lỗi gì trong việc này, nhưng cậu không làm sao có thể chấp nhận được cô bé.Từ bé cậu đã cùng lớn lên với Syaoran, nên trong lòng cậu cũng xem Miko như em gái mình.Vậy nên giờ đây bắt cậu xem cô như người yêu, như vợ mình thì cậu không thể làm được.Cậu luôn tự trách mình quá yếu đuối, quá vô dụng.Cậu yêu Tomoyo, đó là điều hiển nhiên.Có lẽ người ta nghĩ cậu chỉ hời hợt trong tình cảm nhưng sâu tận trong trái tim cậu biết cậu thật sự yêu cô, yêu rất nhiều nhưng cậu lại không có can đảm vượt qua hết tất cả để đến với cô.Điều đó không phải là lạ đối với một người như cậu.Cậu là ai?Là Thái tử đương triều, từ bé cậu đã được nuôi lớn trong nhung lụa, được học những thứ mà người bình thường không học.Cậu biết làm gì?Làm thái tử và tương lai là làm quốc vương, cậu không biết làm gì khác để tự nuôi sống bản thân vì người nuôi cậu là nhân dân.Chính vì vậy khi nghĩ đến cuộc sống bình thường thì cậu sợ hãi, cậu tự hỏi mình sẽ làm gì để mang đến hạnh phúc thực sự cho Tomoyo.Và cậu cũng không có đủ can đảm để chống lại cha mình, không có đủ can đảm tìm hạnh phúc cho chính mình.Cậu chợt thấy ngưỡng mộ những người cậu quen biết.Một Syaoran tài ba, quyết đoán, một Sakura phóng khoáng, tự do và hơn hết là một Haruka dám can đảm chống lại cha tìm lấy con đường riêng của mình.Ồ Haruka luôn toát lên một phong thái tự tin đỉnh đạc và mang đến cho người ta cảm giác an toàn.Eriol chợt nghĩ anh mới chính là chỗ dựa vững chắc cho Tomoyo.Và lần đầu tiên trong cuộc đời Eriol cảm thấy sao mình lại quá bất lực đến vậy, cảm thấy sao mình lại thua kém kẻ khác đến vậy.Cũng chính vì vậy, cậu thôi không tìm đến chỗ Tomoyo nữa.Tìm đến để làm gì khi ngay chính bản thân cậu cũng không xác định đâu là con đường, là cách sống, tìm đến làm gì khi cậu không có đủ tự tin sẽ bảo vệ được Tomoyo chứ đừng nói gì đến việc mang lại hạnh phúc cho cô.

- Thái tử, Người đang nghĩ gì thế?

- Miko, em đến từ lúc nào thế?

Eriol giật mình quay sang và thấy Miko đang đứng im lặng nhìn mình.Từ lúc cô bé nhập cung đến nay Eriol tỏ ra rất lạnh lùng với cô và cô cũng ít khi nói chuyện với cậu nên cậu hơi ngạc nhiên khi thấy cô bắt chuyện với mình.

- Em đến từ nãy giờ rồi, nhưng Người cứ thần người ra suy nghĩ nên không biết.Người đang nhớ đến tiểu thư Daidouji sao? – cô bé ngồi xuống trước mặt Eriol

- Ta...xin lỗi em Miko.Ta biết là thiệt thòi cho em nhưng người ta yêu là cô ấy, không phải em.Ta ước nếu ta có đủ quyền lực, ta nhất định sẽ thay đổi điều trở trêu này.

- Người ước để làm gì?Người chỉ biết ngồi đó và ước ao thôi sao?Điều đó sẽ mang lại ích lợi gì?Những gì mình muốn có thì mình phải tự tay làm chứ.Em muốn nói với Người rằng, nếu em không muốn thì không

ai ép em nhập cung được cả.Phải, chính em đã tự quyết định việc này?Người có biết vì sao không?Vì em yêu Người, thưa Thái tử!!!

- Em nói gì cơ Miko?Em...

- Ngạc nhiên phải không?Em đã luôn yêu Người, ngay cả khi trái tim Người trao cho người con gái khác.Em đã đau khổ rất nhiều nhưng em luôn tin rằng nếu cho em cơ hội, chắc chắn em sẽ khiến Người yêu em hơn từng yêu cô ta.Và giờ đây cơ hội đó đã đến.Em không yêu cầu Người yêu em, cũng không yêu cầu Người quên cô ấy.Em chỉ cần Người cho em cơ hội được yêu và được chinh phục Người.Thế là đủ!!!

Nói rồi Miko đứng lên và bước ra khỏi phòng trong sự ngỡ ngàng của Eriol.Ra đến cửa, cô bé quay lại nhìn Eriol mỉm cười và buông một câu:

- Nếu Người cứ u phiền mãi như thế thì Người sẽ chẳng có được điều gì tốt đẹp trong cuộc sống cả!

Eriol lặng người ngồi suy nghĩ mãi về những điều Miko vừa nói.Cậu không ngờ rằng cô bé yêu mình, lại càng không ngờ cô bé lại là một con người mạnh mẽ đến thế.Và lần đầu tiên trong vòng 16 năm qua cậu nhận ra rằng Ly Miko đã thật sự không còn là một cô bé con mà đã trở thành một thiếu nữ, một thiếu nữ trong sáng và rạng ngời không thua bất kỳ một ai.

Mùa đông đã dần trôi qua, không khí đã ấm dần lên báo hiệu mùa xuân sắp quay về.Đâu đó trên những cành cây khẳng khiu đã trụi hết lá bắt đầu hé nở những chồi non, tiếng chim bắt đầu ríu rít trở lại, đường phố cũng đông đúc hơn so với lúc nhà nhà, người người nép mình bên những chiếc lò sưởi và dường như lòng người cũng đã ấm áp lại.Nhưng đó có thật sự là tín hiệu tốt hay không?Không hề, đất nước này sắp phải trải qua một mùa xuân khủng khiếp, một cơn phong ba bão táp và đầy tang tóc.Nhưng lúc này thì ai cần biết đến điều đó, người ta đang nô nức chuẩn bị cho một năm mới.

Sáng hôm nay, cuộc thượng triều đã diễn ra vô cùng căng thẳng.Đó là vì tin tức từ biên giới phía tây truyền về khiến cả triều đình vô cùng lo lắng.Đất nước láng giềng Shuri 18 năm trước đã từng bị Hoàng đế Urushi đánh bại đang có ý đồ lấn le cát binh một lần nữa.Và lần này họ không chỉ có một mình.Theo tin thám tử hồi báo thì Shuri đã ký một hiệp ước liên minh với hai nước láng giềng của họ là Fuan và Honryu.Quân đội của vương quốc Clow là một trong những đạo quân hùng mạnh nhất trong khu vực nên quân đội của một Shuri không là gì với họ nhưng nếu là liên minh ba nước thì lại là chuyện khác thế nên cả triều đình đang lo lắng về việc này.Hoàng đế Urushi một mặt lập tức phái thêm binh chi viện cho biên giới phía Tây để đề phòng bất trắc, mặt khác cho người gấp rút chuẩn bị lương thảo, vũ khí, tuyển thêm binh lính sẵn sàng ra trận bất cứ lúc nào.

Sau khi bãi triều Hoàng đế cho mời ba vị Đại thần cao cấp nhất cùng mình thương nghị

- Ta cũng sẽ ra trận nhưng ta sẽ không ở tuyến đầu. Ly tướng quân, ta giao quyền chỉ huy tối cao quân đội cho khanh. Touya sẽ hộ vệ cho ta và thái tử. Còn Syaoran thì khanh có thể đưa nó đi cùng mình. Thăng bé ấy tài giỏi nhưng chưa lâm trận nhiều. Khanh nên giữ nó bên mình để dạy bảo thêm. Thái tử sẽ ở lại canh giữ kinh thành Tomoeda. Còn khanh Tenoshiwa, Haruka thế nào rồi? Nó sẽ ra trận chứ?

- Thần e rằng nó sẽ không đồng ý đầu thừa Bệ hạ. Nó và thần đã mâu thuẫn quá sâu nên thần không thể bắt nó làm theo ý thần. Xin Bệ hạ thứ tội!!! – tả đại thần cung kính khếp nép trước Hoàng đế

- đành chịu vậy. Thật đáng tiếc vì nó không tham gia. Nó là một tướng quân tài giỏi đấy. – Hoàng đế Urushi lắc đầu thất vọng – Khanh sẽ lo về vấn đề thông tin liên lạc Tenoshiwa, còn khanh, Kinomoto, ta giao việc chuẩn bị lương thảo, vũ khí, thuốc men cho khanh. Đây là thời điểm khó khăn của vương quốc. Chúng ta cần phải hết sức tỉnh táo vượt qua. Ta mong các khanh cũng sẽ hết lòng phò trợ quốc gia.

Ba người đàn ông đều tỏ ra hết sức cung kính trước vị hoàng đế uy nghi.

Tin tức chiến tranh sắp nổ ra nhanh chóng lan ra khắp kinh thành và cả vương quốc. Đi đến đâu cũng nghe người ta bàn tán xôn xao, các điểm tuyển binh được dựng lên khắp nơi và quân đội ra sức thao luyện. Triều đình cũng cho người về các vùng lương thực chính trong cả nước gấp rút thu gom và đốc thúc sản xuất. Nhân dân trong cả nước vừa vô cùng hăng hái chuẩn bị lâm trận nhưng cũng tỏ ra khá lo sợ trước viễn cảnh trước mắt. Họ đã sống trong yên bình quá lâu nên hai chữ chiến tranh dường như đã trở nên lạ lẫm với họ. Chính vì thế mà dân chúng hơi hoảng sợ nhưng vì triều đình vẫn vững mạnh trong mắt họ nên họ cũng yên tâm phần nào.

Và mọi thứ cứ tiếp diễn như thế trong suốt một tháng tiếp theo.

Vào một ngày giữa xuân, tiết trời ấm áp, có một cặp nam nữ đang tay trong tay cùng nhau rảo bước trên đường. Cả hai đều vô cùng xinh đẹp và quý phái. Chắc hẳn mọi người đều biết họ chính là Syaoran và Sakura. Họ đang tận hưởng ngày cuối cùng bên nhau vì ngày mai Syaoran sẽ cùng cha ra chiến trường. Chính vì vậy mà mới sau buổi duyệt binh một lúc Syaoran đã có mặt ở phủ Kinomoto để đón Sakura cùng đi dạo. Họ cứ đi mà chẳng biết mình đi đâu, vì với những người đang yêu nhau thì đi đâu không quan trọng, quan trọng là họ đi cùng nhau. Sau khi đi dạo vòng vèo qua mấy phố phường, Syaoran kéo Sakura ra ngoài thành phía tây cùng cưỡi ngựa. Hai người cùng phi ngựa với tốc độ khá nhanh trên thảm cỏ xanh, gió thổi vạt áo của Syaoran và Sakura tung bay phấp phật, khiến tóc họ rối tung lên và Sakura bật lên những tiếng cười giòn tan khiến Syaoran không kèm được cũng phải cười theo cô. Vào một buổi chiều mùa xuân lồng lộng gió, trên một thảo nguyên xanh mát tràn ngập cỏ non có một đôi ngựa trắng tung vó và những tiếng cười trong veo cất lên thật sự là một bức tranh tuyệt đẹp.

Lúc này trời đã về chiều và mặt trời sắp lặn, thế nên Syaoran kéo Sakura cùng ngồi lại ngắm hoàng hôn. Hai

người cột ngựa lại và cùng ngồi nghỉ dưới một gốc cây to. Syaoran mỉm cười đưa tay vuốt lại mái tóc rối tung vì gió của Sakura rồi nhẹ nhàng ôm cô vào lòng. Sakura thẹn thùng đỏ cả mặt nhưng lại rúc vào vòng tay của Syaoran sâu hơn và từ từ nhắm mắt lại, miệng nở một nụ cười hạnh phúc. Và hai người cứ ngồi như thế cho đến tối mịt mới chịu về nhà

- Em vào nhà đi Sakura, anh về đây!!!

Syaoran mỉm cười và quay bước rời khỏi phủ Kinomoto nhưng cậu chợt thấy có ai đó đang níu vạt áo của mình. Cậu quay lại thì thấy đó là tay của Sakura. Cô bé phụng phịu:

- Anh thật sự phải về sao? Anh không ở lại thêm một tí được àh?

- Thôi được rồi. Vậy chúng ta vào vườn uống trà được không? – Syaoran lắc đầu nhìn Sakura trìu mến

Sakura mỉm cười rạng rỡ và kéo Syaoran chạy ngay vào vườn, bảo người hầu pha một ấm trà và hai người cùng ngồi dưới gốc cây anh đào trong vườn, nhâm nhi trà và trò chuyện không ngớt:

- Anh nhìn xem, hoa anh đào nở rồi kìa. Thật là đẹp phải không?

- Phải, thật là đẹp. Anh yêu hoa anh đào, và cả em nữa Sakura. – Syaoran đỏ mặt nói. Đây là lần đầu tiên những lời nói lãng mạn như thế này thốt ra từ miệng Syaoran nên Sakura giật bắn mình nhìn cậu đầy ngạc nhiên.

- Anh...anh vừa nói đó sao? Em có nghe lắm không

Thế là Syaoran lại càng đỏ mặt hơn nữa và cậu im lặng không nói gì thêm. Điều này khiến Sakura hoảng hốt:

- Anh giận em sao? Em xin lỗi, em không cố ý chọc ghẹo anh đâu

- Anh không giận em, anh chỉ hơi...àh,... bối rối một chút

Sakura thở phào một cái và mỉm cười nhẹ nhõm. Trông cô lúc này thật sự rất đẹp và rất đáng yêu khiến cho Syaoran không kiềm chế được mình chồm người về phía cô và khẽ đặt một nụ hôn lên má cô bé. Sakura run bắn người lên và nhìn Syaoran chằm chằm, giọng nói thì lắp bắp:

- Syaoran...anh...anh...

- Anh ... anh...xin lỗi Sakura, anh sai rồi. Sau này anh không làm thế nữa đâu! – Syaoran cuống quýt nắm lấy tay Sakura giật giật, giọng hết sức thiếu não.

- Được rồi Syaoran.Em có giận đâu nào.Em chỉ bất ngờ vì hành động này thôi.Trước đây em cứ nghĩ anh là một người lạnh lùng nhưng hóa ra là không phải.Nhưng điều làm em bất ngờ là anh lại có lúc dịu dàng và đáng yêu đến thế này. – Sakura như choàng tỉnh

Rồi cô bé cúi đầu mỉm cười khiến Syaoran lúng túng nhìn cô không biết nên nói gì.Cách đây vài tháng cậu không hề nghĩ sẽ có những phút giây như thế này, vì cậu ghét cái cô gái đang ngồi trước mặt mình vô cùng.Với cậu, cô ta là kẻ hung hăng, ngang ngạnh, không xem ai ra gì, nói tóm lại là không đủ tiêu chuẩn của một đứa con gái.Thậm chí cậu còn mạnh miệng tuyên bố sẽ không có ai dám lấy cô ta hoặc kẻ nào lấy phải cô ta là do ăn ở không có đức suốt ba kiếp

“Hóa ra mình là kẻ ăn ở không có đức suốt ba kiếp sao?” – Syaoran nghĩ thầm “Mà thôi, đành chịu vậy.Kiếp này cứ lấy cô ấy đi, rồi ba kiếp sau mình sẽ tu hành nghiêm chỉnh để bù lại vậy”

- Anh đang nghĩ gì thế Syaoran?

- Àh, không có gì!Chỉ nghĩ vu vơ vài việc ấy mà.

- Ngày mai anh ra trận rồi.Anh nhất định phải cẩn thận và phải chiến thắng trở về nhé. – Sakura nói với giọng đượm buồn và đầy lo lắng

- Nhất định rồi cô bé.Anh sẽ chiến thắng trở về mà.Lúc ấy anh sẽ đưa em đi dạo dưới con đường hoa anh đào đẹp nhất kinh thành, được chứ? – Syaoran xoa đầu Sakura

- Anh hứa đấy nhé!Anh nhất định phải về đưa em đi dạo đấy! – Sakura nhồm người dậy nắm lấy hai vai Syaoran lắc lắc

- Anh hứa mà!!! – Syaoran mỉm cười

Rồi Syaoran chỉ im lặng ngồi nhìn sâu vào đôi mắt xanh biếc màu ngọc bích của Sakura với một tình yêu tràn ngập, như để ghi nhớ khuôn mặt ấy, ánh mắt ấy, nụ cười ấy vào sâu trong tâm trí và bất chợt cậu khẽ nghiêng người đặt lên môi Sakura một nụ hôn.Đó quả là một hành động táo bạo nên cậu nhắm mắt lại chờ đợi một phản ứng mạnh mẽ của Sakura nhưng cô bé lại không chống cự mà cậu chợt cảm thấy cô bé như đang đáp lại mình.Syaoran hạnh phúc vòng tay ôm lấy Sakura trong khi cô bé cũng nép vào lòng cậu.Thế là hai người trẻ tuổi ấy đã trao nhau nụ hôn đầu đời trong một đêm mùa xuân ấm áp như thế đấy.

23. Chương 23: Kết Thúc Của Một Mối Tình

Sáng nay gần như toàn bộ dân chúng ở kinh thành đều đổ xô ra đường tiễn đại quân chủ lực ra trận.Dẫn đầu đoàn quân là Đại tướng quân Ly Kakuyo.Ông mặc chiến bào đỏ, hông đeo một thanh kiếm được chạm trổ tinh xảo, cưỡi trên một con ngựa ô trông vô cùng uy dũng.Vừa đi, ông vừa đưa tay vẫy chào nhân dân, miệng mỉm cười đầy tự tin.Ngay bên cạnh ông là một chàng trai vô cùng khôi ngô với một đôi mắt màu hổ phách tinh anh.Cậu trai này cưỡi một con ngựa trắng như tuyết, người mặc chiến bào đỏ giống Đại tướng

quân, hông giắt kiếm, trên vai đeo cung tên và có một phong thái rất bình thản và lạnh lùng. Chàng trai đó chính là Ly Syaoran, con trai của Đại tướng quân. Đoàn quân đi đến đâu thì dân chúng hò reo đến đó khiến toàn quân vô cùng phấn khởi. Và lần trong đám dân chúng có hai cô gái xinh đẹp, đáng yêu đang vẫy tay chào Syaoran. Vừa nhìn thấy hai cô, Syaoran nở một nụ cười ấm áp và đưa tay chào đáp trả, miệng lầm bầm:

- Đợi anh về nhé Sakura!!!!

- Con bé đáng yêu quá phải không Syaoran? Ta rất mừng khi thấy hai đứa yêu nhau đấy!!! – Đại tướng quân bất ngờ lên tiếng. Thì ra ông cũng đã nhìn thấy Sakura trong đám đông và vẫy tay chào cô trong khi cô khẽ nhún mình thi lễ với ông

- Vâng thưa cha. Con đã hứa với cô ấy nhất định sẽ chiến thắng trở về.

- Đó là điều tất nhiên, chúng ta nhất định sẽ chiến thắng trở về!!! – Ông bật cười lớn

Đại tướng quân đang thống lĩnh đoàn quân chủ lực với 4000 quân bao gồm 20.000 kỵ binh, 20.000 bộ binh. Còn lại là 10.000 hải quân cùng hai mươi chiến thuyền lớn do tướng quân dưới quyền ông là Hanasumi thống lãnh tiến về biên giới phía tây, trước đó hai đạo quân khác gồm 20.000 quân mỗi đạo do hai vị tướng khác dưới quyền ông là Aoiyama và Natsuki đã đi trước chuẩn bị và sáng ngày mai, đoàn quân gồm 10.000 quân do Hoàng đế Urushi Hiragizawa dẫn đầu với sự hộ tống của tướng quân Touya Kinomoto sẽ lên đường. Như vậy là vương quốc Clow đã điều động tất cả là 100.000 quân vào trận chiến này. Trong khi đó, liên quân ba nước Shuri, Fuan và Honryu cũng đổ không ít công sức vào cuộc chiến lần này. Họ đã điều động cả thảy là 150.000 quân tham chiến. Chưa từng có một cuộc chiến nào tại khu vực này có những con số lớn như thế nên cũng đủ để thấy rằng đây chính là cuộc chiến lớn và quy mô nhất trong lịch sử.

Đoàn quân đã đi xa mà Sakura vẫn cứ mãi dõi mắt trông theo. Bất chợt Tomoyo chạm vào tay Sakura

- Chúng ta về thôi Sakura!!!

- Chúng ta đi đâu đó đi Tomoyo, tớ không muốn về nhà, ở nhà buồn lắm.

- Vậy cũng được! – Tomoyo gật đầu dễ dãi

Hôm nay nhìn Tomoyo đã khá hơn những ngày trước nhiều nhưng đôi mắt cô đã mất đi vẻ trong sáng, tươi tắn mà thay vào đó là sự u ám. Cái chết của Yu ri đã tác động đến cô quá nhiều khiến cho Tomoyo bình thường vốn đã ít nói nay lại càng lặng lẽ hơn. Sakura chợt cảm thấy bối rối không biết nên nói gì với bạn nên chỉ lặng lẽ cùng sóng bước.

- Tomoyo này, cậu định không gặp Eriol mãi như thế này sao? – Sakura bất thần lên tiếng làm Tomoyo giật nảy mình

- Tớ... không biết Sakura. Tớ rất nhớ anh ấy nhưng mà tớ... - Tomoyo bỏ lửng câu nói

- Tớ hiểu tâm trạng của cậu nhưng Eriol là Eriol, cha cậu ấy là cha cậu ấy. Cậu đừng đối xử thế với Eriol. Cậu ấy có làm gì sai đâu.

- Tớ biết mình đã rất tàn nhẫn khi làm thế với anh ấy. Nhưng tớ lại không biết phải đối diện với anh ấy như thế nào cả. – Tomoyo buồn rầu nói

Thấy bạn buồn Sakura cũng không dám nói gì thêm, và kể lúc đó giữa hai cô gái chỉ có một sự im lặng đáng sợ mà thôi.

Chiều hôm đó, trước cửa nhà Tomoyo, Eriol đang nói chuyện với Haruka một cách hết sức thăm nã còn Haruka thì đáp lại với bộ mặt khá lạnh lùng

- Haruka, xin anh đấy, hãy để tôi gặp Tomoyo. Chỉ một chút thôi cũng được.

- Tôi đã nói với cậu là Tomoyo không có nhà mà. Cô ấy đi với Sakura rồi. Cậu mau về đi.

- Vậy hãy để tôi chờ cô ấy ở đây cũng được.

- Tomoyo không muốn gặp cậu đâu. Cậu đi về ngay đi. Nếu không thì đừng trách tôi mạnh tay đấy. Tôi không nghĩ là cậu thắng tôi nổi đâu – Haruka có vẻ như đã mất hết kiên nhẫn trước sự cứng đầu của Eriol.

- Cho dù là không thể thắng được anh thì hôm nay nhất định tôi cũng phải gặp Tomoyo – Eriol bước lùi về phía sau vài bước và rút kiếm ra.

- Hai người đang làm gì thế? – tiếng Sakura bất ngờ vang lên

Và chỉ nhìn thoáng qua, hai cô gái đã hiểu được sự tình. Vừa nhác thấy hình dáng của Tomoyo, Eriol vội buông thông tay kiếm và vụt chạy đến chỗ cô trong khi Haruka đảo người nhanh như điện xẹt chắn ngay trước mặt cậu khiến Eriol bực mình lách qua một bên. Nhưng Haruka cũng không vừa lại bước nhanh như chớp về phía Eriol và lại chắn trước mặt cậu. Sakura lắc đầu ngán ngẩm và kéo tay Haruka:

- Thôi nào.Chúng ta vào nhà đi anh Haruka, để họ nói chuyện riêng một lát.

- Nhưng mà... - Haruka ngập ngừng

- Được rồi, anh Haruka, để em nói chuyện với anh ấy một lát đi – Tomoyo yêu cầu

Trước câu nói của cô Haruka lập tức xuôi xị và đi theo Sakura qua khỏi cổng trong khi Tomoyo và Eriol im lặng đứng nhìn nhau một hồi lâu.Mãi một lát sau, Eriol mới lên tiếng:

- Em vẫn khỏe chứ Tomoyo?

- Em vẫn khỏe, còn anh?

- Ủh, anh vẫn khỏe nhưng anh rất buồn vì em xa lánh anh.Anh luôn tìm cách gặp em, còn em thì luôn tìm cách tránh né anh.

- Eriol, em đâu thể làm gì khác.Cha anh đã...vậy thì làm sao em có thể tiếp tục gặp gỡ anh đây.Khi mà đó cũng chính nguyên nhân mà em gái em... - Tomoyo nghẹn ngào

- Anh hiểu hết chứ Tomoyo, nhưng chẳng lẽ vì lỗi lầm của người khác mà chúng ta phải chịu đau khổ sao?Anh và em đâu có lỗi gì chứ.

- Anh không có lỗi nhưng em có Eriol à, và em sẽ không bao giờ tha thứ cho mình vì lỗi lầm này.

Nói đến đó thì đôi mắt của Tomoyo đã nhòe nước.Còn Eriol thì hướng ánh mắt gần như trống rỗng về phía cô:

- Thế nên em trừng phạt mình bằng cách rời xa anh?Em thật sự là rất tàn nhẫn Tomoyo!Anh ước mình có thể ghét em nhưng anh không thể.Vì anh yêu em và chỉ cần là việc em muốn làm thì anh nhất định sẽ ủng hộ.Kể từ bây giờ anh sẽ không đến tìm em nữa.Anh sẽ chỉ giữ hình bóng em trong trái tim và ngày ngày yêu em trong câm lặng mà thôi

Vừa dứt lời Eriol lập tức quay đi, hai mắt ngân ngấn nước.Đột nhiên có ai đó ôm cậu từ phía sau và cậu mỉm cười, một nụ cười chưa chút nhất trong suốt mười tám năm cậu tồn tại trên đời.Cậu nhẹ nhàng gỡ vòng tay nhỏ nhắn đang quàng lấy người cậu ra và quay lại, ôm người con gái xinh đẹp ấy vào lòng.Cậu biết đây có thể là lần cuối cậu được ôm lấy cô, có được cô dịu dàng trong vòng tay mình nên cậu ôm cô chặt hơn bao giờ hết.

Tomoyo vừa mở miệng định nói một điều gì đó thì Eriol khẽ đặt một ngón tay lên bờ môi cô và lắc đầu.Cậu không muốn nghe thêm điều gì, cũng không còn muốn nói gì.Với cậu bây giờ chỉ cần hai cặp mắt giao nhau là đủ.Cậu biết những gì Tomoyo sắp nói với cậu.Cô ấy nhất định sẽ nói rằng, cô ấy yêu cậu nhưng lại

không thể ở bên cậu, rằng cô ấy sẽ mãi không quên mối tình này. Cậu biết hết nhưng cậu không muốn nghe những lời nói đó. Thế nên cậu chỉ im lặng nhìn sâu vào đôi mắt cô, cặp mắt tím biếc sâu thẳm như một hồ nước buổi chiều tà, khắc ghi lấy khuôn mặt xinh xắn nhất mà cậu từng gặp trong đời và rồi cậu cúi xuống nhẹ nhàng đặt lên bờ môi nhỏ xinh một nụ hôn, nụ hôn đầu tiên và cũng là nụ hôn cuối cùng của hai người. Trong giây phút ấy, có thể nói rằng hận thù, ký ức, những kẻ xung quanh, đất trời không còn tồn tại, chỉ có tình yêu và hai con người chìm đắm trong hạnh phúc. Họ đã dồn hết tất cả tâm tư, tình cảm của mình vào nụ hôn ấy vì họ muốn đối phương cảm nhận được tình yêu của mình.

Và rồi Eriol buông Tomoyo ra, nở một nụ cười dịu dàng nhìn cô:

- Anh đi đây Tomoyo. Em nhất định phải sống hạnh phúc đấy. Và anh sẽ mãi mãi yêu em.

- Hãy tha thứ cho em Eriol. Em cũng sẽ mãi mãi yêu anh.

Eriol gật đầu và quay người đi trong khi Tomoyo lặng người nhìn cậu. Gió ở đâu bỗng nổi lên, thổi những chiếc lá li ti trên hai hàng cây bên đường rơi lả tả trên mặt đất, và những cơn xoáy gió nhẹ cuốn những chiếc lá tạo thành những vòng xoáy lá. Phía trước là Eriol bước từng bước chậm chạp trong bóng chiều tà, phía sau là Tomoyo dõi mắt nhìn theo bóng dáng hơi xiêu xiêu của chàng trai, mắt sa hai hàng lệ. Và cứ thế giữa hoàng hôn một bóng người phía trước, một bóng người phía sau cứ đứng mãi.

- Tomoyo, vào nhà đi em. Em định đứng đây mãi sao? – Haruka bắt thần lên tiếng làm Tomoyo giật nảy người quay sang. Nhìn thấy Haruka, cô khẽ gật đầu và dậm bước chân vào nhà thì Haruka chợt nắm lấy tay cô

- Quên cậu ta đi Tomoyo, nếu không em sẽ còn đau khổ đấy. Anh yêu em và sẵn sàng làm tất cả vì em. – Haruka nói bằng một giọng vừa kiên quyết lại vừa như nài nỉ.

- Haruka, em xin lỗi. Em rất cảm động trước tình cảm của anh nhưng người em yêu là anh ấy. Dù cho cha anh ấy đã làm gì thì sự thật ấy vẫn không thể thay đổi. Và hơn ai hết em biết rằng đây là mối tình mà cả đời em cũng không thể quên. Vì vậy em không thể đáp lại tình cảm của anh được. Hãy hiểu cho em Haruka.

Sau khi nói xong Tomoyo bước nhanh vào nhà, bỏ lại Haruka sau lưng với ánh mắt đau buồn.

“Anh không chịu thua đâu Tomoyo, dù là một năm, năm năm hay mười năm, anh nhất định cũng sẽ đi đến cùng”

Vậy là mối tình đẹp như mơ của Thái tử điện hạ và một dân nữ xinh đẹp đã kết thúc như thế đấy, nhưng nó lại không phải là kết thúc của mối nhân duyên này. Eriol và Tomoyo không hề biết trong tương lai họ sẽ còn phải đối mặt với nhau và đối mặt với cả nhiều đau khổ hơn và đây chưa bao giờ là kết thúc của họ.

24. Chương 24: Ra Trận

Lúc này, đoàn quân do tướng quân Ly Kakuyo đã đi được ba ngày đường và họ đã gần đến thành Fuuto, biên giới phía Tây của vương quốc Clow. Đạo quân của tướng Aoiyama gồm 20.000 lính hải quân cùng ba mươi chiến thuyền lớn đang trấn giữ ở thành Akite, còn 20.000 kỵ binh, bộ binh còn lại dưới quyền tướng quân Natsuki đang trấn giữ thành Fuuto cách đó hơn nửa ngày đường.

Thành Akite là một trong hai vị trí chủ chốt trong cuộc chiến lần này vì nó chính là cửa khẩu đầu tiên để tấn công vào nước Clow từ phía Tây. Nếu liên quân ba nước giành được thành này nó sẽ trở thành bàn đạp vững chắc để rộng đường tiến thẳng về kinh thành Tomoeda theo đường thủy. Vì con sông Tomoeda bắt nguồn từ phương bắc, chảy qua kinh thành Tomoeda và rẽ ngoặt về hướng tây sau đó đổ ra biển vì vậy nên thành Akite là khu vực cảng quan trọng của vương quốc. Chính vì vậy mà triều đình rất chú trọng việc bày bố lực lượng hải quân ở đây. Vị trí còn lại là thành Fuuto nằm ở biên giới Tây Nam. Thành này là con đường bộ thông sang các nước phía Tây và Nam. Nếu liên quân ba nước chiếm luôn được thành này thì sẽ tạo thành thế gọng kềm, kẹp chặt lấy kinh thành Tomoeda chỉ trong ba ngày tiến quân.

Hiện nay đang dàn quân ở tả ngạn của con sông Tomoeda là lực lượng hải quân của Honryu và bên hữu ngạn là lực lượng của Clow. Cả hai bên đều chưa có động thái gì đáng kể vì đều còn đang trong giai đoạn thăm dò lực lượng lẫn nhau. Còn thành Fuuto thì vẫn chưa thấy động tĩnh gì.

Ngoài ra đạo quân do Hoàng đế Urushi thống lĩnh đang đóng ở thành Iori cách thành Fuuto mười dặm về phía Đông, sẵn sàng tiếp ứng bất cứ lúc nào. Phía sau nữa là đội quân vận chuyển lương thực tiếp tế của hữu đại thần Kinomoto Fujitaka. Tất cả đã sẵn sàng bước vào cuộc chiến khốc liệt nhất trong lịch sử.

Ba ngày sau, quả nhiên theo dự đoán của Hoàng đế và tướng quân Ly, chiến sự nổ ra ở thành Akite trước tiên. Lực lượng hải quân của Horyu gồm bốn mươi chiến thuyền và 25.000 lính hải quân tiến công thành. Vì có sự chuẩn bị trước nên quân của tướng quân Aoiyama và Hanasumi không hề bị lép vế dù so về lực lượng thì họ kém hơn hẳn. Mỗi bên đã để mười chiến thuyền xung trận trước, nhưng với tài trí thông minh của mình, cộng với việc quen thuộc địa hình ở đây, tướng quân Aoiyama đã cho xuất kích cùng mười chiến thuyền là hàng trăm chiếc thuyền nhỏ gồm 10 người một thuyền. Những chiến thuyền nhỏ này có nhiệm vụ áp sát chiến thuyền địch, phóng hỏa và đục thủng đáy thuyền khiến cho quân đội Honryu khá vất vả chống đỡ. Song với lực lượng đông hơn và được thống lĩnh bởi tướng quân Tetsu vô cùng dày dạn trận mạc, Honryu vẫn giữ được thế trận cân bằng nên ngày đầu tiên đã kết thúc bằng việc hai phe rút lui với không ít thương vong. Phía Clow hỏng mất hai chiến thuyền và mất gần 1000 binh trong khi Honryu hỏng mất bốn chiến thuyền và mất hơn 1500 binh. Và khi hoàng hôn vừa buông, hai phe rút về, để lại một cảnh tượng khủng khiếp. Những chiếc thuyền nhỏ chiếc ngửa, chiếc lật chổng chơ, những chiếc thuyền lớn thì khói bốc lên ngút trời, máu những chiến binh đã ngã xuống loang lổ cả một vùng nước, lau sậy hai bên bờ sông ngã rạp và bị tàn phá đến tận bờ.

Ngoài ra ngay trong đêm hôm đó, thành Fuuto chính thức khai chiến bằng sự đột kích của liên quân hai nước Fuan-Shuri với hơn 80.000 binh mã vào thành. Phe địch sử dụng máy bắn đá và thang để công thành

nhưng quân của Clow đều đẩy lùi được. Với sự thống lĩnh của tướng quân Ly Kakuyo, quân đội của Clow đã chiến đấu vô cùng anh dũng, đặc biệt là Syaoran. Cậu mặc chiến bào đỏ, cưỡi ngựa trắng xông pha trận mạc, vùng kiếm giết địch không hề nghỉ ngơi. Máu những người bị cậu giết bắn lên lớp lông trắng của con ngựa, lên chiến y của cậu, thậm chí là lên mặt cậu nhưng Syaoran không để ý gì nhiều. Trong cậu lúc này chỉ tồn tại khái niệm “giết địch”. Dù cậu không hề muốn giết người nhưng cậu tin mình đã làm đúng. Nếu cậu không giết họ thì họ sẽ xâm chiếm đất nước cậu, sẽ tàn sát dân tộc cậu, và sẽ giết những người cậu yêu thương. Vì vậy cậu chỉ có một con đường là tiến lên, xông thẳng vào kẻ thù và giết họ trước khi họ làm những điều đó. Nhờ vào sự anh dũng của những người lính mà quân đội của Shuri – Fuan buộc phải rút quân sau khi tổn thất khá nặng nề. Và cảnh tượng để lại sau cuộc chiến này còn khủng khiếp hơn ở chiến trường Akite. Xác người và ngựa chất đống trên cánh đồng, khói lửa mù mịt, những chiến kỳ vấy máu la liệt khắp nơi. Bên trong thành thì các dịch trạm đầy ắp thương binh, tiếng người bị thương rên la khắp nơi, người người chạy tấp nập để dọn dẹp, băng bó, cứu thương.

Và rồi khi trời vừa hừng sáng, một ngọn lửa to bùng lên bên ngoài thành, ngọn lửa thiêu rụi tất cả, ngọn lửa đưa những chiến binh anh dũng hy sinh trong cuộc chiến của cả Clow và Shuri – Fuan về với cát bụi vĩnh hằng. Bất chấp việc họ là người của nước xâm lược hay nước bị xâm lược thì họ đã chiến đấu vì quê hương, vì dân tộc và trên hết họ là con người. Họ có quyền được đối xử bình đẳng như nhau khi vĩnh biệt cuộc đời. Vì thế tướng quân Kakuyo hỏa thiêu tất cả thi hài họ và cho chôn cất tử tế để họ cũng có được một nấm mồ như bao kẻ khác.

- Đó chính là sự tàn khốc của chiến tranh đấy Syaoran. Chính vì thế mà chúng ta luôn mong rằng sẽ không bao giờ có chiến tranh xảy ra. Nhưng đó chỉ là điều không tưởng. Con cần phải mạnh mẽ lên vì nếu con không chiến đấu, những người nằm dưới mồ sẽ nhiều hơn những người còn sống và trong số đó sẽ có cả gia đình chúng ta.

Tướng quân Kakuyo nói với một giọng trầm buồn trong khi mắt nhìn đắm đắm vào ngọn lửa đỏ rực trước mắt.

- Vâng thưa cha. Con thề sẽ mãi mãi chiến đấu bảo vệ Clow cho đến ngày con nhắm mắt xuôi tay. – Syaoran hướng ánh mắt kiên định vào cha và khẳng khái nói.

Sau đó mười ngày, chiến trường Fuuto lại rực lửa một lần nữa. Lần này với chiến thuật nội ngoại công kích, quân đội của Clow đã đánh úp 50.000 quân địch và khiến chúng tan tác không còn một mảnh giáp. Số là trong vòng mười ngày, một phần ba binh lính giả trang làm người dân đã len ra ngoài thành và bí mật tập kết ở khu vực gần đó. Sau khi quân địch tiến công sâu vào thành thì trong ngoài cùng phối hợp kẹp chặt địch và hạ gục chúng. Say men chiến thắng, Syaoran cùng Natsuki tướng quân còn truy kích số tàn binh tới tận biên giới. Tuy nhiên Clow cũng phải trả giá bằng việc mất đi 20.000 quân trong trận chiến này, tức là hao tổn một phần ba binh lực.

Trong khi đó, thật không may là thành Akite đã rơi vào nguy hiểm khi mà đột nhiên binh lính trong thành trúng độc vô số khiến cho quân số hao hụt nghiêm trọng, sĩ khí sụt giảm. Không đánh mất cơ hội, quân đội Honryu liên tiếp tấn công dồn dập khiến Akite gần như thất thủ. Ly tướng quân sau khi nhận được tin vội vàng cùng Syaoran điều 30.000 binh tiến về Akite giải nguy và giao cho tướng quân Natsuki 10.000 binh ở lại trấn giữ thành Fuuto.

Thành Akite vốn chỉ cách thành Fuuto nửa ngày đường nhưng trên đường đi, quân đội của Clow liên tục vấp phải sự truy cản của quân địch nên phải mất ba ngày sau họ mới đến nơi được. Với quân số chưa đầy 30.000 quân đã hao hụt cộng thêm mệt mỏi do phải đối phó với phục binh mà quân trong thành lớp trúng độc, lớp bị thương thì việc công thành giải nguy là điều vô cùng khó khăn. Chính vì vậy, Ly tướng quân cho quân lùi về hai dặm và đóng quân tại đó đợi vài ngày. Trong khi đó, tình hình trong thành Akite càng lúc càng hỗn loạn, quân Honryu thì liên tiếp công phá nên việc chưa thất thủ đã là điều kỳ tích. Ngay lúc đó, theo tin mật báo thì một đội quân khác gồm 35.000 binh mã sẽ tiến đến Akite trong vòng một ngày rưỡi nhằm tiêu diệt cả quân trong thành và quân tiếp viện mới đến khiến cho tình hình càng khẩn cấp hơn. Như vậy là trong vòng nửa tháng, chiến trường đã tập trung về thành Akite. Hay nói đúng hơn, đây chính là trận chiến cuối cùng của cuộc chiến tranh này, thắng hay bại đều quyết định ở đây. Chính vì vậy, tướng quân Ly vội vàng cho một đội quân hỏa tốc đến thành Iori xin viện trợ của Hoàng đế. Và đội quân này chính là Syaoran cùng năm tùy tùng thân tín.

Ngay khi nhận được lệnh, Syaoran lập tức lên đường đến Iori xin quân viện trợ của Hoàng đế Urushi Hiragizawa. Trong khi đó, suốt thời gian cầm cự chờ Syaoran đưa quân tiếp viện đến, tướng quân Kakuyo đã kịp thời cho người bí mật cho thả thuốc men trôi theo đường nước vào thành Akite, giải nguy phần nào cho tình hình trong thành, nhờ đó mà sĩ khí của quân đội trong thành đã phục hồi phần nào. Bên cạnh đó, gần 30.000 quân của ông cũng đã phục hồi lại sức lực, sẵn sàng chiến đấu với quân thù. Và hai ngày sau, một trận chiến ác liệt nhất đã nổ ra giữa bốn nước.

Sau mười ba ngày bị vây hãm, đến ngày thứ mười bốn, lực lượng của hai vị tướng quân Aoiyama và Hanasumi đã trời dậy, tiến công kẻ địch. Lần này họ điều động một lúc ba mươi chiến thuyền xông trận trước tiên nhưng chỉ đánh nghi binh chứ không thực sự tấn công, chủ yếu là kéo dài thời gian và đánh lạc hướng quân địch để thực hiện kế hoạch đã vạch ra. Đó là họ cho người bí mật lặn xuống sông, dùng dây xích sắt nối các thuyền của Honryu lại với nhau khiến chúng dính chùm, không cơ động và có khả năng một chiếc chìm sẽ kéo theo hàng loạt chiếc khác chìm theo. Và ngay sau khi đội quân lặn phát tín hiệu, họ mới ào lên tấn công ồ ạt bằng cung tên lửa và cả người lửa. Đó là những cảm tử quân tình nguyện nhảy sang thuyền địch và tự châm lửa đốt mình khiến cho thuyền chiến của Honryu bốc cháy nhưng lại không cách nào xoay sở né tránh vì đã bị dính chặt vào nhau và đành chịu chung thảm cảnh. Binh lính trên thuyền vì sợ chết cháy nên tìm đường nhảy xuống sông liền gặp phải thuyền nhỏ phục kích sẵn bên dưới. Thế nên hải quân của Honryu lớp chết cháy, lớp chết đuối, lớp bị giết; thuyền chiến thì chiếc cháy, chiếc bị đánh chìm. Như vậy là quân đội Clow chính thức giành chiến thắng trên mặt thủy trận.

Cùng lúc đó, cuộc chiến trên cạn cũng không kém phần ác liệt. Hải quân Honryu buộc phải đối phó với hai quân Clow nên rút cuộc 35.000 quân bộ binh và kỵ binh mới đến của liên quân phải chống chọi với gần 30.000 của Ly tướng quân và 10.000 tiếp viện do đích thân hoàng đế Urushi thống lãnh. Chỉ cần một người thì liên quân đã khó chống đỡ chứ đừng nói gì đến cả hai người người cùng xung trận.

Lực lượng kỵ binh của Hoàng đế vừa đánh vừa lùi, khiến cho quân địch tưởng rằng Ngài rút lui nên vội đuổi theo mà không ngờ rằng đó là cái bẫy dụ chúng tiến sâu vào vòng vây trong khi quân đội của Ly tướng quân vừa đánh vừa dạt ra hai cánh. Và cuối cùng thế trận bao vây toàn bộ quân địch vào giữa chiến trường đã thiết lập xong, đến khi chúng nhận ra thì đã quá muộn nên chúng không còn cách nào khác là buông vũ khí đầu hàng vô điều kiện.

Trước tình hình quân đội đã buông vũ khí, ba đức vua Honda, Mustara và Sansai của ba nước Shuri, Fuan và Honryu buộc phải ký hiệp ước đầu hàng, chấp nhận thua trận trước vương quốc Clow. Như vậy là chiến tranh đã kết thúc, nhưng ngoài những tiếng hò reo thắng lợi, người ta còn thấy những giọt nước mắt rơi vì những đau thương, mất mát mà cuộc chiến này đem tới. Máu đã nhuộm đỏ sông Tomoeda, những ngọn cỏ trên chiến trường bị giày xéo, xác người chết cao thành đống, khói lửa mịt mù thiêu rụi những cánh đồng, tiếng khóc của những người phụ nữ có chồng con hy sinh trên sa trường. Vương quốc Clow đã chiến thắng, nhưng chiến thắng này đã phải trả giá bằng sinh mạng của hàng chục ngàn con người, bằng mồ hôi công sức của nhân dân. Người ta nhìn nhau và tự hỏi tại sao hòa bình chỉ có thể đạt được thông qua chiến tranh, tại sao lòng tham của con người lại to lớn đến thế? Phải, là lòng tham, nếu không vì lòng tham, thì liệu liên quân ba nước có cất quân tiến đánh Clow không? Chỉ vì sự tham lam của ba vị quốc vương mà thôi và hàng chục ngàn con người đã ngã xuống, chỉ vì cái lòng tham đáng nguyên rủa ấy. Và hơn hết, chính vì cuộc chiến này mà thêm nhiều người sẽ phải nếm trải nỗi đau mất đi những người mình thương yêu nhất trên đời. Và một trong số đó là...

25. Chương 25: Chỉ Là Trò Đùa Thôi Phải Không?

Sáng hôm nay, dân chúng toàn kinh thành lại đổ xô ra đường đón đoàn quân chiến thắng trở về nhưng không khí trong thành thì lại không náo nức như ngày tiễn quân đi. Bởi ai cũng biết đi kèm với chiến thắng là những cái chết, là mất mát đau thương.

Lúc này binh lính Hoàng gia xếp thành hai hàng nghiêm trang suốt từ cửa thành phía tây cho đến cổng Hoàng thành. Bất ngờ một hồi kèn hiệu nổi lên khiến mọi người tập trung sự chú ý về phía đó. Và từ phía Hoàng cung, một chiếc xe lộng lẫy từ từ lăn bánh tới. Khi nó dừng lại thì có một chàng trai đang cưỡi ngựa nhảy xuống, sau đó cậu đưa tay đỡ hai người phụ nữ xuống xe. Vừa thấy ba người dân chúng vội vã quỳ xuống, tung hô vạn tuế. Họ chính là Hoàng hậu Mieko, Thái tử Eriol và Thái tử phi Miko. Sáng nay, Hoàng hậu đã quyết định sẽ thân chinh ra tận cổng thành để đón quân đội trở về nên Eriol đã cho quân dàn hàng nghênh đón bà.

Hoàng hậu bước xuống xe, đưa mắt nhìn khắp dân chúng một lượt:

- Xin các vị hãy đứng lên. Chúng ta cùng chào đón Hoàng đế bệ hạ và toàn quân ca khúc khải hoàn. – Bà khoan thai nói một cách dịu dàng nhưng lại đầy uy nghi.

Đột nhiên ánh mắt bà chú ý đến một cô gái đang đứng phía sau một đám người. Và bà cất tiếng gọi:

- Sakura, sao con không ra đây nào?

Nghe gọi đến tên mình, Sakura vội vã lách đám đông tiến về phía trước. Cô tiến đến trước mặt Hoàng hậu và khẽ khụy chân, nhún mình thi lễ. Bà mỉm cười ra hiệu cho cô bình thân và kéo cô cùng đứng vào vị trí của Hoàng gia.

- Sakura, sao cậu đi có một mình vậy? Tomoyo đâu? – Eriol ghé tai Sakura hỏi nhỏ trong khi cô đang gật đầu chào Thái tử phi và nhận được một nụ cười đáp lễ từ cô em chồng tương lai.

- Àh, lẽ ra cậu ấy đã cùng đi nhưng khi nghe nói Hoàng gia cũng tham dự thì cậu ấy không chịu đi nữa. Thế nên tớ đành đi một mình.

Nghe những lời đó, đôi mắt của Eriol chợt tối sầm lại. Cậu biết rất rõ từ buổi chiều hôm đó, cậu đã vĩnh viễn mất Tomoyo khi mà khoảng cách giữa cậu và cô ấy càng lúc càng xa hơn.

Bất chợt người ta thấy một đám bụi bốc lên từ xa, và rồi bóng dáng những con người trên lưng ngựa dần dần hiện rõ ra. Mọi người vỗ tay hoan hô khi đoàn quân tới gần. Cưỡi ngựa dẫn đầu đoàn quân là Hoàng đế bệ hạ. Dân chúng lại tiếp tục quỳ gối tung hô vạn tuế khi ông xuất hiện và hoàng gia cũng cúi mình thi lễ trước ông

HOÀNG ĐẾ BỆ HẠ VẠN TUẾ!!! CHÚC MỪNG NGƯỜI CHIẾN THẮNG TRỞ VỀ!!!

- Xin mọi người hãy đứng dậy!!!! – ông cất tiếng nói lớn

Chúng ta đã chiến thắng, nhưng chiến thắng của chúng ta phải đổi bằng sự hy sinh của những chiến binh. Triều đình và quốc gia sẽ không bao giờ quên ơn của họ. Và ta- Hoàng đế Urushi Hiragizawa thề sẽ gìn giữ nền hòa bình cho đất nước này.

HOÀNG ĐẾ BỆ HẠ VẠN TUẾ!!! HOÀNG GIA VẠN TUẾ!!!

Hoàng đế xuống ngựa và đứng sang một bên để đoàn quân phía sau ông tiến vào thành. Tiếp theo là lực lượng cấm vệ quân do Hữu đại thần Fujitaka và tướng quân Touya Kinomoto dẫn đầu tiến vào thành. Ông Fujitaka và Touya vội vã xuống ngựa thi lễ trước Hoàng hậu trong khi quân đội tiếp tục tiến về Hoàng cung. Vừa thấy ba và anh hai xuất hiện, Sakura vội vã nhào vào vòng tay ba mình

- Ba, anh hai, hai người đã trở về rồi. Thật tốt quá!!!

- Em vẫn khỏe chứ Sakura? – Touya hỏi bằng một giọng dịu dàng hiếm thấy khiến cho Sakura cau mày nhìn anh khó hiểu.

Và cô phát hiện trong ánh mắt của anh trai mình đang ẩn chứa một điều gì đó rất lạ lùng. Nhưng cô chưa kịp hỏi thì đoàn quân chủ lực do các vị tướng quân còn lại dẫn đầu đã tiến vào thành. Họ cũng lần lượt xuống ngựa thi lễ với Hoàng gia và vẫy tay chào dân chúng.

Đang ở trong vòng tay của ba mình, Sakura vội buông ông ra, cúi mình thi lễ với Ly tướng quân và đưa mắt tìm kiếm một người. Nhưng thật lạ lùng, cô nhìn mãi vẫn không phát hiện được người cô cần tìm. Không ai trong số những người vừa xuống ngựa có dáng người cao ráo, khuôn mặt thanh tú, mái tóc nâu nhạt và đôi mắt màu hổ phách tràn ngập yêu thương.

“Chắc là ở phía sau!!!” – Sakura lắc đầu mỉm cười và bắt đầu tiến gần hơn về phía đoàn quân đang di chuyển. Cô đưa mắt nhìn rõ từng người lính một đang hành quân qua trước mắt cô. Một người, hai người, rồi ba người, mười người, một trăm và cứ thế có rất nhiều người hao hao anh ấy khiến cho Sakura mấy lần tính reo lên nhưng rồi lại im bật vì chẳng có ai là anh ấy. Cô cứ nhìn như thế mãi cho đến khi người lính cuối cùng đi qua thì cô bắt đầu hốt hoảng. Cô nhìn quanh quất khắp nơi như để tìm một hình bóng quen thuộc đang lẫn đâu đó trong đám đông, nhưng cô chẳng phát hiện được gì cả. Sakura chạy ào đến bên Ly tướng quân và ba mình

- Ba, Ly tướng quân, Syaoran đâu rồi? Anh ấy đâu rồi? Sao anh ấy không xuất hiện?

Hai vị đại thần đưa mắt nhìn nhau đầy đau đớn và rồi ông Fujitaka cúi xuống nắm lấy hai vai Sakura, nhìn thẳng vào mắt cô và nói:

- Bình tĩnh nghe ba nói đây Sakura! Syaoran không trở về đâu. Thăng bé đã hy sinh trên chiến trường rồi.

- BA NÓI CÁI GÌ??? – Sakura hét lên trong khi Eriol sững sờ đánh rơi chiếc roi ngựa trên tay xuống đất còn Miko thì lao đến bên Ly tướng quân

- Ba ơi, chuyện này là sao? Anh con...

- Đó là sự thật các con àh, Syaoran đích thực đã hy sinh trong trận chiến ở bãi đất trống cách Iori năm dặm rồi – Hoàng đế bệ hạ bắt ngờ lên tiếng

- Các người nói dối, các người và Syaoran đang đùa với con phải không? Hãy dừng lại đi!!! Con không thích trò đùa này tí nào. Anh ấy đâu rồi hả ba? – Sakura lay lay cánh tay ông Fujitaka

- Sakura, ba không hề đùa với con. Syaoran đích thực là đã hy sinh rồi!!! – ông nói một cách vô cùng đau buồn

- KHÔNG, CON KHÔNG TIN. ĐÂY CHỈ LÀ MỘT TRÒ ĐUA THÔI PHẢI KHÔNG? CHỈ LÀ TRÒ ĐUA

THÔI MÀ.ANH ẤY KHÔNG THỂ CHẾT ĐƯỢC, ANH ẤY KHÔNG THỂ!!!

Sakura gần như bắn loạn trước những điều cô vừa nghe.Cô không tin vào tai mình, không tin vào mắt mình, cũng không tin điều những người đứng trước mặt cô nói.Cô chỉ tin Syaoran mà thôi.Vì cậu đã hứa rằng sẽ trở về bên cô.Cô biết Syaoran là người luôn giữ lời hứa, cho nên nhất định cậu sẽ trở về.Chắc chắn là như thế.

- Tiểu thư Kinomoto, những gì các vị tướng quân nói là sự thật đấy.Tôi đã tham chiến cùng tướng quân Ly Syaoran và cũng là người duy nhất còn sống sót! – Một quân nhân bất ngờ lên tiếng từ phía sau.

- Việc gì đã xảy ra vậy? – Thái tử phi Miko bất ngờ nắm lấy vai anh ta, ánh mắt đau đớn nhưng lạnh lẽo hướng thẳng vào khuôn mặt người đó khiến anh ta bất chợt cảm thấy sợ hãi khi đối diện với ánh mắt đó.

Và anh ta chậm rãi kể lại mọi việc.

Năm ngày trước đó

Trở lại sự việc Syaoran cùng năm tùy tùng đến thành Iori xin viện binh của Hoàng đế.Ngay sau khi nhận được lệnh của Ly tướng quân, họ vội vàng cưỡi những con ngựa khỏe nhất đi ngay trong đêm nên khi trời vừa hửng sáng thì họ chỉ còn cách Iori khoảng năm dặm.Nhóm người không ngờ là liên quân Shuri – Fuan đã bố trí 300 người chặn đường họ ngay tại nơi này.Đây là một bãi đất trống nhưng xung quanh lại có rừng cây anh đào khá rậm rạp nên quân địch dễ dàng có được chỗ ẩn nấp.Thêm vào đó là ở gần đây còn có một vực thẳm nên vô cùng hiểm trở.Ngay khi họ vừa đến phi ngựa qua vùng đất này thì Syaoran lập tức phát hiện mình đã bị mai phục.Cậu vội vàng ra lệnh cho mọi người giảm tốc độ và cảnh giác đề phòng.Quả nhiên binh lính của kẻ địch xuất hiện và bao vây sáu người ngay sau đó.

Sau khi quan sát tình hình, Syaoran biết rằng chỉ với sáu người dù thiện chiến thì cũng không có cách nào đánh bại họ ngoại trừ việc mở đường máu cho một người thoát thân chạy đến Iori, những người còn lại sẽ liều mình chiến đấu.Nhóm người của Syaoran vội vàng rút vũ khí thủ thế sẵn sàng và ngay khi Syaoran hét lên “ĐÁNH” thì họ điên cuồng lao vào quân địch.Syaoran thì tả xung hữu đột vùng kiếm chém tới tấp vào những kẻ bên dưới ngựa trong khi những người khác cũng đang vất vả không kém.

Chẳng mấy chốc thế trận bắt đầu hỗn loạn và với sự yểm trợ của mọi người, một người lính theo lệnh của Syaoran thúc ngựa thật nhanh về phía trước chạy thoát khỏi vòng vây.Phát hiện ra có kẻ vừa đột phá, hàng trăm cung thủ của quân địch vội vã giương cung bắn tới tấp về phía anh ta nhưng hai người đồng đội đã anh dũng dùng thân mình làm bia chắn tên nên số lượng tên bắn về phía anh ta không đáng là bao nhưng anh ta vẫn bị trúng 1 mũi tên vào vai phải.Người lính ấy quay đầu nhìn lại hai đồng đội và thúc ngựa thật nhanh về phía thành Iori.Hai người chiến binh ấy trên người găm đầy mũi tên, mắt nhìn theo người đồng đội như gửi gắm niềm hy vọng vào anh ấy rồi từ từ khép hai mắt lại.

Syaoran cùng hai người còn lại mắt nhìn thấy đồng đội mình hy sinh mà không thể giúp được gì thì vô cùng đau lòng.Ánh mắt họ long lên sòng sọc, tròn mắt chuyển sang đỏ ngầu, là màu đỏ của sự căm hận.Và rồi

ba người như không còn giữ được bình tĩnh nữa.Họ lao vào quân địch chém tới tấp, máu bắn lên chiến y, lên mặt họ nhưng mặc kệ tất cả, trong họ chỉ còn tồn tại ý nghĩ giết người.Tuy rất anh dũng và thiện chiến nhưng vì lực lượng hai bên quá chênh lệch nên chỉ trong vòng không tới một giờ ba người nhóm Syaoran đã lâm vào thế bị bao vây.

Đột nhiên con ngựa của Syaoran khuyu ngã về phía trước khiến cậu bất ngờ vô cùng nhưng vẫn kịp lộn nhào mình trên không đáp xuống đất an toàn.Hóa ra là kẻ địch đã tung kiếm chém đứt hai chân trước của ngựa nhằm lôi Syaoran xuống đất.Bên cạnh, hai người lính cũng chịu chung một cảnh.Ba người vội co cụm đầu lưng lại với nhau và mắt gườm gườm nhìn quân thù.Lúc này với sự anh dũng của ba người quân liên minh đã bị giết hơn hai phần ba khiến những kẻ đó khiếp sợ nhìn ba chiến binh như ba con quái vật.Tên chỉ huy thấy thế vội hét lên

- GIẾT CHÚNG ĐI!!!

Vậy là bọn chúng điên cuồng phóng giáo về phía ba người.Họ vội tách nhau ra và lao về phía những tên lính ấy.Syaoran đưa tay tóm lấy một nắm giáo từ một đám lính và tung kiếm chém gãy giáo của chúng và sẵn đà quét kiếm chém chết bọn chúng ngay tức thì.Nhưng ở gần đó, một đồng đội vì mãi lo đối phó với những tên trước mặt đã bị tập kích sau lưng.Hàng chục ngọn giáo đâm xuyên qua người anh từ phía sau và chúng còn hợp sức nhấc bổng người anh lên cao.Người lính ấy cho đến phút cuối cùng vẫn không khuất phục.Anh hướng ánh mắt kiên cường, bất khuất nhìn xoáy sâu vào những kẻ đã giết mình rồi tắt thở.

- KHÔNG !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! - Syaoran hét lên và nhào tới chém chết hết những tên lính ấy trong khi tên chỉ huy cất lên một tràng cười man rợ trước những gì đang diễn ra.

Tràng cười ấy càng tăng thêm nỗi căm hận trong Syaoran khiến cậu như phát cuồng, lao về phía tên chỉ huy ấy.Cậu tung kiếm lên, bổ cắt lực xuống bả vai hấn nhưng hấn đã kịp thời lách người qua một bên, né đường kiếm trong gang tấc.

- Bọn mi là một lũ khốn kiếp – Syaoran gầm gừ

- Đó mới thật sự là chiến tranh, là chiến tranh đấy. HAHAHHA!!!!!! – tên chỉ huy cười lớn.

Syaoran không nói nữa mà đâm thẳng thanh kiếm về phía trước và nhanh như chớp, tên chỉ huy ấy đưa sống kiếm lên đỡ khiến hai thanh kiếm chạm vào nhau vang lên 1 tiếng “Keeng” sắc lạnh.Hai bên cứ giao chiến như thế mà không hề để ý là mình càng lúc càng lùi sâu về phía bờ vực thẳm.

Tên chỉ huy hai tay cầm kiếm bổ một nhát thật mạnh về phía Syaoran khiến cậu phải tung kiếm lên đỡ nhưng trước sức mạnh của hấn cậu từ từ khuyu xuống.Tên chỉ huy cười khểnh khi thấy Syaoran bắt đầu thất thế.Phần Syaoran, cậu nhũn mảy suy nghĩ nhanh như xẹt điện và dùng một chân để trụ, chân còn lại quét một vòng, hất ngã tên chỉ huy lăn ra mặt đất.Và rồi cậu giơ thanh kiếm lên cao định đâm một nhát thật lực vào tên chỉ huy thì ở đâu hàng loạt mũi tên bay đến ghim thẳng vào người cậu.

Syaoran hai mắt mở trừng trừng nhìn vào những mũi tên trong khi người lính còn lại hét lên:

- TƯỚNG QUÂN!!!!!!!!!!!!!!

Tên chỉ huy nhếch mép cười nhìn cậu:

- Mi quả là một thằng nhóc lợi hại.Nhưng muốn thắng ta thì mi đang nằm mơ đấy.

Vừa dứt lời thì hần đột nhiên kêu “Hự” lên một tiếng và từ đâu những vệt máu bắt đầu loang lổ trên chiến y của hần.Tất cả những người đang có mặt sững sốt chưa kịp hiểu việc gì đang xảy ra thì hần đã ngã ngửa ra phía sau, cắm trên bụng là thanh kiếm của Syaoran.Thì ra ngay lúc ấy, Syaoran đã thu hết sức tàn dâm một nhát thật mạnh xuyên qua bụng tên chỉ huy ấy, giết chết hần ngay tức thì.

Cùng lúc ấy, một đám bụi mờ mịt ở phía xa, tiếng vó ngựa nện xuống mặt đất báo hiệu một đoàn quân đang tới.Những kẻ còn lại của liên quân thấy chỉ huy mình bị giết, nay quân địch lại có thêm viện binh liền vứt bỏ vũ khí chạy tán loạn như một đám quân ô hợp.

Tai nghe thấy những âm thanh đó, mắt nhìn thấy những hình ảnh đó, và trên môi Syaoran vẽ ra một nụ cười

- Đến rồi, anh ấy đã đến được thành Iori rồi. – Cậu thì thầm.

Lúc này trời đã sáng hẳn, mặt trời đã lên cao nhưng ánh sáng lại không thể lọt qua những đám mây đen.Trên bãi đất trống, hàng trăm con người đang phơi thây la liệt, hai người chiến binh bị hàng trăm mũi tên ghim vào người và chết ngời ngay trên lưng ngựa, một người chiến binh khác gần đó nằm trên mặt đất với hàng chục ngọn giáo xuyên qua người.Máu nhuộm đỏ trên mặt đất, trên khuôn mặt người sống lẫn người chết và trên những bông hoa anh đào xinh đẹp ngay bìa rừng.Trên trời, một đàn diều hâu đang chao lượn như chực chờ nhào bổ xuống rửa xác người chết và chúng bắt đầu gọi bầy bằng những tiếng kêu ghê rợn, thảm thiết.Bất chợt cả một vùng trời tối sầm lại và mưa bắt đầu rơi.Từng giọt, từng giọt rồi hàng trăm, hàng ngàn giọt rơi xuống và cuối cùng là như trút nước xuống mặt đất.Nước mưa bắt đầu rửa trôi những vũng máu trên mặt đất, rửa trôi đi những vệt máu trên cơ thể con người, và rửa trôi máu trên những bông hoa anh đào, loài hoa mà vị tướng trẻ tuổi yêu thích nhất.

Và rồi trước mắt Syaoran hiện ra hình ảnh một đêm mùa xuân, bên dưới gốc cây hoa anh đào có một cô gái xinh xắn đáng yêu đang ngồi.Cô bé nhìn thấy cậu thì liền đứng dậy, nở một nụ cười rạng rỡ và chạy bổ lại phía cậu, hai tay chìa ra với vẻ mặt bừng bừng say đắm.Cậu khẽ đưa bàn tay ra để nắm lấy bàn tay cô nhưng lạ lùng thay bàn tay ấy sao cứ xa mãi, xa mãi.Và rồi hình ảnh cô gái ấy ko còn rõ ràng nữa, nó cứ thoát ần thoát hiện, rồi từ từ mờ nhạt dần khiến Syaoran liên tục nhắm mở mắt.Nhưng mỗi lần cậu mở mắt ra thì hình ấy lại nhạt đi một chút và cuối cùng thì nó hoàn toàn biến mất.

Một cơn gió xuân bất chợt nổi lên thổi bụi bay mù mịt đất trời và sau khi gió lặng thì có một cánh hoa anh đào lìa cành chao qua liệng lại và cánh hoa ấy từ từ buông mình về phía Syaoran.Cậu yếu ớt đưa tay ra hứng lấy cánh hoa và khẽ miết những đầu ngón tay lên đó.Một cánh hoa mang màu đỏ hồng, mịn màng tuyệt đẹp.Và cậu thì thầm:

- Đợi anh nhé Sakura, anh nhất định sẽ trở về!!!!

Và rồi, cơ thể không còn chút sinh khí, thăng bằng cũng không thể giữ, Syaoran ngã nhào người về phía sau. Mà phía sau lưng cậu lúc này lại chính là vực thẳm sâu ngàn trượng. Thế nên điều đó đồng nghĩa với việc cả thân hình của Syaoran rơi xuống khoảng không vô tận.

Mắt vẫn không nhắm,

Bàn tay vẫn đưa về phía trước như muốn níu kéo một điều gì,

Và cứ thế cậu rơi mãi,

rơi mãi

.....

26. Chương 26: Đám Tang Rỗng

Ba ngày trôi qua...

Sáng hôm nay, phủ nhà họ Ly bị bao trùm bởi một màu đen ảm đạm. Trước cửa phủ là một lá cờ rũ màu đen, rồi những dải lụa đen được vắt từ những cột nhà này sang những cột nhà khác, trang phục của những người trong phủ cũng là màu đen nốt, và thậm chí là những vật dụng có màu sắc tươi sáng đều bị dẹp bỏ. Vì họ đang cử hành tang lễ cho một vị anh hùng, một chiến binh đã ngã gục trên sa trường – Ly Syaoran.

Hai giờ sau...

Một đoàn người đưa tiễn bắt đầu lê bước qua những đường phố của kinh thành tiến về phía cửa Đông, nơi mà nghĩa trang của thành phố tọa lạc. Đám rước rất lớn, rất nhiều người theo sau. Đi phía trước là tướng quân Ly Kakuyo mặc trang phục đen, cưỡi một con ngựa đen. Khuôn mặt ông lúc này vô cùng rầu rĩ nhưng lại tiêu tụy đi rất nhiều. Ông không thể khóc đưa tiễn con mình vì ông là một người đàn ông, lại là một vị tướng quân. Với ông, được chết trên sa trường là một niềm vinh dự nên đôi mắt ông ánh lên một niềm tự hào. Nhưng ông cũng là con người và ông sao lại không biết đau cơ chứ. Syaoran là đứa con trai duy nhất của ông, là đứa con yêu quý mà ông đã bỏ 18 năm dày công nuôi dạy. Và giờ chính ông lại tiễn đưa nó về với đất mẹ. Ông đau, đau nhiều lắm nhưng ông lại không khóc, chính vì thế mà nỗi đau lại càng tăng lên bội phần. Suốt mấy ngày qua, ông đã gắng gượng rất nhiều để không ngã gục vì ông biết ông phải là chỗ dựa cho vợ ông, con gái ông nữa.

Trong chiếc xe phủ màn trướng theo gần phía sau là một vị phu nhân và một tiểu thư cùng vận y phục màu đen. Cả hai người trông vô cùng hốc hác, xanh xao. Vị phu nhân ấy khóc lóc không ngừng và mết mõi tựa đầu vào vị tiểu thư trong khi cô gái này chỉ im lặng không nói gì nhưng ánh mắt thì vô cùng bi thương. Họ chính là mẹ của Syaoran và Miko, em gái cậu.

Tuy nhiên, người ta chú ý nhiều nhất trong đám chính là một cô gái tóc nâu với cặp mắt xanh màu ngọc bích. Ánh mắt ấy vô cùng bình thản, không có giọt lệ nào nhưng lại sâu thăm thẳm như một hồ nước đầy. Cô không cười ngượng, cũng không ngồi xe. Cô chỉ đi bộ, đi bên cạnh một cỗ quan tài, một cỗ quan tài rỗng. Phải, vì thân xác Syaoran yêu quý của cô đã mãi mãi nằm lại dưới đáy vực sâu ngàn trượng kia. Khi người ta mất đi người thân, người ta có thể đau buồn nhưng người ta vẫn còn có thể ôm lấy di hài người đã khuất để mà than khóc cho vơi đi nỗi niềm. Còn cô, ngay cả xác Syaoran cô cũng không được nhìn thấy chứ đừng nói gì đến ôm lấy một lần sau cuối trong cuộc đời. Nỗi đau mất đi người mình yêu thương nhất trong đời, mất cả thân xác lẫn linh hồn đang giằng xé lấy trái tim Sakura.

Và kia, trước mắt họ chính là con đường hoa anh đào đẹp nhất ở kinh thành Tomoeda. Thật trớ trêu thay cho lời hứa của Syaoran. Cậu đã hứa sẽ cùng người con gái ấy đi dạo trên con đường này nhưng giờ đây đi cùng cô ấy là quan tài của cậu, là cỗ quan tài rỗng không thân xác con người. Lúc này đúng đã vào gần cuối mùa xuân, những cây hoa anh đào vừa qua những thời khắc hoa nở rực rỡ nhất và hoa đã bắt đầu rụng. Gió chợt nổi lên, nhẹ nhẹ...nhẹ nhẹ... rồi mạnh... mạnh dần...

Gió lùa qua những cành cây, ...gió tưới hoa lìa cành,... rồi gió cuốn hoa xoay đều, xoay đều trên không trung. Gió thổi qua, thổi ngược về phía sau, mang theo những cánh hoa nhẹ hẫng. Cứ thế, hoa bay bay theo làn gió xuân.... Rồi gió lặng, cánh hoa chao qua liệng lại, nhẹ nhẹ đáp trên đường phố, trên mái nhà, trên mái tóc rối, trên bàn tay người. Sắc hoa anh đào xinh đẹp là thế mà sao nay như đang nhuốm màu đau thương.

Hoa đang khóc đấy ư?...

Gió cuốn hoa rơi để tiễn đưa người chết sao?...

Người đi hoa cũng lìa cành àh?...

Phải chăng vì hoa và người đã gắn kết linh hồn với nhau?...

Hoa rơi nhiều lắm như thể muốn được ôm lấy cô ấy vào lòng nhưng hoa không thể. Hoa chỉ có thể đáp khê trên mái tóc, phớt khê qua khuôn mặt rồi chạm khê vào bờ môi như những nụ hôn tạm biệt mà người dành cho cô gái ấy? Rồi hoa rơi xuống lòng bàn tay cô như một cái nắm tay sau cuối? Chỉ thế thôi....

Sakura quay sang nhìn cỗ quan tài rỗng không ngay bên cạnh mình nhưng lúc này trước mắt cô là chàng trai thân yêu. Mái tóc cậu rối tung theo chiều gió và đôi môi cậu ấy đang cười, với nụ cười đẹp nhất mà cô từng thấy. Bàn tay Sakura chợt nắm lại, nắm rất chặt lấy bàn tay vô hình như sợ nếu buông ra nó sẽ biến mất.

Và cứ thế đôi bàn tay đan xen vào nhau cùng những bước chân mết mõi lê trên đường.

Cứ đi...

Cứ đi...

Nghĩa trang trước mặt...

Giờ phút chia tay thật sự đã đến thì Sakura chợt cảm thấy hoảng sợ. Suốt mấy ngày qua cô gần như không rời cổ quan tài này nữa bước vì với cô nó là hiện thân của Syaoran nhưng giờ thì cô sắp phải xa nó rồi. Nó sẽ vĩnh viễn nằm lại trong lòng đất, mà không có cô bên cạnh. Cô nắm chặt tay hơn nữa, thật chặt nhưng sao tay Syaoran chợt mất đầu hết vẻ ấm áp rồi. Nó lạnh, lạnh lắm và rồi nó tuột khỏi tay cô. Sakura kinh hoàng nhìn bàn tay mình, những xác hoa anh đào nát bấy từ đó rơi ra.

Lả tả...lả tả...

Syaoran bình tĩnh bước tới trước cái lỗ huyệt, từng bước...từng bước, rồi khi người ta đặt cổ quan tài vào đó thì cậu bước xuống theo. Cậu quay lại, nhìn Sakura mỉm cười và vẫy tay chào tạm biệt. Sakura nhìn trân trân về phía cậu và hét lên:

- KHÔNG!!! SYAORAN, ANH ĐỪNG ĐI, ĐỪNG ĐI!!!!!!!

Cô chạy vụt đến bên cái huyệt, bàn tay đưa ra phía trước để níu lấy bàn tay của Syaoran nhưng cậu lại không nắm lấy, cậu chỉ lắc đầu và rồi hình dáng cậu tan biến để lại trước mặt Sakura là cái lỗ huyệt với cổ quan tài

- Kh...ô...ng!!! Em xin ...anh Syaoran,... Đừng... bỏ em ...lại... mà!!! – Sakura nói trong tiếng nấc nghẹn ngào

- Sakura, hãy để cậu ấy ra đi!!! – Tomoyo ôm lấy Sakura trong khi giọng nói của cô cũng lạc hẳn đi, khóe mắt tràn đầy lệ.

Sakura không nghe thấy gì, nhưng cánh tay cô chợt buông thõng, giọng nói chùng xuống:

- Anh ấy đi rồi Tomoyo, anh ấy không ở lại với tớ!!! Anh ấy đi thật rồi!!!

Và rồi Sakura gục đầu vào vai Tomoyo, những giọt lệ lăn dài trên gò má. Tomoyo lần đầu tiên nhìn thấy Sakura yếu đuối như thế thì biết rất rõ bạn mình đang đau đớn như thế nào. Nhưng cô chỉ im lặng không nói gì, cô vòng tay ôm Sakura thật chặt, một bàn tay nhẹ nhàng vuốt tóc Sakura, một bàn tay vỗ nhẹ vào vai. Cứ thế, cứ thế khiến người ta liên tưởng đến hình ảnh Đức mẹ hiền từ đang ôm lấy đứa con.

- Cô ấy thế nào rồi bác sĩ? – Tomoyo lo lắng hỏi

- Cô ấy không sao. Chỉ vì quá đau buồn và xúc động nên mới thế. Mọi người cố gắng chăm sóc cô ấy nhé.

Tomoyo gật đầu nói cảm ơn bác sĩ và quay lại nhìn Sakura. Mới chỉ ba ngày mà khuôn mặt xinh xắn ấy tiêu tụy, xanh xao đi thấy rõ, đôi gò má tóp lại, bờ môi khô khốc xám xịt, còn tay chân thì nổi gân xanh trông rất thảm hại. Cô biết Sakura đang rất đau thương. Và hơn ai hết cô hiểu cảm giác mất đi người mình thương yêu là như thế nào. Chớp mắt mà đã gần nửa năm kể từ ngày Yu ri mất rồi. Tomoyo cay đắng tự hỏi tại sao cứ hết đau thương này đến đau thương khác ập xuống cô và bạn bè như thế chứ. Cô chỉ mong muốn mọi người có được một cuộc sống yên bình, hạnh phúc mà sao giờ cô cảm thấy điều đó thật xa vời. Mất đi Syaoran là một cú sốc quá lớn với Sakura và nó mãi mãi là vết thương không thể chữa lành.

“Dù sao thì mình vẫn phải ở bên Sakura. Lúc này cô ấy cần mình hơn bao giờ hết” – Tomoyo nghĩ thầm mà không để ý đến một ánh mắt ám áp nhưng cũng vô cùng đau buồn đang dõi theo cô và Sakura từ ngoài cửa phòng. Và xa xa là một ánh mắt khác cũng đau buồn không kém nhưng lại tràn đầy lửa hận.

Sóng gió lại sắp nổi lên nữa rồi. Cứ mỗi lần sóng gió nổi lên là lại có một khúc nhạc tiền đưa trỗi dậy. Lần này sẽ đến ai đây? Tomoyo, Eriol hay Sakura.... Bánh xe vận mệnh vừa tiếp tục quay thêm một vòng nữa và sẽ còn nhiều khúc nhạc cầu hồn cất lên tiền đưa những linh hồn thánh thiện về với Thượng đế và những linh hồn tội lỗi xuống nơi địa ngục. Hãy chờ xem...

27. Chương 27: Tình Yêu Mù Quáng

Một tháng đã trôi qua sau tang lễ của Syaoran. Nhờ có Tomoyo ở bên cạnh mà Sakura đã khá hơn rất nhiều. Mỗi ngày Tomoyo kiên nhẫn ở bên Sakura, đưa bạn đi dạo, chăm sóc bạn tận tình và dần dần Sakura cũng lấy lại tinh thần. Nhưng việc Tomoyo ở bên Sakura nhiều cũng đồng nghĩa với việc cô chạm mặt Eriol nhiều hơn. Vì kể từ sau tang lễ vì lo lắng cho Sakura mà Eriol thường xuyên ghé qua phủ Kinomoto, và điều đó đã dẫn đến một mối nguy hiểm tưởng chừng đã dập tắt.

- Thừa phụ nhân, con chịu đựng hết nỗi rồi. Con sẽ hành động và tự tay con sẽ làm điều đó. Con không tin bất kỳ ai nữa cả. – Người con gái trong chiếc áo choàng đen nói với phụ nhân Sasaki.

- Việc gì đã làm cho con nổi giận đến thế chứ? Ta tưởng mọi việc vẫn đang tốt đẹp mà – Sasaki phụ nhân cau mày hỏi

- Không đâu thừa phụ nhân, Thái tử bây giờ cứ lấy cớ đến thăm tiểu thư Kinomoto để gặp gỡ con nhỏ đó. Và nếu cứ thế con e sẽ sinh chuyện rắc rối. Con sẽ hành động.

- Vậy cũng được.Cũng đã đến lúc rồi.Con cứ làm đi và hãy chắc rằng con sẽ thành công.

Cô gái đó khẽ cúi chào phu nhân Sasaki và lui ra.Bà quay sang Tả đại thần đang đứng đó và nói:

- Cơ hội sắp đến rồi.Clou đã suy yếu từ sau cuộc chiến với Liên minh ba nước.Kể ra việc đứng giữa xúc xiểm cho họ đánh nhau thì dù bên nào thắng chúng ta cũng có lợi phải không?Ông hãy chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng đi, và trong lúc con bé hành động, ông hãy giữ chân thằng nhóc Haruka lại.Hiểu chứ?

- Vâng, thưa phu nhân – Tenoshiwa cung kính đáp

Bà Sonomi vừa nhận được một đơn đặt hàng khá lớn nên bà vội cùng mấy người bạn hàng thu gom hàng hóa theo yêu cầu và chuyển sang vùng lân cận.Thế nên bà sẽ vắng nhà khoảng một tuần.Phần Yamazaki vì nghĩ em gái ở bên phủ Kinomoto nên anh cũng không về nhà mà ở lại luôn đơn vị.Thế nên buổi chiều hôm ấy, khi Tomoyo về đến nhà thì trong nhà không có ai.

Lúc này trời đã xế bóng, người qua lại trên đường bắt đầu thưa thớt nên trên mái nhà có mấy bóng người khả nghi đang ẩn núp cũng chẳng ai phát hiện ra.Tình cảnh này có thể nói là giống y hệt như lần Yu ri bị sát hại.Vậy tức là Tomoyo đã trở thành mục tiêu kế tiếp?

Tomoyo nhẹ nhàng bước vào nhà và đi ra vườn sau.Sau đó cô cầm lấy chiếc chổi, nhẹ nhàng quét những chiếc lá rụng vương vãi trong vườn gom thành một đống.Bất chợt có bốn bóng đen đáp xuống ngay sau lưng cô khiến Tomoyo giật mình quay lại và hoảng sợ thối lui một bước.

- Các người là ai?

- Tôi là ai cô không cần biết, có gì cô đi mà hỏi Thượng đế - Một giọng nói phụ nữ lạnh như băng thốt lên bên dưới chiến áo khoác trùm đầu khiến Tomoyo rùng mình sợ hãi.

- Cô muốn gì ở tôi?Cô muốn giết tôi sao? – Tomoyo cứng cổ hỏi nhưng có phần pha lẫn sự sợ hãi trong đó.

- Kể ra cô cũng cao số.Tôi đã mấy lần muốn giết cô nhưng lần nào cô cũng thoát được.Lúc ở trong rừng tại Lakila, lúc cô bị bắt cóc cũng thế.Cô toàn thoát được vào phút cuối thôi và cũng vì vậy mà em gái cô phải thế mạng đấy.

- Cô nói sao cơ?Vậy tức là em gái tôi không phải do Hoàng đế bệ hạ.... – Tomoyo thẳng thốt kêu lên

- Đó chỉ là cách để cô phải rời xa Thái tử thôi. Việc đó là do tôi sai người làm đấy. – Cô gái đó bật cười lớn.

Tomoyo đau đớn nhớ lại những gì mình đã làm, những câu mình đã nói với Eriol và từ đó một nỗi hối hận bắt đầu xâm chiếm lấy cô, lấn át cả nỗi sợ hãi. Cô tự trách mình đã quá ngu ngốc để mắc bẫy người khác, tự trách mình sao lại đối xử tàn nhẫn với Eriol. Và rồi cô khóc, những giọt nước mắt hối hận vỡ ra,...lấn dài,... rơi xuống...

- ĐỦ RỒI, LẦN NÀY THÌ KHÔNG AI CỨU CÔ ĐƯỢC NỮA ĐÂY. MAU CHỊU CHẾT ĐI TOMOYO DAIDOUJI!!!

Cô gái mặc áo choàng đen hét lên và rút kiếm đâm về phía Tomoyo. Cô hoảng sợ muốn tránh đi nhưng không tài nào tránh kịp nên đành nhìn mũi kiếm sắp sửa chạm vào người mình.

Mũi kiếm đã ở rất gần cô, chỉ còn cách một chút nữa thôi thì đột nhiên lại thu về và cô gái mặc áo choàng đen đảo người rất mạnh để tránh một vật gì đó. Và Tomoyo nghe thấy tiếng thét:

- TOMOYO!!!!

Thì ra đó là tiếng thét của Eriol và Sakura. Lúc chiều khi ghé qua thăm Sakura và biết Tomoyo đã về nhà một mình thì Eriol đột nhiên có một linh cảm rất xấu. Cậu chợt lo sợ sẽ có gì bất trắc xảy đến với Tomoyo như đã từng xảy đến với Yu ri nên cậu và Sakura vội vã chạy đến đây. Và quả nhiên, trực giác của cậu đã đúng. Ngay khi nhìn thấy sự việc Eriol đã rút ngay con dao găm vẫn đem theo bên mình và phóng về phía cô gái lạ mặt khiến cô ta phải thu kiếm về và đảo người tránh né.

“Chỉ một chút nữa thôi thì Tomoyo đã gặp nguy hiểm rồi!” – Eriol nghĩ thầm.

- Cậu đối phó với ba tên kia được chứ Sakura? – Eriol hỏi nhỏ?

- Chuyện nhỏ!!! – Sakura gật đầu đáp

Eriol gật đầu đáp trả và rút kiếm tiến về phía cô gái ấy trong khi Sakura lui lại nhặt lấy một cây gậy ở gần đó làm vũ khí và khẽ hất đầu ra hiệu cho Tomoyo chạy về phía sau lưng mình. Ba tên áo đen vốn đã biết tiếng tiểu thư Kinomoto không phải là tay vừa nên rất cẩn trọng rút kiếm ra thủ thế ngay lập tức. Tuy nhiên quả như Sakura dự đoán, chúng không xứng làm đối thủ của cô nên chỉ trong vòng vài phút, Sakura đã khống chế được cả ba tên bằng cách dùng cây gậy là trọng tâm bay người lên không trung đá trúng ngực một tên, sau đó quét gậy đập vào gáy tên thứ hai và thực hiện cú bay chót đập gậy thẳng vào đầu tên thứ ba trước khi cho tên đầu tiên ăn một gậy vào đầu khiến cả ba bất tỉnh nhân sự.

Tuy nhiên, cô gái kia lại là một tay kiếm khá giỏi nên khi Sakura đánh bại ba tên này thì Eriol vẫn chưa khống chế được cô ta. Tuy nhiên, cô ta dù giỏi thì vẫn không phải là đối thủ của Eriol nên cô ta nhanh

chóng bị thất thế và Eriol không bỏ qua cơ hội tấn công ráo riết đặc biệt là vào cánh tay trái, điểm yếu của cô ta. Cô ta vừa đỡ những đường kiếm của Eriol, vừa bước lùi về phía sau và bất ngờ đá tung một nắm cát về phía Eriol khiến cậu phải lách người né tránh và cô ta nhanh chóng phi thân lên mái nhà toan tẩu thoát thì đột nhiên có một tiếng hét:

- CÓ GIỚI THÌ ĐỪNG CHẠY TRỐN!!!

Và rồi một mũi tên xé gió bay đến, xuyên thẳng qua lưng cô ta khiến cô ta thét lên rồi ngã từ trên mái nhà xuống đất. Và khi cô ta ngã xuống, chiếc nón của áo choàng rơi ra, để lộ một khuôn mặt khiến tất cả những người có mặt sững sốt kêu lên:

- L...Y ... M...I...K...O!!!

- Sao lại là Miko chứ? – Sakura đưa tay chặn ngực để không thét lên

- Chuyện gì thế này? – Eriol thì gần như không thể tin vào mắt mình

- Không thể ngờ được!!! Là Ly Miko tiểu thư sao? – Tomoyo cũng hoảng hốt không kém.

- Thật sự là không thể ngờ - Haruka lên tiếng. Anh chính là người là bắn mũi tên đó. Từ lúc chiều anh đã bị cha mình gọi về phủ và thế đả yến tiệc. Việc này khiến anh sinh nghi nên vội tìm cách đánh bài chuẩn và chạy ngay đến đây, vừa đúng lúc đó thì Miko định tẩu thoát nên anh bắn ngay một mũi tên hòng ngăn chặn.

Miko yếu ớt đưa tay về phía Eriol và nhìn cậu với ánh mắt van xin khẩn thiết. Eriol nhìn lại cô với một cặp mắt đầy ngỡ ngàng và lưỡng lự nhưng rồi cậu tiến về phía cô, khẽ đỡ cô tựa vào người mình

- Tại sao lại là em hả Miko? Tại sao em lại làm những việc này?

- Tất cả chỉ có một nguyên nhân thôi. Là ...yêu... Anh hiểu không Eriol? Em làm tất cả chỉ để có được tình yêu của anh mà thôi.

...Từ bé em đã luôn dõi theo anh, đến khi anh ...yêu cô ta thì anh biết em đau đến thế nào không? Khi cô ta quay lưng lại với anh..., em những tưởng rằng mình sẽ có cơ hội nhưng anh vẫn chỉ mãi nhìn cô ta,... anh không nhìn em nên em phải giết cô ta. Chỉ có vậy anh mới nhìn em...

- Vậy ra tất cả mọi chuyện đều do cô làm sao Miko? – Sakura ngồi xuống bên cạnh Miko và hỏi

- Tất cả mọi chuyện đều do phu nhân Sasa.ki và Tenoshiwa sắp xếp cả.Việc liên quân ba nước tấn công cũng do phu nhân làm.Em không quan tâm bà ta làm gì, em chỉ quan tâm đến Eriol..., và vì bà ta hứa sẽ giúp em nên em làm theo bà ta....

Miko chợt thở dốc và nắm lấy tay Sakura:

- Chị,... Em không biết,.. không biết anh hai sẽ hy sinh.Em không muốn thế đâu.Em ...xin... lỗi... chị....Cả đời em không hối hận gì, chỉ có anh hai là....

- Đừng nói nữa Miko!Chúng ta đến chỗ bác sĩ nào!!!- Sakura khóc nức lên và toan đỡ Miko dậy thì Eriol chặn tay cô lại.Cậu lắc đầu buồn bã nhìn cô và cúi xuống:

- Em có gì muốn nói nữa không Miko? – Nhưng Miko lại không thể nói lớn nên Eriol phải cúi sát xuống, kề tai sát vào miệng cô và cô thì thầm

“EM...YÊU...ANH”

Rồi Eriol chợt thấy Miko thở hắt nhẹ ra một cái, cánh tay buông thõng xuống và cậu ngẩng lên nhìn cô.Đôi mắt cô đang khép hờ, miệng nở một nụ cười mãn nguyện.Trông cô lúc này thật yên bình và thánh thiện.Hoàng hôn lúc này đang buông xuống dần, ánh mặt trời phía xa xa phát ra thứ ánh sáng đỏ yếu ớt như máu đang tuôn xuống trần.Và đâu đó tiếng quạ kêu thảm thiết, thê lương như khúc nhạc cầu hồn vang lên trong không trung.

Eriol ôm chặt lấy Miko, máu từ vết thương của cô đã ngừng chảy nhưng những vết máu trước đó thì thấm qua y phục của Eriol.Cậu đang ôm cô lần đầu tiên trong cuộc đời và cũng là lần sau cuối.Và rồi cậu đứng dậy, bế Miko lên tay và đi thẳng ra cửa.Sakura vội hét toáng lên:

- CẬU ĐI ĐÂU VẬY?

- Cứ mặc kệ tớ!!!

Và rồi Eriol cứ thế bước đi.Gió ở đâu bỗng nổi lên và bụi theo chiều gió cuốn lên mù mịt.Bụi che mờ bóng dáng của Eriol, che mờ bước chân của cậu và che mờ cả tầm mắt cậu.Nhưng cậu cứ đi, với vợ cậu trên tay.Cậu chỉ xem cô ấy là em gái, chưa bao giờ cậu yêu cô ấy, kể cả đến lúc cô chết cậu vẫn không yêu cô.Nhưng cô ấy là vợ cậu và chính cậu là người đã đẩy cô đến bước đường này.

Mưa...

Mưa rồi...

Cậu tự hỏi tình yêu là gì, sao nó lại khiến người ta đau khổ nhiều đến thế. Cậu yêu Tomoyo nhưng lại đau khổ vì không thể đem đến hạnh phúc cho cô. Tomoyo yêu cậu nhưng lại không dám gạt bỏ hết tất cả để sống với tình yêu này. Sakura và Syaoran yêu nhau nhưng Thượng đế lại bắt họ xa rời nhau. Yu ri thánh thiện ôm mỗi tình cảm lặng với Haruka đến những phút cuối đời. Còn Miko, cô cũng như Yu ri, cũng ôm trong lòng một mối tình đơn phương vô vọng nhưng cô đã chọn cách phạm tội ác để có được tình yêu. Vậy mà kết cục thì sao? Với cả hai đều là cái chết, chết trong vòng tay người mình yêu nhất nhưng đến những giây cuối của cuộc đời, họ vẫn không có được tình yêu. Vậy đâu mới là con đường đúng đắn cho những cô gái như Miko, như Yu ri. Và đâu mới là con đường mà cậu phải đi? Quay trở lại với Tomoyo ư? Sau tất cả những gì đã xảy ra thì đó lại càng là chuyện không tưởng. Miko, Yu ri sẽ mãi mãi tồn tại giữa cậu và Tomoyo không theo cách này thì cách khác. Tomoyo không tha thứ cho mình vì cái chết của Yu ri thì những gì xảy ra với Miko cũng sẽ mãi là niềm day dứt khôn nguôi trong tâm hồn Eriol.

Mưa rơi nặng hạt hơn và thân xác Miko bắt đầu giá lạnh nhưng Eriol cứ đi mãi, đi mãi. Cậu không biết mình đang đi đâu nhưng cậu vẫn đi, với Miko trên tay. Rồi cậu dừng lại, đặt Miko xuống đất, và buông người xuống bên cạnh cô.

Eriol cảm thấy bất lực với chính mình. Cậu cảm thấy mình quá vô dụng, yêu mà không dám đấu tranh cho tình yêu của mình, không thể bảo vệ những người bên mình, trong khi Syaoran chiến đấu anh dũng ngoài sa trường thì cậu ngồi ở trong cung, an toàn và bình yên... Cậu thấy mình hèn nhát, yếu đuối vô cùng. Và rồi Eriol khóc... Vẫn biết đàn ông không được khóc nhưng Eriol vẫn khóc, khóc rất nhiều.... nước mắt lẫn với nước mưa..... mặn chát...

28. Chương 28: Lửa Hận Hoàng Thành

- Đã đến lúc rồi Tenoshiwa. Chúng ta đã đợi 18 năm rồi, và giờ phút chúng ta báo thù đã đến – Sasaki nói trong niềm vui man rợ của bà.

- Vâng, thưa phu nhân!!! Mọi việc đã được chuẩn bị xong. Chúng ta đã có thể bắt đầu – Tả đại thần Tenoshiwa cũng không thể giấu được sự vui mừng trong ánh mắt.

Bánh xe lịch sử lại quay nữa rồi, nó đang đi vào những vòng quay khốc liệt nhất trong lịch sử của vương quốc Clow này. Và điều khủng khiếp gì sắp xảy ra?

Sau khi Eriol rời khỏi nhà Tomoyo cùng với thi thể của Miko thì Haruka bất ngờ lên tiếng nói với Tomoyo:

- Tomoyo, anh có một tin cho em đây. Nhưng em phải hết sức bình tĩnh nhé.

- Anh cứ nói đi Haruka. Đâu còn gì có thể làm em sốc hơn được nữa. – Tomoyo buồn bã nói.

Cô vẫn chưa hết bàng hoàng trước những gì vừa xảy ra. Một sự hối hận khôn nguôi đang dày xé trái tim

cô và cô không nghĩ còn việc gì có thể khiến cô mất bình tĩnh hơn được nữa.

- Anh đã tìm ra gốc tích thật sự của chiếc vòng cẩm thạch này.Nó chính là chiếc vòng được một gia tộc danh giá đặt làm riêng cho con cháu họ Tomoyo àh.Và nó luôn được truyền cho đứa con đầu tiên sinh ra trong gia tộc đó.Và gia tộc đó chính là...

Cùng lúc đó tại Hoàng thành đang diễn ra một âm mưu kinh khủng.Sasaki phu nhân và Tả đại thần Tenoshiwa đang âm mưu đảo chính, lật đổ Hoàng đế Urushi Hiragizawa.Họ đã nhẫn nhịn chờ đợi 18 năm, bí mật tích góp, xây dựng quân đội riêng, thiết lập phe cánh trong triều.Và bây giờ đã đến lúc họ hành động.

“XOẢNG!!!!”

Hoàng hậu Mieko đánh rơi cốc rượu trên tay bà và ngã lăn xuống đất.

- Hoàng hậu, nàng làm sao vậy? – Hoàng đế vội chạy đến đỡ bà dậy, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

- Bệ hạ, thiếp chóng mặt quá, hình như trong rượu có gì đó. – Bà thở dốc

Hoàng đế vội cầm bình rượu trên bàn xem xét thì ông thấy choáng váng đầu óc và lão đảo bắm lấy chiếc bàn để trụ vững thì có một tiếng cười lớn vang lên từ ngoài cửa.

- HA...HA...!Đừng cố gắng nữa Hoàng đế bệ hạ.Ngài và Hoàng hậu đã trúng độc rồi.Nhưng Ngài không chết đâu.So với những gì Ngài gây ra cho ta thì chết ngay lập tức là quá rẻ.

- Không thể...nào...!!!Phu nhân...Sasaki, bà vẫn còn sống sao? – Hoàng đế ngỡ ngàng nhìn người vừa xuất hiện như không tin vào mắt mình.

- Ngạc nhiên àh Hoàng đế bệ hạ?Tôi vẫn sống, và đã cắn răng nhẫn nhịn 18 năm nay chỉ để chờ cái ngày này.Và bây giờ Ngài sẽ trả giá cho những gì đã gây ra, ngay tại nơi ấy.Ngài đừng mong có ai cứu giúp, Tenoshiwa đã cho quân bao vây cung điện này.Và khi có vợ chồng Ngài trong tay thì ta không sợ Ngự lâm quân đâu.Đi nào!!!

Ngay lập tức có khoảng 10 người lính tiến vào áp giải vợ chồng Hoàng đế ra khỏi Tây cung, tiến về phía Huyền Vũ môn – cái tên mãi mãi là nỗi ám ảnh trong tâm hồn ông.

Cùng lúc đó có một bóng người với khuôn mặt vô cùng buồn bã đang đứng trước Huyền Vũ môn, trên tay cậu ẵm một ai đó. Cậu chính là Eriol. Cậu muốn đến cái nơi khởi nguồn của sự việc. Tại đây cha cậu đã giết anh trai mình và cả gia tộc Sasaki để leo lên ngôi vua, từ đó đã dẫn đến việc Tomoyo bị đánh tráo với con phu nhân Sasaki, Miko bị bà ta lợi dụng, Syaoran hy sinh trên chiến trường. Và khi đứng tại nơi đây, Eriol không biết nên làm gì cho đúng. Cậu không thể hận cha mình vì xét về mặt chính trị ông đã hành động rất chính xác nhưng xét về mặt tình người, ông quả là một con người tàn nhẫn vô cùng.

Và cứ thế Eriol cứ đứng thẩn người một lúc lâu tại đó cho đến khi cậu nghe có tiếng người từ xa đang bước tới. Những tiếng động đó đã khiến cậu giật bản mình và không hiểu vì sao cậu vội bỗng Miko trốn vào một góc, nhẹ nhàng đặt cô xuống và im lặng quan sát.

Đám người đó dần dần xuất hiện và Eriol kinh hoàng nhận ra những người đang bị khống chế là cha mẹ cậu. Đi theo sau là chừng mười người lính, một người đàn ông và một người phụ nữ.

- Tả đại thần Tenoshiwa – Eriol kêu khê lên khi nhìn thấy người đàn ông đó – Còn người phụ nữ kia là ai?

“Tất cả là do phu nhân Sasaki và Tả đại thần sắp xếp” - Những lời Miko nói trước lúc lâm chung chợt vang vọng trong tâm trí Eriol. Và cậu ngỡ ngàng hiểu ra bà ấy chính là phu nhân Sasaki. Nhưng khi nhìn kỹ khuôn mặt và ánh mắt của bà Eriol đột nhiên thấy quặn thắt trong lòng và trái tim cậu chợt nhói lên một cách rất lạ thường. Nhưng rồi cậu sực tỉnh và ngay lập tức hoạt động đầu óc tìm cách giải thoát cho cha mẹ mình. Cậu thừa hiểu là không thể xông bừa ra đánh nhau với họ nhưng nên làm gì thì cậu nhất thời không thể nghĩ ra nên cậu đành im lặng xem xét tình hình.

- Còn nhớ nơi này không Hoàng đế bệ hạ? Chính tại nơi này, Ngài đã giết anh trai và chị dâu mình, rồi sau đó là thảm sát cả gia tộc Sasaki. Hôm nay ta sẽ cho Ngài trả giá ngay tại chính nơi này. – Phu nhân Sasaki nhếch mép nói với hoàng đế trong sự khinh bỉ thấy rõ.

- AI ĐÓ???? – Tả đại thần bất ngờ hét lên

Thì ra Eriol đã vô tình gây ra tiếng động khi đập phải một cành cây khô trong lúc căng thẳng, và tiếng động nhỏ đó đã không thể lọt qua tai của Tenoshiwa. Sau tiếng quát, ông ta từ từ từng bước tiến về phía cậu.

Sau lưng là góc kẹt nên Eriol không thể chạy đi đâu nên cậu bình tĩnh bước về phía trước. Và với ánh mắt kiên định, cậu nhìn thẳng vào Tenoshiwa không khoan nhượng:

- Tả đại thần, ông có biết ông đang làm gì không? Đây là tội phản nghịch đó!!!

- Dĩ nhiên là ta biết!!! – ông ta bật cười trước câu hỏi của Eriol.

- Chạy đi Eriol, đừng lo cho chúng ta!!! Chạy đi con!!! – Hoàng hậu bất ngờ lên tiếng một cách hết sức lo lắng.

- Các người muốn làm gì ta thì làm, nhưng đừng động đến Hoàng hậu và thằng bé. Họ không có tội gì cả. – Hoàng đế Urushi hướng ánh mắt về phía Sasaki phu nhân vô cùng khẩn thiết.

- Làm gì có chuyện dễ dàng như thế cứ Hoàng đế. Ta sẽ không tha cho Hoàng hậu và con Ngài đâu. Phải, ta sẽ giết Hoàng hậu Mieko trước mặt Ngài và sau đó là cho Ngài xem đầu con Ngài, đầu của TOMOYO DAIDOUJI!!!

- CÁI GÌ CỐ? - Tomoyo và Sakura cùng hét lên khi nghe thấy cái tên mà Haruka vừa nói

- Đó là sự thật Tomoyo àh. Chiếc vòng đó là vật gia bảo của gia tộc Mitoko, gia tộc của Hoàng hậu đương triều. Em có hiểu điều đó nghĩa là gì không? Phu nhân Sasaki đã đánh tráo em với con bà ta, đã đánh tráo em với Eriol Hiragizawa. Em mới là người mang dòng máu Hoàng gia chứ không phải cậu ta.

- KHÔNG!!!! EM KHÔNG TIN ĐÂU!!! SAO LẠI NHƯ THẾ ĐƯỢC CHỨ!!! – Tomoyo lắc đầu nguầy nguậy trong khi hai tay thì bịt chặt lấy tai.

- Trời ơi, chuyện này là thật sao? Thật kinh khủng!!! – Sakura gần như mất hết lực ở hai chân và cô bé ngã khụy xuống đất.

Bất ngờ có một cô gái chạy vào nhà với vẻ mặt vô cùng hốt hoảng. Cô ấy chính là Chiharu Tenoshiwa.

- Anh ơi!!! Cha... và phu nhân ...Sasaki đã vào Hoàng ...cung rồi. Họ muốn hãm hại Bệ hạ... và đảo chính ...đấy. Anh mau l...ên đi!!! – Cô bé khóc lóc và nói trong tiếng thở dốc

- Bình tĩnh Chiharu!!! Nói rõ ràng cho anh nghe xem nào!!! – Haruka trấn an em gái và nói.

- Lúc chiều sau khi anh đi, em vô tình nghe được tối nay cha và phu nhân Sasaki sẽ thực hiện âm mưu đảo chính nên em vội cho người tìm anh và chạy đến đây ngay. Anh mau ngăn cha lại đi – cô bé vẫn chưa nín khóc.

- Nguy rồi. Anh phải vào cung ngay đây. Các em ở lại đây nhé. – Haruka hốt hoảng trước những gì vừa nghe được và vội vã quay mình

- Bọn em đi nữa! – Tomoyo nói với một ánh mắt kiên quyết – Em muốn xác minh rõ mọi việc!!!

Trước quyết định của Tomoyo, Haruka không còn cách nào khác là chấp nhận. Sau khi bảo Chiharu đến phủ Kinomoto và phủ họ Ly báo cho hai vị đại thần mọi chuyện thì anh, Tomoyo và Sakura vội vàng vào cung.

- Không ... thể ... nào!!! Bà ... nói ... dối! – Eriol lấp bắp trước những gì vừa nghe được.

- Ta không nói dối Eriol, năm đó ngay khi Hoàng hậu vừa hạ sinh con bé mà chưa kịp nhận biết gì thì ta cho người phục thuốc mê bà ta và tiến hành đánh tráo.Ta đã để kẻ thù phải nuôi dưỡng con ta, để con ta trở thành Thái tử đương triều.Và giờ là lúc để sự thật được phơi bày.Con là con ta, còn con bé đó chính là công chúa đích thực.Ta đã định nuôi dưỡng và biến nó thành sát thủ để sau này chính tay nó sẽ giết cha nó.Nhưng không ngờ một thị nữ là Itomi Kouto đã lên đưa con bé đi khiến kế hoạch của ta thất bại.Và không ngờ sau này con lại yêu nó nên ta đã phải làm mọi cách để tách hai đứa ra.

- Thật là thâm độc!!!!Tại sao bà có thể làm vậy chứ? – Hoàng hậu nói trong sự xúc động vô cùng.

- So với những gì ta phải chịu thì đó chẳng là gì cả. – Phu nhân Sasaki đáp lời với nụ cười bi thương và đầy man dại.

- KHÔNG!!! BÀ NÓI DỐI, TA KHÔNG TIN ĐẤU!!! – Eriol hét lên

- Con phải tin ta Eriol.Ta mới là mẹ con chứ không phải là bọn chúng.Là ... ta, ...con... rõ... không? – Bà ta gần mạnh từng tiếng một với Eriol và bước về phía cậu, vòng tay dang rộng ra.

Eriol vẫn lắc đầu và bước lùi về phía sau để tránh vòng tay ấy, trái tim đau đờn như bị xé vụn ra trong khi vợ chồng Hoàng đế Urushi thần người ra trước sự thật cay đắng.

Trong lúc đó, Haruka, Sakura và Touya đang chiến đấu với quân lính của Sasaki phu nhân để tiến về phía Huyền Vũ môn.Thân là Đội trưởng Cẩm vệ quân, dĩ nhiên Touya ngay lập tức nhận được tin có biến cố nên anh nhanh chóng điều động quân đội trong Hoàng thành tiến về Huyền Vũ môn, vừa khi nhóm Haruka tới nơi.Vậy là dưới sự thống lĩnh của Touya, mọi người bắt đầu chiến đấu với quân của nhà Sasaki và Tenoshiwa.

Và trong cùng thời điểm, có một bóng người đang cưỡi ngựa tiến vào Hoàng cung với dáng vẻ gấp gáp và khuôn mặt vô cùng căng thẳng.

Với thế mạnh về lực lượng, hơn nữa lại có sự tham gia chiến đấu của Touya, Haruka và Sakura, chẳng mấy chốc, Cẩm vệ quân đã chiếm thế thượng phong so với quân phản loạn.Tuy nhiên vì Hoàng đế và Hoàng hậu vẫn còn nằm trong tay chúng nên mọi người cũng không dám làm liều.

Bất ngờ, một đám quân phản loạn khác ủa về phía quân của Touya khiến mọi người hơi bất ngờ và mất bình tĩnh một chút. Nhưng rồi họ nhanh chóng lấy lại tinh thần và chiến đấu.

Có năm sáu tên lính rút kiếm xông về phía Sakura nên cô vội nắm chặt tay Tomoyo, đẩy bạn về phía sau lưng mình và khẽ nhủ mào lùi lại gần bức tường rồi quét kiếm đâm chết hai tên liền ngay lập tức. Tuy nhiên, nhanh chóng nhận ra yếu điểm của Sakura lúc này là Tomoyo, một tên lính vội đâm kiếm về phía Tomoyo khiến Sakura vội đẩy bạn ngã sang một bên và giờ kiếm lên đỡ đường kiếm của hắn. Không bỏ lỡ cơ hội, một tên khác vội đâm lên từ phía sau lưng cô.

- SAKURA!!! – Tomoyo hét lên nhưng không kịp nữa rồi. Thanh kiếm ấy đã chém xuống người Sakura

KEENG!!!!

Thanh kiếm của tên đâm lên gây làm đôi và hắn bị một thanh kiếm khác xuyên qua ngực, giết chết ngay tức thì. Còn Sakura vội đâm chết tên phía trước mặt mình và quay lại phía sau. Và cô gần như không tin vào mắt mình nữa....

29. Chương 29: Tiếng Khóc Giữa Rừng Mộc Lan

- SYAORAN!!! – Sakura hét lên và ôm chầm lấy người đang đứng trước mặt mình.

- Anh về rồi đây Sakura. Anh đã hứa với em mà phải không? – Syaoran cũng không kiềm chế được mà ôm chầm lấy cô, mặc cho xung quanh đang là cảnh chém giết đổ máu.

- HAI ĐỨA BÂY CÓ THÔI ĐI KHÔNG? BÂY GIỜ LÀ LÚC NÀO RỒI VẬY? – Touya hét lên khi nhìn thấy cảnh này

Tiếng hét của Touya đã đánh thức Syaoran và Sakura khỏi cơn hạnh phúc và kéo cả hai về với thực tại.

- Chuyện chúng ta để sau hãy nói, mau tiến vào Huyền Vũ môn đi – Syaoran giục hai cô gái.

Vậy là cả nhóm vội vã chạy vào Huyền Vũ môn sau khi không chế được cục diện bên ngoài. Và đập vào mắt họ lúc này là hình ảnh vợ chồng Hoàng đế đang ngồi dưới đất với sự không chế của Tenoshiwa và quân lính, phía trước là phu nhân Sasaki không ngừng tiến về phía trước, vòng tay dang rộng như đang đón chờ một điều gì đó và Eriol thì về mặt đây ghê sợ, liên tục bước lùi lại để trốn tránh.

- ERIOL!!! – Tomoyo kêu lên khiến cho tất cả những người có mặt vội quay lại nhìn.

Vừa nhìn thấy Tomoyo, Hoàng hậu Mieko bắt chợt nước mắt lưng tròng và kêu khẽ:

- Con gái của ta!!!

Tomoyo cũng nhận ra Hoàng hậu đang ngồi dưới đất nên dậm chân định chạy tới thì bị mấy tên lính ngăn cản. Haruka và Touya vội chắn ngay trước mặt cô để bảo vệ. Haruka liếc mắt nhìn cha mình và quay sang nói với Touya:

- Kinomoto, anh và hai người kia đối phó với mấy tên lính và giải cứu Hoàng đế, Hoàng hậu, tả đại thần cứ giao cho tôi.

Touya vừa gật đầu đồng ý thì đã thấy Haruka phóng nhanh đến chỗ ông ta nhanh như một con báo.

- HARUKA!!! TRÁNH RA!!! VIỆC NÀY KHÔNG LIÊN QUAN GÌ ĐẾN CON CÁ - Ông Tenoshiwa hét lên khi thấy Haruka đang tiến về phía mình với thanh kiếm lấp lăm trên tay

- Không thưa ba, ba đã phạm quá nhiều lỗi lầm rồi. Con sẽ không để ba phạm thêm sai lầm nào nữa đâu. – Haruka bình tĩnh nói

- NGƯỜI THÌ BIẾT GÌ CHỨ! NGÀI SASAKI LÀ ÂN NHÂN CỨU MẠNG CỦA TA. VÀ TA ĐÃ THỀ SẼ BẢO THÙ CHO NGÀI ẤY. NẾU NGƯỜI KHÔNG TRÁNH RA THÌ ĐỪNG TRÁCH TA.

- Chỉ vì hận thù mà làm biết bao nhiêu chuyện kinh khủng như thế này sao thưa ba? Không, con sẽ không tránh ra đâu. Ba cứ giết con đi nếu ba muốn.

Quá tức giận trước đứa con cứng đầu, ông Tenoshiwa rút kiếm đâm về phía anh. Tuy trước giờ ông ít khi dùng đến vũ lực nhưng ông thật sự là một cao thủ và Haruka dự biết điều đó nên anh không dám chủ quan khinh địch. Anh vội nhảy về phía sau để né tránh đường kiếm của ông ngay lập tức, tay giữ kiếm lên cao để đề phòng mọi bất trắc. Ông Tenoshiwa sau cú đâm hụt liền thu kiếm về và thủ thế, mắt nhìn đứa con trai tràn đầy căm hận. Và cứ thế hai bên giao chiến một hồi lâu vẫn không phân thắng bại. Ông Tenoshiwa dường như mất hết lý trí nên liên tục sử dụng những chiêu kiếm độc ác nhất với sát khí vô cùng mãnh liệt và chiêu nào cũng có thể lấy mạng đối phương ngay tức thì nếu kẻ đó không phải là Haruka. Phần Haruka, anh vốn không muốn tổn thương ba mình nên lúc ban đầu anh chỉ né tránh và tìm cách hóa giải những chiêu kiếm của ông chứ không đánh trả. Tuy nhiên, anh dần nhận ra ông thật sự muốn lấy mạng mình và sâu xa hơn là ông sẽ không bao giờ dừng cái việc trả thù này lại, trừ phi...

“Trừ phi ông ấy chết!!!” – Haruka đau đớn nghĩ thầm.

Và kể từ lúc đó Haruka không khoan nhượng nữa mà bắt đầu phản công bằng những chiêu kiếm lợi hại. Và dĩ nhiên khi cả hai đều là cao thủ thì việc sức trẻ của Haruka chiếm phần hơn so với sự lớn tuổi của ông Tenoshiwa là điều dễ hiểu. Và khi ông một lần nữa đâm kiếm về phía trước thì Haruka vội lách mình né tránh khiến ông mất đà lao về phía trước nhưng ông vội lấy lại thăng bằng và quay người lại tính đâm một nhát nữa thì thanh kiếm trên tay Haruka đã cắm phập vào bụng ông khiến ông sững người lại.

- Con...Con... - ông lấp bắp nói trong ánh mắt ngờ ngàng nhìn con trai mình và rồi ông ngã xuống đất, tắt thở ngay lập tức

- Con xin lỗi.Chỉ có cách này ba mới chịu dừng tất cả mọi việc lại – Haruka nói và lần đầu tiên người ta thấy từ trong mắt anh những giọt lệ vỡ ra, lăn dài. – Nhưng ba yên tâm đi, con sẽ đi theo ba ngay mà.

Nói rồi Haruka vung kiếm lên cao và đâm thật lực vào tim mình nhưng có một bóng người xẹt tới trước mặt anh vào dùng tay nắm lấy lưỡi kiếm

- Không, anh Haruka!!!Đừng làm vậy mà!!!

- Chiharu, em...??? – Haruka ngạc nhiên nhìn em gái đang đứng trước mặt mình và từ đôi bàn tay cô, từng giọt, từng giọt máu nhỏ lạnh tanh xuống nền đất.

- Một mình ba đã là quá đủ.Xin anh, đừng bỏ lại em cô độc trên đời.Xin hãy sống, ít nhất là vì em. – Chiharu nói trong làn nước mắt.

Haruka đau đớn nhìn em gái và buông rơi thanh kiếm xuống đất vang thành một tiếng “Keeng”.Và rồi anh sụp đổ xuống đất, trong khi Chiharu dùng đôi bàn tay đầm máu của mình ôm lấy anh vào lòng, khẽ vỗ về anh hết sức dịu dàng.

Ngược lại với Haruka, Touya và Syaoran dễ dàng đánh bại mấy tên lính kia không chút khó khăn nào trong khi Tomoyo và Sakura chạy đến chỗ Hoàng đế và Hoàng hậu:

- Bệ hạ, Hoàng hậu, hai Người không sao chứ ạ? – Sakura hỏi dồn trong khi Tomoyo vẫn chưa thoát khỏi cơn xúc động.

- Chúng ta không sao, con đừng lo Sakura!!! – Hoàng đế trấn an cô bé

- Con thật sự là con gái của ta sao? – Hoàng hậu nói trong tiếng nấc và nước mắt.

- Con cũng đang muốn hỏi Người điều đó thưa Hoàng hậu!!! – Tomoyo vừa nói vừa móc trong túi áo ra một chiếc vòng đặt vào tay Hoàng hậu và bà nhận ra nó ngay lập tức.

- Là nó, đúng là nó.Khi ta hạ sinh đứa trẻ, dù chưa kịp nhìn mặt nó nhưng trong cơn vô thức ta đã đeo vào tay nó chiếc vòng này.Và bao nhiêu năm qua, ta vẫn luôn day dứt vì đã đánh mất chiếc vòng gia bảo của gia đình ta.Thì ra... - Bà không thể nói hết câu vì quá xúc động.

Tomoyo cũng không thể kìm chế cảm xúc và vòng tay ôm lấy bà khóc nức lên. Cô không bao giờ tưởng tượng mình sẽ gặp lại cha mẹ ruột trong tình cảnh như thế này. Từ lúc 7 tuổi, trong trái tim Tomoyo luôn bị dẫn dắt bởi câu hỏi rằng tại sao cha mẹ cô lại bỏ rơi cô. Cô đã nghĩ rằng mình là một đứa trẻ không được người ta cần đến và từ đó trong vô thức cô hình thành một sự căm hận họ? Rồi khi cô bắt đầu hành trình đi tìm sự thật về thân thế mình thì cô dần hiểu ra rằng hình như đằng sau đó là cả một âm mưu lớn, rằng cha mẹ cô hoặc là không biết đến sự mất tích của cô hoặc là họ buộc phải làm vậy để giữ mạng sống cho cô. Chính vì thế cô không còn hận họ mà thay vào đó là sự tha thiết muốn tìm về cội nguồn. Và giờ đây khi cô tìm được họ thì cô lại chợt cảm thấy nó không hạnh phúc như cô từng tưởng tượng. Cha cô đã từng vì quyền lực mà đang tâm sát hại bao nhiêu con người, để rồi từ đó dẫn đến việc cô bị tráo đổi và thậm chí là mọi chuyện còn đau đớn hơn thế nhiều. Bao nhiêu mạng người đã bị tước đoạt chỉ vì vậy. Những người nắm giữ sự thật, em gái cô, Miko tiểu thư và hàng ngàn chiến sĩ đã ngã xuống trong trận chiến với liên quân ba nước Fuan, Honryu, Shuri. Tất cả chỉ bắt đầu từ tham vọng của cha cô. Và đau đớn hơn cả chính là mối nhân duyên oan nghiệt của cô và Eriol. Vào giây phút này Tomoyo hiểu hơn bao giờ cô đã thật sự mất Eriol. Với những gì đã xảy ra, với thân thế đích thực của cả hai thì cô và cậu sẽ không bao giờ có thể có được cái mà người ta gọi là hạnh phúc lứa đôi. Nghĩ đến đó, Tomoyo không thể nén được những giọt nước mắt.

Ngay lúc đó, tiếng hét của Chiharu nhằm ngay vào Haruka tự sát đã đánh động tất cả mọi người. Tomoyo nhìn thấy Haruka như thế liền chạy đến gần và kêu lên:

- Đừng làm thế anh Haruka!!!

Nhưng cô chưa kịp phản ứng gì thì Chiharu đã ngăn cản anh kịp thời và cô cũng ngừng lại khi giọng nói của Sasaki phu nhân đập vào tai cô

- Eriol, con thật sự không muốn nhìn nhận người mẹ như ta sao? Ta đã làm tất cả vì con mà. Đánh tráo là nhằm muốn giữ cho con an toàn, đảo chính là để con có thể danh chính ngôn thuận lên ngôi Hoàng đế. Con không hiểu sao? – Sasaki phu nhân nói với sự van nài khẩn thiết.

- Không, tôi không hiểu gì cả. Bà không phải là mẹ tôi. Một người đàn bà ác độc như bà không thể là mẹ tôi được!!! – Eriol nói trong khi ánh mắt vẫn không ngừng bộc lộ sự căm hận và ghê tởm với Sasaki phu nhân.

Thái độ hắt hủi của Eriol là điều rất bất ngờ với phu nhân Sasaki. Bà đã tính sai một nước cờ trong ván cờ này. Bà muốn kẻ thù nuôi dưỡng con mình để trả thù và cũng là để giữ an toàn cho con nhưng bà không ngờ cũng chính điều đó đã khiến bà mất nó. Phu nhân Sasaki dù cho có tàn ác đến đâu thì bản chất bà vẫn là một người phụ nữ với tình mẫu tử tràn ngập trong tim. Và khi Eriol từ chối bà thì đó chính là cú sốc lớn nhất đối với bà. Chính vì vậy mà bà không thể giữ được bình tĩnh.

- TA TRỞ NÊN NHƯ THẾ CHÍNH LÀ DO HẮN. CHÍNH HẮN ĐÃ TƯỚC ĐOẠT HẾT HẠNH PHÚC CỦA TA, CHỒNG CON, GIA ĐÌNH, TA KHÔNG CÓ GÌ CẢ. NẾU KHÔNG VÌ CON, VÌ MỐI THù CỦA GIA TỘC THÌ TA ĐÃ KHÔNG THỂ SỐNG CHO TỚI GIỜ PHÚT NÀY – bà hét lên với sự căm phẫn tột độ.

- ĐỪNG CÓ ĐEM THÙ HẬN RA MÀ BIỆN BẠCH.TÔI SẼ KHÔNG BAO GIỜ THA THỨ CHO BÀ ĐÁU.KHÔNG BAO GIỜ!!! – Eriol hét lên cảm hận không kém gì bà.

- Con không tha thứ cho ta?Có phải vì con bé đó không?Vì nó đúng không? – đôi mắt Sasaki phu nhân chợt lóe lên thứ ánh sáng đỏ rất lạ lùng và ngón tay bà chỉ về phía Tomoyo đang đứng gần đó – Vì con yêu nó và vì ta mà con không thể đến với nó.Chính vì vậy con cảm hận ta?Đ...ú...n...g... k...h...ô...n...g? – bà gằn mạnh hai tiếng cuối cùng.

- Phải!!! – Eriol nói trong khi hai mắt đã bắt đầu nhòe nước.

Nghe được những lời đó khiến phu nhân thấy mọi thứ sụp đổ dưới chân bà.Bà chợt cảm nhận rằng tất cả những gì bà làm đã trở nên vô nghĩa.

- Đúng vậy, chẳng có nghĩa lý gì khi mà con trai ta không thèm nhìn nhận ta. – Bà cay đắng nói – Nhưng nếu ta mất nó thì ta cũng không để cho các người yên, đặc biệt là mi!!!

Ngay sau khi kết thúc câu nói thì bà lao tới chỗ Tomoyo với tốc độ cực nhanh và một con dao găm trên tay.Sự việc diễn biến quá nhanh mà Tomoyo lại đứng cách những người còn lại một khoảng khá xa nên không ai kịp can thiệp.

- ĐỪNG MÀ!!! – Tất cả mọi người hét lên đau đớn và Haruka, Sakura, Touya, Syaoran lao đến chỗ Tomoyo với sự tuyệt vọng

Nhưng đã có một bóng người nhanh hơn hết thảy và người đó lao vào đứng chắn trước mặt Tomoyo, vừa kịp lúc con dao trên tay phu nhân đâm tới.Bà hét lên một tiếng khi phát hiện ra người đang đứng trước mặt mình là ai và muốn rút tay lại nhưng không còn kịp nữa.Con dao ấy thay vì đâm vào người Tomoyo thì đã cắm phập thẳng vào trái tim của Eriol.Và từ nơi ấy máu bắt đầu chảy ra, thấm đỏ chiếc áo Eriol đang mặc, máu của cậu hòa vào với máu của Miko đã dính trước đó khiến những vết máu càng lúc càng rộng hơn.

Thân hình của Eriol lao đảo và cậu ngã thẳng vào người Tomoyo đang ở phía sau.Tomoyo vội đỡ lấy và để cậu dựa vào người mình trong khi phu nhân Sasaki hốt hoảng lao đến bên cạnh con trai, nắm tay con với khuôn mặt vô cùng lo lắng

- Con sao rồi Eriol?Mẹ không cố ý đâm con đâu.

- Đừng đụng đến người tôi. – Eriol giằng tay khỏi tay bà một cách yếu ớt.Và cậu dùng bàn tay ấy quờ quạng tìm bàn tay Tomoyo.

- Anh xin lỗi Tomoyo!!!Xin lỗi em vì tất cả mọi chuyện!!!

- Đừng nói gì nữa Eriol!Sao anh lại làm thế?Sao lại bảo vệ cho em? – Tomoyo không tìm được nước mắt.

- Anh không thể để cho bất kỳ ai làm hại đến em. Và lại anh cũng không muốn sống nữa. Kể từ khi sau khi Miko chết, anh cảm thấy mình sao quá vô dụng, quá yếu đuối, quá hèn nhát. Và anh cứ loay hoay tìm cho mình lý do để tiếp tục sống nhưng anh không tìm được. Đến khi biết được sự thật về thân thể mình thì anh thật sự tuyệt vọng. Anh không còn gia đình, không còn bạn bè, không còn gì cả và anh biết anh đã vĩnh viễn mất em. Nếu vậy thì anh sống để làm gì? Thà chết đi còn hạnh phúc hơn.

- Anh quả là kẻ hèn nhát khi chọn cái chết để chạy trốn hiện thực. Còn em, em phải làm sao đây?

- Anh không phủ nhận điều em nói. Anh là kẻ hèn nhát. Anh không xứng đáng với em Tomoyo. Kể từ sau hôm chia tay với em, anh luôn thầm mong sẽ có cơ hội cho chúng ta tái hợp dù đó chỉ là hy vọng nhỏ nhoi. Nhưng giờ thì anh thật sự phải đi xa rồi. Vĩnh biệt em Tomoyo!!! Hãy hạnh phúc nhé!!! Anh yêu em!!!!

Tomoyo nở nụ cười đau đớn với Eriol và khẽ cúi xuống đặt một nụ hôn lên môi cậu. Và Eriol mỉm cười đón nhận hạnh phúc cuối cùng ấy và dần dần đôi mắt cậu khép lại, tâm trí bắt đầu đi vào cõi hư vô. Lúc này bình minh bắt đầu hé ửng nơi chân trời, mặt trời lấp ló đằng Đông báo hiệu ngày mới đã đến. Tomoyo ngẩng lên ôm lấy Eriol chặt hơn bao giờ hết và rồi bằng sức lực yếu ớt của mình, cô đứng dậy, quàng tay Eriol qua vai mình, đỡ cậu bước đi từng bước chậm chạp về phía trước.

- NGƯỜI ĐƯA CON TRAI ĐI ĐÂU ĐÂY? HÃY TRẢ NÓ LẠI CHO TA!!! – Phu nhân Sasaki hét lên với Tomoyo

- Anh ấy không thuộc về bà, phu nhân Sasaki!!! Chính bà đã góp phần đẩy anh ấy đến cái chết. Bây giờ hãy để cho anh ấy yên nghỉ!!! – Tomoyo nhìn bà bằng ánh mắt buồn bã nhưng vô cùng kiên quyết.

Khi đối diện với ánh mắt ấy, phu nhân Sasaki chợt thấy một cảm giác sợ hãi chạy khắp người mình. Bà không nghĩ đứa con gái này lại có sức mạnh tinh thần đáng sợ đến thế. Ánh mắt của nó khiến bà sợ và trong vô thức bà bước lùi lại phía sau, im lặng nhìn nó đưa con trai bà đi.

Những người còn lại tuy không biết Tomoyo muốn làm gì nhưng linh tính họ mách bảo hãy để hai con người ấy được bên nhau nên họ không ngăn cản cũng không đuổi theo. Cứ thế, trong ánh sáng mặt trời lúc bình minh chói lòa, bóng dáng Tomoyo và Eriol dần dần mờ ảo và như tan biến đi.

- Có nhớ nơi này không Eriol? Anh đã ngỏ lời yêu em ngay tại nơi này đây? – Tomoyo nói khẽ khi ngồi giữa rừng mộc lan.

Trong vòng tay cô lúc này là một Eriol dịu dàng, ngoan ngoãn. Cậu không nói gì, cũng không động đậy. Khẽ đặt Eriol nằm xuống đất, Tomoyo bước nhẹ đến bên sông Tomoeda, rút một chiếc khăn và thấm nước nó. Sau đó cô quay trở lại và nhẹ nhàng lau sạch đất cát, bụi bẩn và máu trên khuôn mặt Eriol, trả lại cho cậu vẻ mặt thanh tú, ôn hòa thường ngày. Lúc này là những ngày đầu hè, hoa mộc lan lại bắt đầu kỳ nở rộ như một năm trước. Cả cánh rừng nở hoa trắng xóa, và mỗi khi gió thổi qua thì hàng trăm cánh hoa lại theo gió lìa cành rơi lả tả xuống đất. Cứ thế Tomoyo ôm lấy thân thể bất động của chàng trai cô yêu và cất tiếng hát, giọng hát mà Eriol đã từng say đắm biết bao. Và hòa cùng giọng hát của Tomoyo là vũ điệu

quay cuồng của hoa mộc lan trắng. Gió nổi lên cuộn cuộn, thổi ngàn hoa lìa cành bay trắng trời. Hoa đang múa theo bài hát cầu hôn ấy, hoa khóc thương cho một mối tình oan trái. Hai con người ấy không có tội gì cả. Những mưu đồ chính trị, lòng tham và sự hận thù của con người mới chính là kẻ có tội.

Hàng trăm,...

Hàng ngàn,...

Hàng triệu ...tiếng khóc đang vang lên kìa....

Hai năm sau, cũng vào một ngày mùa hạ, có một cô gái xinh đẹp tuyệt trần đang đứng cầu nguyện trước một ngôi mộ đặt giữa rừng mộc lan.

- Hai năm rồi phải không Eriol? Ngày mai là đám cưới của Syaoran và Sakura đấy. Cũng thật bất ngờ khi mà năm ấy Syaoran vẫn sống sót quay trở về sau khi rơi xuống vực phải không? Nhưng đúng là Thượng đế cũng không quá bất công. Họ xứng đáng có được hạnh phúc. Haruka đã ra đi cùng Chiharu rồi nhưng em tin ở một nơi nào đó anh ấy sẽ tìm được hạnh phúc. Còn mẹ anh, sau khi anh mất thì bà ấy đã tự sát nhưng có lẽ với bà cái chết là sự giải thoát. Mẫu hậu vừa hạ sinh thêm một hoàng tử đấy. Vậy là vương quốc lại có người kế vị mới phải không? Vì vậy anh không cần lo lắng gì đâu. Tất cả đau thương đã qua rồi. Còn em, em cũng đang rất hạnh phúc. Em đã từ chối tước vị công chúa mà Bệ hạ ban cho em. Em không cần nó, em chỉ cần mỗi ngày được sống trong tình yêu và những kỷ niệm với anh thôi. Mỗi ngày em đều nhớ đến chúng và với em đó là hạnh phúc.

- Em về đây, ngày mai sau hôn lễ em và vợ chồng Sakura sẽ lại ra thăm anh.

Nói rồi Tomoyo mỉm cười quay người rời khỏi rừng mộc lan. Bất chợt vọng vào tai cô là một âm thanh khiến cô dừng bước và nhìn quanh quất. Sau khi lắng tai nghe kỹ càng thì cô phát hiện ra đó là tiếng khóc của ai đó. Lần theo hướng có âm thanh, cô tiến đến một bụi rậm và nhìn thấy đó là tiếng khóc của một đứa trẻ sơ sinh bị ai đó vất bỏ. Cô nhẹ nhàng bồng đứa bé lên và xem xét khắp một lượt người nó.

- Sao người ta lại có thể vất bỏ con mình nhỉ? – cô lầm bầm

Đột nhiên Tomoyo mỉm cười và bồng đứa bé đến trước mộ Eriol:

- Là anh phải không Eriol? Anh sợ em cô độc nên gửi đứa bé này từ thiên đường xuống cho em đúng không? Vậy nó sẽ là con của em và anh nhé!!!

Và rồi Tomoyo nở nụ cười rạng rỡ, ôm lấy đứa bé và quay người bước đi mà không hay biết rằng phía sau lưng mình đang có một ánh mắt âm áp nhìn theo.

- Ủh, nó là con của anh và em, là kết tinh tình yêu của chúng ta.Hãy hạnh phúc nhé Tomoyo!!!

oOo Hết oOo

30. Chương 30: Ngoại Truyện 1: Lời Tỏ Tình

Lúc này đã là những ngày đầu tháng 12 và kinh thành Tomoeda như mọi năm lại chìm trong không khí lạnh lẽo và cảnh tuyết rơi mù mịt cả đất trời.Trên đường lúc này không có nhiều người đi lại vì đường như mọi người đều ở yên trong nhà để tận hưởng sự ấm áp bên cạnh chiếc lò sưởi, nhắm nháp những ly rượu hâm nóng và những chiếc bánh ngon lành.Nhưng đây cũng là lúc các cửa hiệu làm ăn phát đạt nhất khi mà lễ Giáng Sinh đang đến gần và mọi người đang ra sức chuẩn bị mùa lễ cuối cùng trong năm, đón chào mùa xuân sắp đến.

Lúc này trong một cửa hiệu trang sức có hai chàng trai trẻ khoảng 16,17 tuổi đang ngắm nghía những món hàng được bày trong tủ kính với vẻ háo hức thấy rõ.

- Anh Eriol này! Anh nghĩ món nào phù hợp với Miko? – chàng trai tóc nâu lên tiếng hỏi

- Anh nghĩ có lẽ anh nên mua tặng cho cô bé một sợi dây chuyền – chàng trai tóc đen còn lại cất tiếng đáp trả, mắt vẫn không rời khỏi những món trang sức.

Đột nhiên cậu ta ngẩng lên nhìn ông chủ cửa hiệu và yêu cầu ông ta lấy cho mình xem một mẫu.Cầm sợi dây chuyền trên tay, cậu ta ngắm nghía hồi lâu rồi mỉm cười hỏi giá của nó.Sau khi nghe ông chủ báo giá cậu khẽ nhún mày và móc trong người ra một túi bạc để thanh toán món hàng.

- Thế em định mua gì nào Azuma? – Eriol hỏi

- Chẳng biết nữa, để em nghĩ xem sao.Chúng ta đi thôi, hai bà mẹ chắc đang chờ chúng ta đấy! – Azuma lắc đầu đầy ngán ngẩm

Eriol gật đầu đồng ý với Azuma và chỉnh lại chiếc khăn choàng của mình để nó quấn chặt vào cổ hơn rồi đẩy cửa bước ra bên ngoài.Lúc này gió đang gào thét và tuyết thì rơi rất nặng hạt.Hai chàng trai vội vàng bậm môi bước nhanh về phía một quán trà ở cuối con đường.

Lúc này quán trà Sugar không đông người lắm, xung quanh chỉ có vài bàn là có người ngồi.Và ngồi ở chiếc bàn sát cửa kính lúc này là hai người thiếu phụ và một thiếu nữ và ba người khiến cho mọi ánh mắt trong quán đều phải đổ dồn về mình.Sở dĩ nói như vậy là vì họ quá xinh đẹp và sang trọng.Thiếu phụ ngồi bên phải có ánh mắt màu tím biếc sâu thẳm và mái tóc dài cùng màu tím.Lúc này bà đang thong thả bỏ vài viên đường vào tách trà của mình và mỉm cười nhìn người thiếu phụ còn lại.Người thiếu phụ này thì lại có

mái tóc nâu và ánh mắt xanh ngọc bích long lanh không kém phần quý phái so với người kia. Bà đang khẽ cau mày nhìn cô gái trẻ bên cạnh mình:

- Miko! Sao con không cho đường vào trà. Đắng lắm đấy!

- Không sao đâu mẹ! Con thích vị đắng của trà! – cô gái chớp chớp đôi mắt màu hổ phách để giải thích với mẹ và khẽ hất mái tóc dài màu nâu nhạt ra sau lưng.

- Kệ con bé đi Sakura! – người thiếu phụ tóc tím mỉm cười hiền hậu khiến nét mặt người thiếu phụ tên Sakura giãn ra.

Vừa lúc đó, tiếng chuông kêu leng keng báo hiệu vừa có người vào tiệm và Eriol cùng Azuma đẩy cửa bước vào trong. Khẽ đảo mắt một vòng như tìm kiếm một ai đó và Eriol huých nhẹ vào hông của Azuma để ra hiệu rồi hai chàng trai rảo bước về phía bàn của ba người phụ nữ.

- Các con chọn hàng xong chưa? – người thiếu phụ tóc tím hỏi những người mới đến.

- Con thì chưa, chỉ có anh Eriol là rồi thôi. Hay là dì tư vấn cho con đi dì Tomoyo! – Azuma khẽ buông mình xuống chiếc ghế nệm êm ái bên cạnh Miko trong khi Eriol nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế trống còn lại.

- Thế cũng được, nhưng con sẽ trả công dì như thế nào đây? – người thiếu phụ tên Tomoyo hấp háy mắt về hóm hỉnh khiến Azuma khẽ nhăn mặt.

- Mẹ mua đủ các thứ rồi chứ? – Eriol quay sang hỏi bà.

- Uhm, mẹ mua đủ hết rồi. Con không quên là lát nữa con phải vào cung để học đấy chứ?

Eriol gật đầu như nói với mẹ là cậu không hề quên khiến bà Tomoyo mỉm cười đầy hài lòng.

Sau khi kết thúc buổi tiệc trà, năm người đứng lên đi ra cửa và chia tay nhau. Eriol và Azuma lên một chiếc xe ngựa nhanh chóng nhắm hướng hoàng cung mà chạy. Ba người còn lại lên một chiếc xe ngựa khác và phi về phía cửa nam của kinh thành Tomoeda.

Sau khi đưa Tomoyo về đến nhà, hai mẹ con Sakura trở về Thanh Long môn, nơi đặt phủ đệ của họ Ly.

- Phu nhân và tiểu thư đã về! – Vài gia nhân đứng chờ sẵn ở cổng để đỡ hai người xuống xe và đem hàng hóa vào trong.

- Ông chủ đã về chưa? – Sakura nhướn mày hỏi một người gia nhân.

- Thưa phu nhân, ông đã về được một lúc rồi.

Nghe thấy thế, Miko vội vùng chạy vào trong và khi nhìn thấy một người đàn ông trung niên đang ngồi đọc sách bên bàn thì cô bé nhào vào vòng tay ông

- Ba! Con về rồi nè!

- Con đi mua sắm có vui không? – ông nháy mắt hỏi con gái

- Dạ vui! Con đã mua được nhiều thứ lắm.

Người đàn ông xoa đầu cô con gái rồi nhẹ nhàng bảo cô vào trong thay áo kẻ cảm lạnh trong khi Sakura đứng nhìn mặt nhìn chồng mình. Sau khi Miko đi khuất, bà phụng phịu nói với chồng:

- Anh quá đáng thật đấy! Anh chỉ biết có con gái thôi sao? Còn vợ anh thì sao?

- Em ghen với cả con gái mình sao Sakura!- ông mỉm cười ôm chặt Sakura vào lòng làm bà đỏ mặt và cười khúc khích trong vòng tay ông.

- Được rồi, Syaoran! Anh làm em ngượng chết đi được ấy!

- Ai bảo em phân bì với Miko làm gì? – Syaoran bật cười – Còn Azuma đâu rồi?

- Nó vào cung cùng với Eriol rồi. Chiều nay chúng phải học với Kanmuri mà. Anh không nhớ sao?

Nghe vợ nói thế, Syaoran gật gù rồi nắm lấy tay vợ, kéo bà đi nhanh vào trong.

- Về phòng thôi Sakura, ở đây lạnh lắm!

Chắc đến đây mọi người cũng hiểu được phần nào câu chuyện rồi phải không? Thời điểm xảy ra câu chuyện này là mười chín năm sau cái chết của Eriol và chàng trai trẻ 17 tuổi có cái tên Eriol kia chính là đứa trẻ năm xưa Tomoyo đã tìm thấy giữa cánh rừng mọc lan. Cô đã đặt tên cho nó là Eriol Hiragizawa để tưởng nhớ về người con trai mà cô yêu nhất trên đời, người mà cô luôn tin rằng đã ban tặng đứa bé cho cô. Lúc này hoàng đế Urushi Hiragizawa vẫn còn tại vị và Ngài đã trị vì vương quốc Clow ngày một thịnh vượng hơn. Syaoran thì đã trở thành Đại tướng quân, thống lĩnh cả quân đội của vương quốc.

Vợ chồng Syaoran – Sakura sau khi kết hôn một năm đã hạ sinh một cặp song sinh trai gái đặt tên là Azuma và Miko – theo tên cô em gái đáng thương của Syaoran và chàng trai có cái tên Kanmuri chính là em trai của Tomoyo.

Lúc này, Miko đang ngồi bên cửa sổ, ngắm nhìn tuyết rơi và nhớ đến một người – Eriol. Thật đúng là tạo hóa trở trêu khi cô bé Ly Miko 16 tuổi này cũng dành tình cảm cho chàng trai Eriol 17 tuổi y hệt như cô ruột cô dành tình cảm cho Thái tử Eriol năm xưa. Chỉ khác một điều là hình như vào thời điểm này vẫn chưa xuất hiện một Tomoyo Daidouji nào để làm hỏng mối tình của họ cả. Nhưng nói vậy không có nghĩa là mọi chuyện diễn ra xuôi chèo mát mái. Cô bé Miko này cũng khá giống cô ruột của mình ở điểm không chịu nói ra tình cảm của mình nhưng so với Ly Miko quyết liệt và mạnh mẽ thì cô bé lại khá nhút nhát và hay che giấu cảm xúc của mình trước Eriol. Về điểm này thì cô có phần giống với Yu ri Daidouji và Chiharu Tenoshiwa trước đây. Từ bé cô đã thầm ngưỡng mộ Eriol nhưng cô lúc nào cũng ngoan ngoãn đóng trọn vai một cô em gái bên cạnh anh, không bao giờ dám thổ lộ tình cảm của mình và điều này hoàn toàn có thể dẫn đến một bi kịch tình yêu thứ hai. Azuma đã sớm nhìn ra tình cảm của em gái nên luôn ra sức động viên cô bé bộc lộ nhưng chỉ toàn hoài công khiến cậu ngày càng trở nên chán nản.

Miko cứ ngồi im lìm suy nghĩ mãi vẫn chẳng ra được cách gì hay để bộc lộ tình cảm với Eriol nên vô cùng chán chường. Bất ngờ khuôn mặt của Tomoyo hiện lên khiến cô bé như bừng tỉnh và thế là bất chấp việc mình vừa chia tay với Tomoyo chưa bao lâu lần ngoài trời tuyết đang rơi mỗi lúc một nặng hơn, cô bé khoác vội chiếc áo ấm và lao ra khỏi nhà, hướng về phía cửa nam.

31. Chương 31: Ngoại Truyện 1: Lời Tỏ Tình (2)

- Có việc gì mà cháu phải vội chạy đến tìm dì thế hả Miko? – Tomoyo hỏi sau khi đưa cho Miko một tách trà nóng.

- Cháu ...cháu... có việc muốn hỏi dì! – Miko vừa nói vừa thở hổn hển.

Tomoyo gạt đầu ra hiệu cho cô bé cứ nói nhưng đến đó thì Miko bất chợt lại thấy có cái gì đó chẹn ngang cổ họng mình khiến cô bé không thể nói thành lời. Hiểu rõ tâm tình của cô bé nên Tomoyo khẽ vuốt tóc cô, dịu dàng bảo:

- Không sao đâu cháu, nếu cháu cảm thấy khó nói thì thôi, nhưng lúc nào dì cũng sẵn sàng nghe cháu nói đấy!

Như được cởi mở tấm lòng, Miko ngập ngừng nói:

- Nhưng dì hứa là không được nói cho ai đấy! – và cô bé nói tiếp sau khi nhìn thấy cái gạt đầu đáng tin cậy

của Tomoyo – Cháu đang...đang... th...í...ch một người nhưng cháu lại không biết làm sao để...để...

- Để bày tỏ phải không? – Tomoyo cười đầy thông cảm và Miko gật đầu ngượng ngùng.

- Việc đó không có gì để phải ngượng ngùng cả cháu yêu.Thích một người không phải là việc xấu.Nếu cháu không sống thật với tình cảm của mình thì có lúc cháu sẽ phải hối hận đấy.

- Thật sao dì? – Miko ngạc nhiên nhìn Tomoyo.

- Thật đấy!Dì có đủ kinh nghiệm để nói với cháu điều đó.Dì đã từng nhìn thấy những người không chịu bộc lộ tình cảm của mình để rồi phải đau khổ cho đến lúc chết đấy.Cháu có muốn nghe không?

Và thế là bằng giọng nói đượm buồn, Tomoyo kể cho Miko nghe về câu chuyện buồn của Yu ri – em gái cô – người đã che giấu những tình cảm mãnh liệt của mình dành cho Haruka Tenoshiwa cho đến trước lúc chết mới dám bộc bạch, về câu chuyện của Ly Miko – người từng là thái tử phi của vương quốc, một người cũng chôn giấu cảm xúc của mình và đã để cho bản thân mình trượt dài vào tội lỗi và cả câu chuyện của chính cô nữa.Nghe những lời người dì ngồi trước mặt mình kể khiến Miko không cầm được nước mắt, cô không ngờ rằng trong quá khứ, những người lớn mà cô hằng yêu quý đã từng gặp nhiều chuyện đau khổ đến vậy.Cô càng không ngờ rằng cái tên của cô lại là của một người con gái đã sống một cuộc đời sai lầm.Khẽ chậm những giọt lệ trên mắt mình và cả trên mắt cô cháu gái, Tomoyo nhẹ nhàng hỏi:

- Cháu đã biết về nguồn gốc cái tên của mình.Vậy cháu có muốn cuộc đời cháu cũng giống như cô ấy không?

Nghe dì hỏi thế Miko vội lắc đầu nguầy nguậy tỏ ý không muốn.

- Vậy thì cháu phải can đảm hơn.Giống như ba mẹ cháu đấy!

- Ba mẹ cháu àh? – Miko hỏi đầy ngạc nhiên

- Phải, ba mẹ cháu đấy.Hai người đó đã sống rất thành thật với tình cảm của chính mình mặc dù cũng chẳng dễ dàng để họ đến với nhau đâu.Vì lúc đầu họ ghét nhau lắm.Sakura khi còn trẻ là một người hiếu thắng bậc nhất trong khi ba cháu cũng không vừa gì.Nhưng rồi họ vẫn yêu nhau và sống rất hạnh phúc đấy thôi.Vậy cháu cũng nên làm giống họ đi.

- Nhưng cháu không biết phải bày tỏ như thế nào cả.

- Cháu chỉ việc nói thật ra những cảm xúc của mình thôi.Dì biết là khó nhưng đó chính là cách đơn giản nhất cháu hiểu không?Không cần hoa mỹ, không cần màu mè, chỉ thế là đủ rồi.

- Cháu hiểu rồi!!! Cảm ơn dì rất nhiều!!! – Miko reo lên như bắt được vàng và vội vã tạm biệt Tomoyo ra về.

Lúc này, Eriol đang ngồi trong một căn phòng của Hoàng cung, tay cầm sách nhưng đầu óc hoàn toàn chẳng tập trung vào đó mà đang đi lang thang ở đâu đó tận Thanh Long môn, bay xuyên qua các cánh cổng to lớn, lượn lờ vào sân sau của phủ họ Ly và dừng trước căn phòng xinh xắn của ... Miko. Đôi mắt cậu mơ màng nghĩ đến hình ảnh Miko đang ngồi tựa lưng vào cửa sổ ngắm tuyết rơi với khuôn mặt xinh như thiên thần. Và bất giác đôi môi cậu vẽ nên một nụ cười hiền hậu, dịu dàng. Thành linh, một bàn tay đặt nhẹ lên vai cậu khiến cậu giật nảy mình nhìn lên thì bắt gặp một chàng trai tóc đen đang nhìn mình với ánh mắt đăm đăm và nụ cười mỉm rất bí ẩn.

- Cháu đang nghĩ gì thế Eriol? Nghĩ đến cô gái nào àh?

- Làm gì có chứ cậu Kanmuri! Cậu đừng nghĩ lung tung! – Eriol bối rối quay đi chỗ khác, tránh nhìn sâu vào đôi mắt đen sâu thẳm như biết hết mọi điều của ông cậu mình.

Kanmuri Hiragizawa là Thái tử đương triều, cậu được hạ sinh sau khi người anh trai của mình qua đời và Vương triều đang hồi suy sụp sau nhiều biến cố nên sự ra đời của cậu như một cơn gió mát thổi qua xoa dịu những nỗi đau mà cha mẹ cậu và cả Vương triều đã phải gánh chịu. Và quả không phụ tấm lòng mong mỏi của mọi người, Kanmuri càng lớn càng thông minh, mưu lược, tài giỏi còn hơn cả cha và anh mình khi xưa. Ở cậu lúc nào cũng có cái vẻ bí hiểm ẩn đằng sau một nụ cười dịu dàng khiến cho người ta có cảm giác cậu biết hết mọi chuyện đang xảy ra xung quanh. Chính vì vậy mà lúc này đây Eriol đang thấp thỏm nghĩ đến việc ông cậu mình biết tổng mọi chuyện nhưng lại cứ giả vờ như không biết để âm mưu cái gì đó. Cậu khẽ rùng mình một cái và bưng lấy tách trà nóng trên bàn hộp một ngụm để lấy lại bình tĩnh thì Kanmuri lại bất thần lên tiếng:

- Này Eriol, cháu nghĩ Ly Miko là cô gái như thế nào?

- P...H...Ụ...T.....!

Câu hỏi này đập vào tai Eriol khiến hộp trà cậu vẫn đang ngậm ở miệng chưa kịp nuốt xuống đã bị phun ngược trở ra và Eriol lập tức sặc sụa liên hồi khiến Kanmuri không nhịn được phải khẽ mỉm cười.

- Này, cháu không sao chứ? Sao cháu lại khản trương vậy? Bộ cháu có gì với Ly Miko sao?

- Làm gì có ạh, cháu chỉ bị sặc thôi mà! Nhưng sao cậu lại hỏi về cô bé ấy?

- Vì ta thấy cô bé ấy là một cô gái vừa xinh đẹp, vừa tốt bụng lại rất dễ thương. Chắc là khối chàng trai ở kinh thành này chết mê chết mệt cô bé ấy nhỉ. Chà, thật đúng là khó khăn chồng chất!!! – Kanmuri tặc lưỡi đầy băn khoăn

- Khó khăn gì cơ? – Eriol ngạc nhiên hỏi Kanmuri

- khó khăn cho những kẻ nào muốn chiếm được tình cảm của cô ấy. Ta nghĩ những kẻ ấy phải nhanh chân lên kẻo cô bé sẽ bị người khác cướp mất đấy

Nói rồi Kanmuri quay người bước đi, bỏ lại Eriol ngồi thẩn người ra lo lắng.

“Chuyện gì thế này? Chẳng lẽ cậu ấy cũng thích Miko sao? Nếu thế thì mình biết làm sao đây?”

Ba ngày sau,

- Tiểu thư, xin cô hãy xuống đi, để chúng tôi làm cho, như thế này nguy hiểm lắm. – Mấy người cung nữ đang đứng lố nhố bên một gốc cây to, đầu ngẩng lên như để trông theo một vật gì đó, hay là một ai đó.

- Không sao đâu, xong ngay thôi mà. – Tiếng Miko vọng xuống từ phía trên cao và bóng dáng cô bé thấp thoáng phía sau những cành cây khô khốc phủ đầy tuyết, trên tay là một chiếc khăn quàng cổ đang bay phấp phới trong gió.

Cô bé mỉm cười vẫy chiếc khăn để báo cho mọi người biết mình đã nhặt xong chiếc khăn và từ từ trèo xuống. Nhưng hiện giờ đang là mùa đông và tuyết đang phủ dọc thân cây làm cho nó trở nên ẩm ướt, trơn trượt và dĩ nhiên việc Miko bị trượt tay là điều quá dễ dàng. Cô bé không còn chỗ bám trên thân cây nên rơi khỏi đó và theo đà lao thẳng xuống đất khiến đám cung nữ phía dưới hét lên hoảng sợ mà không biết phải làm gì để giải quyết. Bất thành linh, một bóng người nhảy ra từ phía trong hành lang, khẽ đạp lên một thân cây gần đó lấy đà phóng vút về phía Miko, kịp thời ôm lấy cô bé và vờn tay nín vào một cành cây chìa ra phía ngoài. Miko sau một lúc thất kinh thì đã lấy lại bình tĩnh và vội nắm lấy cành cây đó để giảm bớt sức nặng cho người đã cứu cô. Sau đó cô thận trọng tuột xuống từ từ và người kia cũng vậy.

Ngay sau khi tiếp đất an toàn, cô vội quay sang người vừa nãy:

- Cảm ơn Người thừa Thái tử! – Miko ngượng đỏ cả mặt khi để thái tử bắt gặp cô trong tình trạng thiếu nữ tính như thế nhưng giọng nói thì vô cùng cảm kích.

- Không sao đâu tiểu thư Ly! – Kanmuri mỉm cười thân thiện nhưng không kém phần tinh quái.

Nói rồi cậu quay người bỏ đi để lại sau lưng tiếng xì xào của đám cung nữ và một ánh mắt khá là tức tối từ phía xa xa.

- Bác Ly, năm xưa bác đã bày tỏ tình cảm với dì Sakura như thế nào vậy? – Eriol hỏi khi đang ngồi dùng trà chiều với Syaoran trong phòng nghỉ dành cho các tướng quân khiến Syaoran nhìn cậu đầy ngạc nhiên.

- Cháu đang thích một cô gái nhưng cháu lại chẳng hề biết phải bày tỏ như thế nào cả. – Nhận ra nét mặt của người bác, cậu vội giải thích.

- Ta hiểu rồi! Thật lòng mà nói, năm xưa ta và dì Sakura của cháu nổi tiếng khắp kinh thành vì sự dối đầu của chúng ta. Ta luôn nghĩ rằng ta ghét cô ấy cho đến một ngày khi ta tưởng như sẽ mất cô ấy thì ta mới nhận ra được rằng cô ấy quan trọng với ta biết nhường nào. Và lời tỏ tình được ta phát ra hết sức tự nhiên mà đến ta cũng không ngờ nhưng cả đời ta cũng không bao giờ có thể quên được giây phút đó.

- Nghe thật là dễ thương bác Ly àh! Ước gì cháu được như bác!

- Sẽ được nếu cháu can đảm và thành thật với cảm xúc của mình. Hãy nói với cô gái ấy những gì cháu cảm thấy và dù cho cháu có bị từ chối thì cháu cũng không có gì phải hối hận cả.

- Cháu hiểu rồi! Cảm ơn bác rất nhiều!

Đêm Giáng sinh,

Tuyết bay trắng xóa bầu trời, gió thổi thông thốc từng cơn làm cho không khí càng thêm lạnh lẽo nhưng trong toà phủ đệ họ Ly thì lại tràn ngập không khí ấm áp. Khắp nơi đèn lồng giăng sáng trưng, và giữa nhà chính là một bàn tiệc lớn với rượu vang, ngỗng quay, bánh mì nóng hổi. Xung quanh, mọi người đang cười nói vui vẻ, chúc tụng sức khỏe lẫn nhau và cùng nâng ly đón mừng Giáng sinh. Lợi dụng lúc mọi người đang vui vẻ, Miko len lén chuồn ra khỏi phòng khách, nhắm hướng sân sau mà đi mà không ngờ rằng sau lưng mình, Eriol đang bám theo cô sát gót.

- Sao em lại bỏ ra đây một mình? – Eriol bất ngờ lên tiếng từ phía sau làm Miko giật thót một cái.

- Anh làm em hết hồn đấy Eriol! Em bỏ ra đây vì em có việc phải làm.

- Vậy em có cần anh giúp gì không?

- Không ạh! ... mà thật ra là có đấy Eriol!

Nghe cô bé nói thế, Eriol bèn đứng im nhìn thẳng vào mặt cô bé để chờ đợi nhưng Miko lại chỉ im lặng không nói gì. Cô bé cứ cúi đầu vờ vờ lấy vạt khăn choàng của mình và lăm bậm gì đó trong miệng. Thấy thế Eriol sốt ruột hỏi:

- Em nói đi Miko! Có việc gì phải không?

- Em...em...em...Thật ra... là...em ra đây... để lấy bình ...tĩnh và can đảm để.... – Miko im bất khi nói đến đây.

- Để làm gì?

- Để...để...

- Thôi vậy Miko, em cứ bình tĩnh lại đi.Khi nào xong thì tìm anh nhé.Giờ anh quay lại phòng chính đây. –
Mất hết kiên nhẫn trước Miko, Eriol quay người bỏ đi

- KHOAN ĐÃ! EM MUỐN NÓI LÀ ... LÀ ... EM THÍCH ANH!

- Em nói gì cơ Miko? – Eriol gần như không tin vào tai mình và quay phắt lại nhìn Miko.

- Trời ơi, đừng có bắt em nói lại lần nữa chứ Eriol.Em xấu hổ đến chết rồi đây.

Eriol bước đến gần Miko, và nhìn cô bé bằng ánh mắt dịu dàng vui mừng pha lẫn sự hoài nghi.Cậu nắm lấy hai vai cô bé, nhìn sâu vào đôi mắt màu hổ phách trong veo như để tìm kiếm sự thật.

- Em nói thật không Miko?Có thật là em thích anh không? – Và khi nhìn thấy cái gật đầu của Miko, Eriol thấy cái cảm giác nặng nề đeo đuổi cậu suốt mấy ngày qua như tan biến đi. – Thật tốt quá rồi Miko!

Eriol không nói gì nữa mà nhẹ nhàng ôm lấy Miko vào lòng, thật sát, ...thật sát...Đôi tay to chắc của cậu siết chặt cô, hơi thở của cậu gấp gáp phả vào cổ cô còn vòng tay cô đang ôm chặt lấy cậu như sợ nếu buông ra cô sẽ mất người cô yêu mãi mãi.Và rồi đôi tay Eriol luồn sâu vào mái tóc Miko, kéo khuôn mặt cô sát lại gần khuôn mặt mình và đặt lên đó một nụ hôn nhẹ như gió thoảng nhưng rồi từ từ Miko đáp lại cậu bằng một nụ hôn mãnh liệt hơn.Cứ thế họ đứng bên nhau, không nói gì nhưng vẫn hiểu được lòng nhau, thông qua ánh mắt nồng nàn, thông qua những nụ hôn nồng cháy, Eriol và Miko hiểu được tình cảm của đối phương dành cho mình, hiểu được giá trị của lời tỏ tình chân thật mà Tomoyo và Syaoran đã nói.

Ngoài trời, tuyết vẫn đang rơi và gió vẫn gào thét

...

Trong lòng người, gió đã dịu êm và mùa xuân đã trở về.

...

Và ánh mắt ấm áp năm xưa lại đang dõi theo một tình yêu tươi đẹp vừa chớm nở như bù đắp cho một mối tình oan trái của mười chín năm về trước.

Hết

32. Chương 32: Ngoại Truyện 2: Giác Mơng Anh Đào

Syaoran khẽ động dậy một ngón tay và từ từ mở mắt ra. Trước mắt cậu lúc này là một cái trần nhà bằng gỗ với hơi nóng ẩm thấp lẫn quất xung quanh. Syaoran khẽ trở mình thì thấy toàn thân mình đau nhức không thể tả khiến anh vừa chỗi tay định ngồi dậy đã ngã ngược xuống giường đánh rầm.

- Này, đừng ngồi dậy như vậy chứ Syaoran! Anh đã khỏe hẳn đâu. – một tiếng nói cất lên từ phía cửa ra vào khiến Syaoran gần như không tin vào tai mình.

- SAKURA!!! – Syaoran hét lên và định ngồi bật dậy một lần nữa nhưng đã bị một bàn tay chặn lại, giữ cậu nằm im trên giường.

- Em đã bảo là anh nằm im mà! – Đôi mày thanh tú cau lại trong khi đôi mắt màu ngọc bích nheo lại tỏ ý không vừa lòng.

- Anh đang ở đâu đây Sakura? – Syaoran vẫn chưa hết ngạc nhiên

- Anh đừng hỏi nữa! Anh bị thương nặng lắm, cần phải tĩnh dưỡng nhiều! – Sakura khẽ lắc đầu khiến cho Syaoran không thể hỏi gì thêm mà đành ngoan ngoãn nhắm mắt lại, tự nhủ rằng có lẽ đây là những hình ảnh trước khi cậu lên thiên đường.

“Tạ ơn Thượng đế vì Người đã để con gặp Sakura một lần cuối dù đó chỉ là ảo ảnh.” – Syaoran cảm kích nghĩ thầm trong bụng rồi cậu dần dần chìm vào giấc ngủ sâu.

Syaoran mở mắt một lần nữa và phát hiện ra mình vẫn đang nằm ở vị trí cũ nhưng lúc này ngoài trời đã tối đen và Sakura thì đang ngồi bên cạnh giường nhìn cậu say đắm.

- Anh dậy rồi! – cô bé mỉm cười rất tình cảm với cậu làm trái tim Syaoran động bình bịch trong lồng ngực.
- Anh đói không?

Không để cho Syaoran kịp trả lời, Sakura vội đứng dậy, đi về phía nhà sau và trở lại với một chiếc mâm trên tay.

- Anh nhìn xem, em đã nhờ người nấu cháo cho anh đây.Xin lỗi vì em không thể tự tay nấu cho anh vì em rất tệ trong những việc này.Anh cũng biết mà!

- Không sao đâu Sakura, thế này là được rồi! – Syaoran mỉm cười động viên vị hôn thê.

Sakura bèn đáp lại Syaoran bằng một nụ cười khác, đặt khay lên chiếc bàn cạnh giường rồi cúi mình đỡ Syaoran ngồi dậy.Sau đó, cô ngồi xuống bên giường và múc một muỗng cháo, đưa về phía Syaoran khiến cho cậu bối rối đỏ mặt:

- Không cần đâu Sakura, anh tự ăn được mà!

- Không được, em đã không thể tự nấu cháo cho anh thì anh phải để cho em đút cháo mới được! – Sakura phụng phịu lắc đầu khiến Syaoran không còn cách nào khác đành ngoan ngoãn há miệng ra cho Sakura đút từng muỗng cháo vào.

Sau khi Syaoran ăn hết chén cháo, Sakura đưa cho anh một cốc nước rồi bưng chiếc khay trở vào bếp.Một lát sau, cô quay trở ra với một chậu nước nhỏ và vài cuộn bông băng.

- Đến giờ thay băng rồi, nếu không vết thương nhiễm trùng thì nguy!

Rồi không đợi Syaoran kịp ý kiến gì, cô bước đến đưa tay bung chiếc nút áo đầu tiên của cậu.Một nút, hai nút...rồi ba,... rồi cả một hàng, rồi cả chiếc áo rơi xuống để lộ ra cả thân hình đang quấn băng kín mít của Sakura.Hết sức nhẹ nhàng, Sakura tháo từng lớp băng xuống, và những vết thương bắt đầu lộ diện.Chúng là những cái lỗ sâu hoắm do bị hàng chục mũi tên cắm vào, đỏ loét khiến Sakura không kiềm được xúc động.Cô bé rơm rớm nước mắt rồi cuối cùng là bưng mặt khóc nức nở.Không biết làm cách nào để đỡ cho cô bé nín khiến Syaoran hết sức bối rối.Đúng lúc đó thì từ dưới hai bàn tay, giọng nói nghẹn ngào của Sakura cất lên:

- Anh đau lắm phải không?Bọn người đó thật độc ác!

- Anh không sao mà!Chả phải anh đang ở đây với em còn gì!

Syaoran cũng không thể ngăn được cơn xúc động nên cậu đưa tay ôm chầm lấy Sakura, ghì lấy thân hình cô thật chặt, mặc kệ cho những giọt nước mắt mặn chát của cô thấm vào vết thương khiến nó rất buốt.Một lúc sau, Sakura buông Syaoran ra và quệt nước mắt.Sau đó, cô bắt đầu rửa vết thương, đắp thuốc và thay băng mới cho Syaoran.Cô làm mọi việc một cách cẩn trọng, dịu dàng, dồn tất cả tình yêu vào công việc.

Đợi cho Sakura dọn dẹp mọi thứ xong xuôi, Syaoran mới cất tiếng hỏi cô:

- Đây là đâu vậy Sakura?Sao chúng ta lại ở đây?

- Đừng hỏi những việc đó Syaoran, điều quan trọng là chúng ta ở bên nhau! – Sakura mỉm cười đầy bí hiểm khiến Syaoran càng thêm thắc mắc nhưng cậu lại không tiện hỏi gì thêm.

- Anh mệt chưa?Đã khuya rồi đấy!Em nghĩ anh nên ngủ sớm đi. – Sakura lên tiếng cắt đứt dòng suy tư của Syaoran.

- Chắc là vậy!Đã lâu rồi anh không có dịp ngủ cho thật đã. – Syaoran mỉm cười tán đồng nhưng rồi cậu lại bần khoăn sau khi nhìn khắp gian phòng.Chỉ có một chiếc giường và Syaoran thì đang ngự trị trên đó

- Nhưng còn em?Em sẽ ngủ ở đâu?

- Ở đó! – Sakura thản nhiên chỉ tay vào một tấm thảm ở góc phòng, trên đó đã có một chiếc gối và một chiếc chăn nhỏ.

- Không được!Sao anh lại có thể để em ngủ ở đó được chứ!Em mau lên giường đi, anh sẽ ngủ ở đó.

- Không, anh đang bị thương mà!Bây giờ là mùa xuân, trời sẽ không lạnh lắm đâu, anh đừng lo!

- Không đời nào anh để em nằm ở đó còn anh thì nằm trên giường. – Syaoran cau mày khó chịu và nói bằng giọng dứt khoát – Hoặc là em lên giường ngủ, hoặc là anh xuống đó ngủ cùng với em đấy!

- Đừng làm vậy mà Syaoran! – Sakura nín tay cậu năn nỉ.

Mặc kệ trò nhõng nhẽo của Sakura, Syaoran vẫn kiên quyết lắc đầu và cậu bắt đầu thu dọn chăn gối của mình để dọn xuống đó.Bất ngờ, cậu nghĩ ra một điều gì đó và quay sang nhìn Sakura

- Nghe này Sakura!Nếu em không ngại thì chúng ta cùng nằm trên giường vậy.Thế thì anh không áy náy mà em cũng không phải lo lắng cho vết thương của anh.

- Em... em..., việc này...việc này.... – Sakura bối rối lắp bắp không ngừng, mặt thì đỏ ửng lên như quả cà chua chín.

- Không nói nhiều nữa!Giờ em chọn cách nào? – Syaoran đánh đòn quyết định khiến Sakura không còn cách nào khác phải đầu hàng vô điều kiện.

- Được rồi Syaoran!

Nói rồi cô bé đi về phía góc phòng, nhặt chăn gối của mình lên và đặt chúng ngay ngắn trên giường.Sau đó cô quay mình thổi tắt những ngọn nến trong phòng sẽ sẹ đặt lưng xuống giường, trông ngực đập liên hồi.Ở bên cạnh, Syaoran cũng vừa đặt lưng xuống giường nhưng cậu lại đang vô cùng căng thẳng.Cậu chưa bao

giờ ngủ chung giường với bất kỳ cô gái nào đã thế đây còn là Sakura, cô gái mà cậu yêu hơn bất cứ thứ gì trên đời. Trước đây, cậu từng ôm cô ấy vào lòng để dỗ cô ấy ngủ khi hai người bị lạc trong rừng nhưng như thế này thì thật quá sức tưởng tượng của Syaoran. Cậu nằm im lặng, mắt hướng lên trần nhà, đầu nghĩ mông lung đi đâu đó nhưng vẫn không thoát được một cảm giác khó tả đang xâm chiếm lấy cả cơ thể. Bên cạnh đó, hơi ấm và hương thơm từ người Sakura lan tỏa càng khiến cậu bối rối. Hơi thở Syaoran dần trở nên gấp gáp hơn, và cảm giác hồi hộp càng lúc càng rõ rệt. Syaoran vội trở mình, nhắm chặt mắt lại, cố vỗ giắc ngủ nhưng lại không tài nào ngủ được, cậu cứ nằm đó thao thức hồi lâu rồi lại trở mình. Rồi cậu ngồi bật dậy vô tình chạm đến vết thương làm nó đau nhói lên. Theo phản xạ tự nhiên Syaoran bật lên tiếng rên nhưng rồi sức nhớ đến Sakura đang ngủ bên cạnh, Syaoran vội dùng tay bưng chặt lấy miệng mình, cắn chặt răng nén đau rồi nhẹ nhàng nằm xuống, tiếp tục thao thức.

Nhưng Syaoran đâu ngờ là Sakura bên cạnh cũng không thể ngủ được. Syaoran hồi hộp vì lần đầu ngủ chung giường với một cô gái thì Sakura cũng đâu có gì khác. Cô cũng thao thức, cũng căng thẳng, cũng lo lắng nhưng cô cố nằm im không nhúc nhích để tránh làm phiền đến Syaoran. Đã mấy lần Sakura tỉnh lên tiếng gọi cậu nhưng rồi cảm thấy ngại nên lại thôi. Mãi cho đến khi Syaoran ngồi bật dậy làm cho Sakura hiểu rằng Syaoran cũng không ngủ được giống mình. Ngay khi cậu nằm xuống, Sakura vội ngồi bật dậy

- Không được rồi Syaoran! Cứ thế này thì chúng ta sẽ thức đến sáng mất thôi. Em xuống dưới đất đây!

Nói rồi Sakura vợ vội chần gối định dọn xuống thì bất thần bàn tay Syaoran nắm chặt lấy tay cô.

- Đừng Sakura! Anh xin lỗi vì đã làm em không ngủ được. Anh sẽ ngoan ngoãn ngủ mà. Em đừng xuống dưới đó, trời đêm lạnh lắm.

- Nhưng mà, nhưng mà...

- Đừng nói nữa Sakura, em mau nằm xuống đi!

Nói rồi Syaoran đẩy Sakura nằm xuống trở lại, kéo chăn phủ lên vai cô và khẽ hôn lên trán cô:

- Chúc ngủ ngon Sakura!

Rồi cậu nằm xuống, quay lưng lại phía cô, nhắm mắt lại trong lúc Sakura nằm im nhìn chăm chăm vào tấm lưng rộng của Syaoran hồi lâu. Một lát sau, cô khẽ chạm một ngón tay lên đó và gõ nhẹ vài cái:

- Syaoran! Anh ngủ chưa?

- Có việc gì sao? – tiếng Syaoran vọng lại từ phía bên kia

- Anh ôm em được không? Giống như lần ở trong rừng ấy. Lần đó em đã ngủ rất ngon, em nghĩ có lẽ lần này cũng thế.

Syaoran tần ngần một lúc trước lời đề nghị của Sakura rồi quay người lại, kéo người cô lại gần, vòng tay ôm lấy cô vào lòng, và không hiểu sao cảm giác nặng nề suốt từ nãy đến giờ chợt tan biến đi đâu mất. Cậu mỉm cười kéo chiếc chăn phủ lên vai cô trong khi Sakura rúc sâu vào lòng cậu. Và dần dần, cả hai chìm vào giấc ngủ ngọt ngào.

33. Chương 33: Ngoại Truyện 2: Giấc Mơng Anh Đào (2)

Sáng hôm sau,

Tiếng chim hót ríu rít ngoài trời hòa lẫn với tiếng suối chảy róc rách đầu đó tạo nên một buổi sáng thanh bình. Một tia nắng xuyên qua cửa sổ, rọi thẳng vào mặt Syaoran làm cậu giật mình tỉnh giấc. Vẫn trong tình trạng mắt nhắm mắt mở, cậu quay sang bên cạnh, nhưng lại không thấy Sakura đâu cả. Syaoran tỉnh cả người, vội bật dậy và nhẹ nhàng tuột xuống giường, đi từng bước chậm chạp khắp nhà, vẫn không thấy bóng dáng Sakura đâu, giống như cô đã tan biến vậy.

“Hóa ra tất cả đúng là một giấc mơ!” – Syaoran nghĩ thầm

Bụng nghĩ thế nhưng trái tim Syaoran lại đang quặn thắt lên. Cậu nhìn khắp nơi, hơi ấm Sakura như vẫn còn vương lại trong vòng tay cậu và đầu đó hình bóng của cô vẫn còn hiện diện. Syaoran nhắm chặt hai mắt lại, tưởng tượng rằng khi mở mắt ra mọi cảnh vật sẽ tan biến và một vị thần sẽ hiện ra, thông báo với cậu rằng giấc mơ đã kết thúc và cậu phải đi với ông ta. Một tiếng cọt kẹt bất ngờ vang lên từ phía cửa cang khiến Syaoran tin vào tưởng tượng của mình hơn. Cậu hít một hơi dài, mở mắt ra và cất tiếng nói:

- Tôi sẵn ...! Oh...

Syaoran không tin vào mắt mình khi người đang đứng ở cửa lúc này là Sakura với một chiếc làn trên tay.

- Sao anh lại bước xuống giường? Anh vẫn chưa khỏe cơ mà! – Sakura ngạc nhiên nhìn Syaoran.

Syaoran vội lao về phía Sakura, ôm chầm lấy cô như một đứa trẻ nhìn thấy mẹ về, lòng tràn ngập sung sướng khi giấc mơ vẫn chưa kết thúc.

- Anh sao vậy Syaoran? – Sakura hỏi giọng lo lắng.

- Anh không sao, chỉ là thức dậy mà không thấy em đâu nên...

- Em đi mua điểm tâm sáng mà! Có bánh mì nóng và sữa tươi đây, anh muốn ăn không?

- Có! Anh đang đói ngấu lên đây? – Syaoran buông Sakura ra và đỡ lấy chiếc làn trên tay cô, đặt xuống bàn.

Sakura mở chiếc khăn phủ trên đó, lấy ra mấy ổ bánh mì còn nóng hổi, hai chai sữa tươi thơm phức đưa cho Syaoran và cậu vui vẻ ăn hết tất cả trong khi Sakura mỉm cười nhìn cậu.

- Em không ăn sao Sakura?

- Em đã ăn rồi! Hôm nay anh thấy trong người thế nào rồi? Còn đau không?

- Vẫn còn đau nhưng đã đỡ nhiều rồi!

Sau bữa sáng, Sakura cho Syaoran uống thuốc và đỡ cậu nằm lại trên giường. Với tác dụng của thuốc, Syaoran chìm vào giấc ngủ nhanh chóng cho đến khi cậu tỉnh thì trời đã sắp tối. Sau khi ăn tối, hai người trò chuyện cho đến khuya và đi ngủ. Và các hoạt động cứ lặp đi lặp lại suốt hai tuần sau đó.

Hai tuần sau, khi thương tích của Syaoran gần như lành lặn hẳn và cậu đã có thể hoạt động bình thường thì Sakura bắt đầu để cho cậu rời khỏi căn nhà cỏ.

Sáng hôm đó, sau bữa sáng, Sakura kéo cậu ra khỏi nhà và lần đầu tiên Syaoran có dịp nhìn căn nhà cỏ từ phía ngoài. Nó chỉ là một căn nhà nhỏ nằm trên một ngọn đồi xanh mướt cùng với một gốc cây anh đào xum xuê tỏa bóng, nhìn về phía xa xa là một cánh đồng lúa mì bát ngát, và vắng đâu đó là tiếng suối chảy róc rách.

- Chúng ta đi dạo một lát nhé! – Sakura đề nghị và Syaoran đồng ý.

Thế rồi cả hai thả bộ tà tà xuống đồi, vừa đi vừa trò chuyện vui vẻ chả mấy chốc thì đến cánh đồng lúa mì.

- Anh xem, những ổ bánh mì ngon lành anh ăn là từ đây mà ra này!

Và rồi, Syaoran nắm tay Sakura, dắt cô đi len lỏi xuyên qua những hàng cây. Trên đầu họ, những con chim bay lượn chuyển từ cảnh này sang cảnh khác kêu riu rít, gió xuân nhẹ nhàng thổi khiến những cây lúa mì rung rinh theo chiều gió như đang nhảy múa những vũ điệu thần tiên. Syaoran thích thú vươn cao hai vai đón lấy gió trời, để cho ngọn gió thổi tung tóc mình, vạt áo mình và bật lên một tiếng kêu sảng khoái.

- Tuyệt vời quá Sakura!

- Đúng vậy Syaoran! – Sakura hưởng ứng

Đột nhiên cô bé ôm chậm lấy Syaoran từ phía sau lưng khiến Syaoran giật mình. Cậu mỉm cười nhẹ nhàng gỡ hai tay Sakura ra và quay lại nhìn cô. Khuôn mặt thiên thần ấy đang nhìn cậu say đắm khiến Syaoran thấy trái tim mình nhảy vọt một cái và đôi môi bé nhỏ chúm chím của cô càng thôi thúc Syaoran hơn. Thế là cậu cúi người xuống, đặt lên đó một nụ hôn chấy bỏng trong khi đôi tay thì gìm chặt lấy Sakura không rời. Gió xuân vẫn lồng lộng thổi, tiếng chim vẫn riu rít sau những tàng cây và giữa cánh đồng lúa mì bát ngát có hai tâm hồn đang hòa quyện vào nhau.

Trưa hôm đó họ cùng ăn trưa ở bờ suối. Đây chỉ là một con suối nhỏ nhưng nước trong veo đến mức có thể nhìn thấy cá đang lội ở bên dưới. Syaoran thấy thế liền xắn tay áo lên lội xuống và bắt được hai con cá đem lên trong lúc Sakura làm một đồng lửa nhỏ. Sau đó, họ nướng cá cho bữa trưa của mình, cùng cười đùa vui vẻ mãi cho đến xế chiều thì thu dọn trở về nhà.

Buổi tối hôm ấy trăng sáng vàng vạc trên đỉnh đồi, tưới ánh sáng dịu dịu xuống những tán cây anh đào. Sau bữa tối, Syaoran ngồi dựa lưng vào gốc cây tận hưởng những cơn gió nhẹ lùa qua từng chiếc lá. Một lát sau, Sakura ra đến nơi mang theo một tách trà và cô nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh cậu.

- Anh cảm thấy cuộc sống ở đây thế nào?

- Thật sự là rất thanh bình. Nó khiến lòng người thanh thản và nhẹ gánh những lo toan.

- Vậy anh có thích ở lại đây mãi mãi không?

Syaoran cau mày nhìn Sakura một lúc rồi lên tiếng

- Sao tự dưng em lại hỏi thế?

- Em rất cảm ơn anh đã không truy hỏi em về việc tại sao chúng ta lại ở đây. Nhưng đã đến lúc em cho anh biết sự thật. – Sakura cúi đầu đầy cảm kích.

- Syaoran! Đây không phải là hiện thực. Đây chỉ là một thế giới ảo ảnh. Nó hình thành lên từ những khát vọng thầm kín của anh. Có phải anh vẫn luôn mong ước sẽ có thể một lần đưa Sakura Kinomoto đến những nơi như thế này không?

- Tức là em không phải là Sakura thật và em đã lừa dối tôi?

- Không hẳn như thế Syaoran à! Em là Sakura trong tâm tưởng anh, trong ký ức anh tạo nên. Em là ảo ảnh nhưng em cũng là hiện thực. Tuy nhiên đã đến lúc anh phải chọn lựa.

- Em nói chọn lựa? Chọn lựa điều gì?

- Anh luôn ao ước có một cuộc sống hạnh phúc với Sakura Kinomoto. Nếu anh ở lại đây, anh sẽ có thứ đó và nó sẽ bất diệt. Chúng ta sẽ không già đi, không chết đi, mãi mãi tồn tại bên nhau. Nhưng đây không phải là đời thực. Còn nếu anh chọn trở về thế giới thực thì có thể anh sẽ phải đối mặt với những điều anh không muốn. Thời gian ở nơi này và nơi đó có khác nhau không thì không ai biết. Liệu ở ngoài kia có phải là đã 1, năm, 5 năm hay 10 năm đã trôi qua và Sakura đích thật đã tìm kiếm được hạnh phúc mới cho mình? Anh có can đảm đối mặt với điều ấy không?

Đến đây thì Sakura im lặng không nói thêm gì nữa, để mặc Syaoran một mình với những suy tư. Syaoran nhắm mắt nhớ lại suốt khoảng thời gian ở đây cậu đã hạnh phúc như thế nào. Và nếu cậu chọn ở lại, cậu sẽ mãi mãi nắm giữ được hạnh phúc đó. Cậu có Sakura dù cô ấy không phải là hiện thực, hơn nữa cậu và cô sẽ không bao giờ tan biến đi. Và trong giây lát, Syaoran tưởng chừng như đôi môi mình mấp máy nói lên điều nguyện ước được lưu lại nơi này. Nhưng rồi hình ảnh ba mẹ cậu, em gái cậu hiện lên. Ánh mắt họ vô cùng đau buồn pha lẫn nét trách móc làm trái tim Syaoran quặn thắt lại. Hình ảnh chiến trường đầm máu bắt đầu trở về trong tâm tưởng của Syaoran. Cậu nhớ như in ngọn lửa bốc cao bên ngoài thành Fuuto đêm hôm ấy, ngọn lửa đã thiêu rụi thành tro bụi thân xác hàng ngàn chiến binh, những người đã chiến đấu anh dũng để bảo vệ chính gia đình, quê hương họ. Cậu vẫn nhớ như in hình ảnh những đồng đội của mình bị quân thù giày xéo cho đến chết, nhớ tiếng cười man rợ của tên thủ lĩnh quân địch xem mạng người như cỏ rác. Tất cả đồng bào cậu vẫn đang chiến đấu, thế mà cậu lại ở đây, tận hưởng thứ niềm vui giả tạo một mình. Còn gia đình cậu, họ sẽ đau buồn như thế nào trước sự ra đi này. Và cậu cảm thấy mình thật ích kỷ biết bao. Syaoran mở mắt ra, quay sang nhìn Sakura và chợt thấy cô đang cúi đầu lo lắng.

“Anh nhất định phải cẩn thận và phải chiến thắng trở về nhé!”

Những lời nói cuối cùng của Sakura trước khi chia tay vang vọng trong đầu Syaoran. Cậu chợt nhớ mình đã từng hứa sẽ trở về đưa cô ấy đi dạo dưới con đường hoa anh đào đẹp nhất kinh thành và cậu vẫn chưa thực hiện nó. Nghĩ đến đó, Syaoran thấy đầu óc mình thông suốt hẳn ra. Cậu hít một hơi dài rồi lại nhẹ thở ra.

- Tôi đã quyết định rồi! Tôi sẽ trở về thế giới thật. Dẫu cho có phải đối mặt với hiện thực tàn khốc thì tôi cũng phải trở về vì nơi ấy có những người đang đợi tôi. Tôi vẫn còn trách nhiệm với quê hương, đất nước, gia đình và hơn hết tôi vẫn còn lời hứa chưa hoàn thành. Có thể khi tôi trở về Sakura đã có người khác nhưng thế cũng không sao. Tôi chỉ cần cô ấy hạnh phúc là đủ rồi. Tuy nhiên, tôi sẽ không bao giờ quên những việc đã xảy ra ở nơi đây và không quên cả em nữa.

- Em hiểu rồi Syaoran! Đó là quyết định của anh và em sẽ tôn trọng nó. Em thật lòng mong anh hạnh phúc. Tạm biệt!!!

Sakura vừa dứt lời thì tất cả cảnh vật xung quanh bắt đầu mờ dần. Ánh trăng dường như đang trút thứ ánh sáng bàng bạc như nước xuống, xóa nhòa đi mọi thứ và rồi tất cả dần dần trôi đi, chỉ mỗi mình Syaoran còn hiện hữu. Cuối cùng, Syaoran thấy mình đang ngồi chờ vợ giữa khoảng không đen vô tận, xung quanh không tồn tại bất kỳ vật thể gì. Bất ngờ một giọng nói vang lên hết sức êm ái khiến đôi mắt cậu khép lại chậm chạp. Và Syaoran chìm vào giấc ngủ sâu.

Khi Syaoran mở mắt ra một lần nữa thì cậu phát hiện mình vẫn đang nằm trong căn nhà cổ, vẫn trên chiếc

giường đó nhưng bên cạnh lúc này là một bà lão tóc bạc trắng đang nhìn cậu với đôi mắt hiền từ.

- Cuối cùng con cũng tỉnh rồi!

- Con đang ở đâu đây thưa bà?

- Con đang ở một ngôi làng nhỏ thuộc nước Clow. Ngôi làng này nằm sát biên giới Clow và Fuan. Cách đây 3 tuần, ta phát hiện con nằm bên bờ sông, thương tích đầy mình nên đã đưa con về đây chăm sóc. Tuy nhiên vết thương của con quá nặng nên ta đành dùng đến cách trị liệu bí truyền để cứu con. Nhưng nó đòi hỏi con phải có ý chí mạnh mẽ để vượt qua cảm dỗ của hạnh phúc ảo ảnh. Và cuối cùng con đã vượt qua được!

- Tức là những gì con nhìn thấy trong mơ là do tác dụng của thuốc sao?

- Phải! Bây giờ thì các vết thương của con đã lành hẳn rồi. Vài ngày nữa con có thể rời khỏi đây!

- Con ...con thật lòng không biết lấy gì đền đáp ơn cứu mạng của bà đây. – Syaoran cảm kích nắm lấy bàn tay gân guốc, nhăn nheo của bà lão.

- Con không cần phải đền ơn ta. Qua sắc phục của con, ta biết con là một người lính đang chiến đấu bảo vệ đất nước và cứu chữa cho con là trách nhiệm của ta. Còn bây giờ, con hãy nghỉ ngơi để lấy lại sức đi!

Nói rồi bà lão kéo chăn phủ lên người Syaoran, nhẹ nhàng đỡ cậu vào giấc ngủ rồi lẹm khộm bỏ ra ngoài.

Ba ngày sau, Syaoran từ biệt bà lão trở về Tomoeda sau khi hứa nhất định sẽ quay lại thăm bà. Cậu đi bộ hết thêm một ngày nữa mới đến được thành Iori. Tại đó, cậu chọn mua một con ngựa khỏe nhất từ món tiền ít ỏi bà lão cho cậu và phi như bay về kinh thành. Syaoran cho ngựa chạy ngày đêm không nghỉ suốt 3 ngày thì về đến cửa Đông. Bất chấp quân lính gác cổng thành có nhận ra mình không, cậu thúc ngựa lao về Thanh Long môn nhưng khi về đến nơi thì gặp được Chiharu Tenoshiwa đến báo tin dữ trong cung. Thế là không chần chừ, Syaoran lao về phía Hoàng cung, lòng đầy lo lắng cho Sakura, Tomoyo và mọi người. Và quả như cậu đoán, khi cậu đến nơi thì Sakura đang gặp nguy hiểm do phải bảo vệ Tomoyo. Không kịp suy nghĩ thêm điều gì, Syaoran lao vào chém gãy thanh kiếm của tên thuộc hạ nhà Tenoshiwa, cứu Sakura thoát chết trong gang tấc.

Một năm sau, ...

Lúc này cũng đang là giữa mùa xuân, hoa anh đào cũng đang kỳ nở rộ tuyệt vời nhất và đây cũng là lúc Syaoran thực hiện lời hứa của mình. Lúc mặt trời vừa xuống núi, cậu đã đến phủ Kinomoto đón Sakura

cùng đi dạo hóng gió đêm.

Gió thổi qua làm lá cây kêu xào xạc, thổi tung những cánh hoa anh đào lìa cành chao đảo bay lượn trong không trung. Xung quanh, người dân đi lại ngược xuôi trên đường một cách khá gấp gáp nhưng hai người vẫn thản nhiên bước đi chậm chậm. Bàn tay nhỏ nhắn của Sakura đang nằm gọn trong bàn tay to chắc của cậu và trên môi cô nụ cười luôn hiện hữu.

- Anh biết không Syaoran? Em đã tiễn đưa quan tài anh trên con đường này đấy. Lúc đó em cũng thấy anh đang nắm tay dắt em đi như thế này. Và em đã đau khổ biết bao. Có ai ngờ đâu em lại còn có thể có hạnh phúc như thế này cơ chứ.

- Anh xin lỗi đã khiến em phải lo lắng. Lúc anh bị buộc phải lựa chọn, anh cũng đã từng phân vân rất nhiều nhưng cuối cùng chính vì lời hứa này mà anh đã quyết định quay trở về. Cuối cùng thì anh cũng đã thực hiện được rồi.

- Không! Anh chưa thực hiện hết! – Sakura lắc đầu nguây nguây khiến Syaoran ngạc nhiên nhìn cô – Từ giờ trở đi, cứ mỗi khi mùa xuân về, anh phải đưa em đi dạo thế này. Anh phải làm điều đó suốt cả đời anh!

Syaoran há hốc miệng trước những lời Sakura nói rồi bật cười vui vẻ:

- Nếu đó là điều em muốn thì anh xin sẵn sàng đáp ứng!

Nói rồi, Syaoran ôm chặt lấy Sakura, dùng mũi hít hà mùi hương dịu dàng trên mái tóc cô và thì thầm vào tai cô làm Sakura đỏ bừng mặt hạnh phúc

- Anh...yêu...em!

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/moc-lan-trang>